

ศัพทนิพนธ์

เล่ม ๔ ตอน ที่ ๓

ประจำ
เดือน กุมภาพันธ์

พ. ศ. ๒๔๖๓

วิกองต์เดอแกง!

เก็บ

แม่ลิมขณ
ยี่หอจี่ฮั่งต้ง
鋪金堂和濟
CHEEHOATONG

วัน เลข ที่ ๓๕๓ สพาน หั้น พระ นคร

โทรศัพท์ที่ ๓๘๒

ขาย ทองคำใบใหญ่ อย่าง ดี รับ ทำเครื่อง ทอง รูปพรรณ ต่าง ๆ
ข้าพเจ้า สัญญาได้ว่า ทำด้วย ทองใบใหญ่ อย่าง ดีแท้ ถ้าท่าน ช้อ
ไปใช้แล้วไม่ชอบใจ หรือ บอบชลายไป อย่าง หนึ่ง อย่างใด คืนได้
ตาม ความ ประสงค์ ของ ท่าน ตาม ราคาทอง ขึ้น ลง ใน วัน นั้น แต่ค่าจ้าง
คืน ไม่ ได้ นอกจากนั้นยังรับ ช้อขาย เงินเหรียญนอก ทุก ๆ ชนิด กับ รับ ช้อ
เครื่อง ทอง, เงิน, เพชร, รูปพรรณ ต่าง ๆ อีกด้วย

แจ้งความ

ศัพทไทย เป็นหนังสือรายเดือนของโรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย
ได้จดทะเบียนกรรมสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติและทะเบียนไปรษณีย์
เลขที่ ๖๐ แล้ว ตั้งต้นออกแต่วันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๖๔ ปีหนึ่ง
มี ๑๒ ตอน อัตราค่าบำรุงปีละ ๑๐ บาท การรับจะลงนามรับแต่
ตอนใด ๆ ก็ได้ ขายเป็นตึกคอนcrete ๑ บาท มีอายุตามวันทั่วไป
บรรดาข้อบุคคล ตลอดจนนิสัยและจรรยาวัตรของผู้มีนาม
ในท้องเรื่องอันมีปรากฏในหนังสือศัพทไทยเล่มนี้ เป็นแต่สมมุติขึ้น
ทั้งสิ้น และถ้าจะไปพ้องกับบุคคลตัวจริงเข้าก็เพราะฉะนั้น
ประจวบกับเขาเอง ซึ่งผู้วิสัยที่จะแก้ไขหลักได้ง่าย แต่ขอให้พึง
เข้าใจว่า มิได้มีความเจตนาเด็ดเดี่ยวหรือเพ่งดังถึงบุคคลผู้หนึ่งผู้ใด
เลยเป็นอันขาด หากบังเอิญไปพ้องกันเข้าบ้างก็คงขอรับประทานภัย
บรรณาธิการ มีความยินดีรับเรื่องทุกชนิดของท่านทั้งหลายที่
จะส่งไปอุดหนุน แต่ขอให้เป็นเรื่องสั้นๆ ไม่ยาวเกินสมควร ผู้ส่ง
เรื่องต้องบอกทั้งนามจริงนามสมมุติแต่คำบดไปให้ทราบ หาก
เป็นเรื่องแปล ขอให้โปรดบอกชื่อเรื่อง, นามผู้แต่งเดิม และชื่อ
หนังสือต้นฉบับกำกับบอกไปด้วย การเขียนเรื่องขอให้เขียน
แต่หน้าเดียว ยังเป็นอักษรพิมพ์ดีกว่าจะดีมาก บรรณาธิการยินดีจะส่ง

หนังสือ ศัพท์ ไทย เดิม ที่ ลง เรื่อง นั้น ๆ มา ให้เป็น การ ตอบ แทน แก่ ท่าน
ที่ ส่ง เรื่อง ไป อุดหนุน และ รับ จะ ส่งวน ความ จริง ของ ท่าน ไว้ เป็น ความ
ดี โดย เคร่ง ครัด ตาม ระเบียบ เสมอ.

บรรณาธิการไม่ รับ รอง คอการ ส่ง ว่า จะ ไป ถึง หรือ ไม่ ถึง หรือ
ชำรุด สูญ หาย อย่างใด ต้อง อยู่ ใน ความ บั่อง กัน รอบ คอบ ของ ผู้ ส่ง
เรื่อง ทั้ง สิ้น เมื่อ ได้ รับ ไว้ โดย ครวด จดู แล้ว ก็ จะ แจ้ง ให้ ทราบ ทัน ที่
และ ไม่ รับ รอง ว่า จะ นำ ตง ให้ ใน ตอนใด แต่ จะ พยายาม ปฏิบัติ การ
ให้เป็น ไป อย่าง ยุติธรรม แด่ ที่ สุด.

ท่าน ที่ เป็น สมาชิก ของ ศัพท์ ไทย ถ้า ได้ ย้าย คำ หรือ เลื่อน ยศ
บรรดา คักดี แด่ ตำแหน่ง นำ ที่ โปรด รับ แจ้ง ให้ ผู้ จัดการ ทราบ โดย เร็ว
เพื่อ ส่งวน คอการ ส่ง หนังสือ มา ยัง ท่าน.

เนื่อง ด้วย มี หนังสือ หาย ระหว่าง ทาง เดือน ตะหลาย ๆ เดิม แต่
บาง ท่าน เพิกเฉย เดียว จน ถ่วง เหย เป็น เวลา นาน จึง เคื่อน ไป และ ไม่ มี
กำหนด ที่ สิ้น สุด ตง ดังนั้น แด่ บัด นี้ ไป ถ้า สมาชิก ผู้ใด ไม่ ได้ รับ
หนังสือ ประจำ เดือน นั้น ๆ ขอ ให้ รับ เคื่อน ไป เสีย ภายใน วันที่ ๓๐ ของ
เดือน ที่ หนังสือ ตอน นั้น ออก ประจำ ถ้า ช้า เกิน กว่า กำหนด นั้น แล้ว
ผู้ จัด การ จะ ไม่ รับ ผิด ชอบ เว้น แด่ จะ มี เหตุ อัน สมควร เท่านั้น.

กิจการใด ๆ ที่ เกี่ยว แก่ แพนก เรื่อง แด่ ข้าว ให้ ส่ง ถึง บรรณาธิการ
ส่วน กิจ การใด ๆ ที่ เกี่ยว แก่ แพนก ชุระ การ ให้ ส่ง ถึง ผู้ จัด การ
ณ โรงพิมพ์ หนังสือ พิมพ์ ไทย ถนน พลับ พตาไชย จังหวัด พระนคร
(โทรศัพท เลข ที่ ๔๕๒)

คู่มือพาณิชย

โทรศัพท์ ๓๓๒๘

โค้งรกรงดีกักรพยา.ศรี

รับ คัดเลือก

หญิง
ชาย
ทหาร
พลเรือน

จำหน่ายเครื่องเขียน และ ขายสินค้าเบ็ดเตล็ด

ตั้งเข้ามาตรงจากต่างประเทศ

มีของแปลก ๆ ตกเข้ามาเสมอ

เชิญแวะชม

กลัองยาเส้น

ชนิดใหม่ชื่อ “จุตแดง” ตั้งในคัวเดี่ยว

และรับรองว่าน้ำยาไหลเข้าปากไม่ได้เป็นอันขาด

กลัองน้ำเต้า, กลัองคันฉัด, กลัองฮอว์ดัก, มีมาก.

เป็นผู้ตัดเครื่อง

แบบเต็มยศ

ให้แก่

กระทรวงทหารเรือ

กระทรวงกระทรวงมหาด

เสื้อเชิ้ตออกจับ

เสื้อเชิ้ตออกแข็ง

เสื้อเชิ้ตสีกาก้า

ปากกาหมึกซึม

ราคา ๒.๕๐ เท่านั้น

ปากกา คิ้วทอง คิ้วดำ

บริบูรณ์ โอสถ เปิดขายทุกวัน

๑. รับ ตรวจ แล รักษาโรคต่าง ๆ
๒. รับ ทำการ ผ่าตัด แล รักษาบาดแผล
๓. รับ ทำการ คลอด บุตร
๔. รับ ตรวจ โตหัด เข็มพระ อสุจระ บั๊สส์ อะ
โดยใช้กลดอง จุลทัศน์
๕. รับ ฉีด ยา ทักษณิก
๖. รับ ผสม ยา ตามใบสั่ง ของ แพทย์ โดย
แพทย์ ปริญญา ประกาศนียบัตร
๗. ขาย ศัลยยา ยา ผสม ต่าง ๆ
๘. ขาย น้ำอบ น้ำหอม สบู่ยา สบู่หอม
หัวน้ำมัน หอม
๙. ขาย เครื่องมือ แพทย์ แล เครื่อง ประกอบ
ทุกอย่าง ในการ เจ็บไข้
๑๐. มี แพทย์ ประกาศนียบัตร ๓ นาย อยู่ประจำ
เวลา ๗ ก.ท. ถึง ๙ ก.ท. แล ๔ ต.ท.
ถึง ๙ ต.ท.

บริบูรณ์ โอสถ

ถนนเฟื่องนคร

อธิบายมุข ๒ สถานที่ (โทษ ดู การ เต็ม)	...	หตวง ต้นราน อักษร คำศัพท์	๑๔๑๓
ประเพณี ดั่ง ช่อ เด็ก ของ บาง ชาติ	...	“บุษบิก”	๑๔๓๖
ทัฬหิม ประหตาด	...	๘. บัณยวณิษ	๑๔๒๕
เรื่องจริง	...	“เขาดคารม”	๑๔๖๐
วิกองค์เคอแกง	...	“จาดินันท์”	๑๔๗๗
โบลัดผู้ถึง	...	“นาย สะอาด”	๑๕๓๘
ศัพท์ สุนัข	...	...	๑๕๔๘
นางงาม เวียงจันทน์	...	“พินธุราม”	๑๕๕๕
เที่ยว พิชช ภณัท เจมบดัย	...	๑. ภาคสุวรรณ	๑๕๘๓
ของ ขวัญ ผู้ท่าย	...	คณิง ฤทธาคนี	๑๖๐๓

โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย

เจ้าของ และ ผู้พิมพ์

พระสันตติอักษรสาร ผู้จัดการ นายแซ เสริมฐบุตร บรรณาธิการ

คำรับ มี ๓๐ บาท สำนักงาน ถนนพหลโยธิน จังหวัดพระนคร โทรศัพท์ ๔๗๒

สุภาพชนไทย

เล่ม ๔ ตอนที่ ๗ กุมภาพันธ์ *พ. ศ. ๒๔๖๗

อธิบาย ๖ ฉันท

(ต่อจากเล่ม ๔ ตอนที่ ๖)

๓. เทียบดู การเดิน มีโทษตามวัตถุที่ ไป ดู ๖ อย่าง

(๑) ราชที่ไหน ไป ที่นั้น

๐ รำเชย รำที่ ไหน

เป็น ต้องไป ที่นั้น ทันกำหนด

ข้าวปลา อาหาร มีพาน รส

ยอม อุดมุดล้ำ หี้อย่าง

โชน ละคร มอญ รำ ประจำ นัง

คอย ตั้งใจ มอง จ้องตา อยู่

เขาเดิน เรื่อง อะไร ใฝ่ใจ

ทน ดู ตาก หน้า ตา โรง เขย

(๒) ขับร้อง ที่ ไหน ไป ที่นั้น

๐ ขับเชย ขับร้อง

มี ที่ ไหน เป็น ต้องไป ที่ นั้น

กระจับบี ดัซอ ทั้ง ออก กัน

ไว โอดิน พิณ สรวรพ์ สำเนียง ครวญ

คน เดียง ขับชาน ประสาน คัณฑ์

ร้อง รับ ดอกสร้อย ตะห้อย หวน

จน ตึกคั่น คั่น เข่า เฝ้า วันจวน

ยั้ว ยวนใจ คิดเป็นนิศย์ เขย

(๓) คิตส์ คีมา ที่ โหนไป ที่นั้น

๑ คิตเตย คิตส์

ไป นัง คอย ดอยหน้า ทำตา เอียง

เพ่งตา ดู หู ฟัง เคาะ จังหวะ

ถึงที่ เพราะ หัวใจเรากะ แดง เด็กๆ

คีมา มี ที่ โหน เป็นไม้ เติง

พอขึ้น เติง ดองสาย กรวดทราย นว

มี เติงละ จังหวะ หน้า จันทา หลุด

รู้สึก หัวใจ วับ กับ บ้านเอย ฯ

(๔) เสภา ที่ โหนไป ที่นั้น

๑ เสภา เอย เสภา ร้อง

บทเณรแก้ว อยู่ วัด เทศน์ มีที่

เปิดอง สะไบ ถวายเณร ให้เห็นใจ

พอ เทศน์ จบ เสภา ตา โรง พัด

มี ต้องคน ขับ รับ หน้า ที่

สายทอง พัมพ น่องเจ้าของกัน

ว่า รักใคร่ ใฝ่ จิต คัด กระสัน

กลับ หลง หัน ดู เคาหา หลบตา เอย ฯ

(๕) เพลง ที่ โหนไป ที่นั้น

๑ เพลง เอย เพลง เรือ

เด่น เป็น เขิง ชู รัก เรือ งักพา

เป็น คู่ๆ ดุงาม ตาม ลำดับ

ผู้ชอบฟัง ยัง อุดดำ หัก พา กันไป

ชาวเหนือ ชอบแท้ แท้ น้ำ บัว

ตง นาว่า พาย เรียง เคียง ครว ได

ต่าง ร้องรับ จำ เรียง ดังเสียง ได้

เหงื่อ ไคล ไหล เย็น หน้าไม่ว่า เอย ฯ

(๖) เกิดเหิง ที่ โหนไป ที่นั้น

๑ เกิดเหิง เอย เหิงบอง

ดูคู่ รัก กรับ ถี ค่ำ ประชัน

ผู้ดู ดน ยืน หลตาม ตาม ถน

พวก ที่ เดิน เค้น เหิง ออก เพลง กราว

ตัว พี่ หมอง โทก ผ้า ดู หน้า ชน

เห็น นาค ชน ผู้ดู มี กลอง ยาว

เบียด ผู้คน คบมือ เติง ออ ฉาว

พวกหนุ่มสาว มุงดู เป็น หมู่ เอย ฯ

โคลง ส่ง

โคลง ๔ ผู้ที่หวัง กอปร เกอ

การ งาน คนชาย

ควรเด็ก เทียว ดูการ

เด่น เกอ

จิ้งจก สบ ดำราย

รวม ทรพัย อยุ่ ภา

หาก มิงต เทียว น้อ

นาคน น้อม โนบาย ๑

๑ อาจ นิบหาย ทรพัย สัน

สมบัติ วิบัติ นอ

มีว่า เรา กำจัด

จาก พัน

ดู การเด่น จง สัตถ

สละ เล็ก เลี้ย เถอญ

อย่าพว้าเพรื่อ เหลือ ถัน

ตาพัน พด้น พัน ๑

๑ คหิปฏิบัติ อ่าง

ออก แต่ง

นอ โกวาท แจง

แจก ใต้

อธิบายมุข หาก แสง

เห็น สดุดี มี ฤ

งตเหตุ นิบหาย ให้

ห่าง พัน ตตเจริญ จริง แด ๑

หลวง สันธาน อักษรศาสตร์

พระเยซูทรงสั่งสอน ข้อ ปาฐกษัตริ โดยขุนพล

ชาวเรามากก็ทักกันว่า ในชีวิตของคนหนึ่ง ๆ ต้องมีเวลาสำคัญ
อยู่ ๔ เวลา คือ เวลาเกิด, เวลาบวช, เวลาแต่งงาน และ เวลาตาย
เพราะเวลา ทั้งสี่ เมื่อ อย่างใด อย่างหนึ่ง เกิดขึ้นแล้ว บรรดา พันธมิตร
สหาย ย่อม มาประชุม พร้อมหน้า สำหรับ เวลาบวช และ เวลาแต่งงาน
ย่อม เป็นเวลาที่ เต็มเปี่ยมด้วย ความสุข ความ เบิกบานใจ ซึ่ง ตรง กัน
ข้ามกับ เวลาตาย ซึ่งตัว ผู้ตายก็คง ไม่มีทั้งสุข และทุกข์ ผิดกับ พวก
ญาติมิตร ที่เหลือ อยู่ข้างหลัง รับ เอาความเศร้าโศกเสียใจไว้ แทนที่
ส่วน เวลาเกิดผิดกับ เวลา ทั้งสาม ที่กล่าวมานี้ เพราะอาจ มีสุขและทุกข์
คือถ้า หาก ทารก ผู้ เขา กำเนิด มา ด้วย มนุษย์ โลกนี้ ได้ สิ้น ชีวิต เสีย กลาง
คืนก็ดี หรือพอ ใต มา เห็น เคือง เห็นคว้นแล้ว และ กลับคืน สู่ ห่วง แห่ง
ความมืด เสียอีกเช่นนั้นแล้ว ก็นำความ เศร้าโศก สลดใจมาสู่ บิดามารดา
และวงศ์ ญาติญาติ ของทารกผู้นั้น แต่ถ้า ทารก ผู้นั้น ได้ เดินทาง มา ได้
โดยสวัสดิภาพแล้ว และคงดำรง ชีวิต อยู่ต่อไป ก็ย่อมจักนำแต่ความ

สุข และความสุข บรรเทาใจ มาสู่ บิดามารดาและญาติมิตร ของคนเป็นธรรมดา
 เท่านั้นก็พอเห็นได้ แล้วว่า เวลาเกิด เป็น เวลาสำคัญมากอยู่ เพราะฉะนั้น
 การตั้งชื่อเด็กนั้นย่อมไม่ใช่เป็นของ ที่ไม่ควรทำเสียทีเดียว ไม่ใช่หรือ
 เรื่องที่ ข้าพเจ้านำ มา กล่าว คือ ไปนี้ ข้าพเจ้า ก็ยัง วัชรอง ไม่
 ได้ว่า จะถูกต้อง ตาม ประเพณี จริงของชาติ นั้น หรือไม่ เพราะข้าพเจ้า
 เองไม่ใคร่ สันทัดในทางนั้น เป็นแต่ ได้พยายาม และเต็ม คัด ทอน มา
 จาก ที่อื่น และทั้ง ถ้อยคำด้านวนต่าง ๆ ด้วย ข้าพเจ้า ขอ ดำรงภาพว่า
 ชื่อนี้ หัก เกวจะทำให้ผู้อ่าน เข้าใจผิดได้ จึงขอภัยต่อท่าน ผู้รู้ ใน
 ที่นี้ ด้วย

พวกนับถือศาสนาคริสต์เตียน

พิธี ตั้งชื่อเด็ก ของ ศาสนา คริสต์เตียน เขาทำกันที่ ใน โบสถ์ พระ ผู้
 เป็นประธาน เป็นผู้ จัดการทำ ในวันพิธีนั้น บิดามารดา และ ญาติพี่น้อง
 มิตร สหาย ของเด็กก็มาประชุมพร้อม พิธี ที่จะทำ คือ ไป ระหว่างพวก
 โรมัน คาซอดิก กับ พวก โปรเตสแตนท์ มี แยก ต่างกันบ้าง สำหรับพวก
 คาซอดิก เมื่อนำเด็ก เข้ามาใน โบสถ์ แล้ว เขา สัมมุติ ให้ว่า เด็ก นั้น หู
 หอนก มา แต่ กำเนิด และมีวิญญาณ บิดา จู ตั้ง อยู่ แล้ว พระผู้ เป็น
 ประธาน จึงกระทำพิธี ได้เสียก่อน แล้ว เขานวด แม่มือ ขวา และซ้าย มือ
 ปาก และเขาไปแตะ ที่หูขวา ของเด็ก และใน ขณะที่กระทำนั้น พระผู้กระ
 ทำก็กล่าวกันว่า “เจ้าจงเปิดเถิด” หมายความว่า ให้ หูเด็ก ที่สัมมุติ ให้
 หอนก นั้น จงกลับ ตีเกิด

ฝ่ายพวกโปรเตสแตนท์ เวลาทำพิธีเขา แต่ง ตัวเด็ก เดิมที เดี่ยว ผู้ปกครอง ฝ่าย ค้าธนา (Godmother) ชும் เขาเด็กนั้น ตั้งให้ แก่พระผู้มาทำพิธี พระนาเด็กไป ที่ต่าง นามนค หนึ่งหน้า ไปทางทิศตะวันออก และกระทำพิธี ได้มี ซึ่งเข้าใจ ว่า ตั้งอยู่ ในเด็กนั้น เขาทางเขน ไปคั้งที่ กตางห้อง ระหว่งห้อง แด้ว จึงเขาผ้าฉิน ขาวพาดบนศีรษะของเด็กและเอาเทียนเด็ก ๆ ใส่มือให้ เพื่อ เปนพิธี รับผิดชอบ แด้วก็เป็นการเสร็จพิธีกัน

ระหว่ง พวกที่ นับถือ ค้าธนา คฤศเตียน พิธีช่อ เด็ก โดยมากก็คล้ายคลึงกัน มีแตกต่างกันบ้างก็เครื่องแต่งตัวและการ แต่งตัวของเด็กเท่านั้น แต่ที่ แตกต่าง อยู่ บ้าง ก็คือพิธีของ พวก แลป (Lapps) คือคนพวกหนึ่ง ที่อาศัย อยู่ทาง ยุโรป ภาคเหนือ พิธี ของพวกนี้เขาเอาเด็กใส่ในเบตรูปโค้ง เหมือนกับรูปพระจันทร์ ครึ่งซีก แด้วพระ ผู้ ทำพิธีเอามือจุ่มน้ำเขียนรูปทางเขนลงบนตัวเด็กนั้นและตั้งช่อให้ ส่วนอื่น ๆ ก็คล้ายกับพวกคฤศเตียน อื่น ๆ นั้นเอง

อินเตียนแดง

พวกอินเตียนแดง ซึ่งเป็น เจ้าของถิ่น แห่ง ทวีป อเมริกา เขาก็มีพิธี ให้ ช่อเด็ก แปลก ๆ ต่าง ๆ กัน มากเหมือนกัน เช่นพวก คาริบ (อินเตียนพวก หนึ่งอาศัย อยู่แถบฝั่ง ทะเล คาริบเบียน ใน อเมริกา กตาง) พวกนี้ เวลา เขาทำพิธีเขา เชื้อเชิญแขกมา ประชุม เพื่อเป็นมงคล แด้วผู้ เป็นประธาน ในงานก็ลงมือ เคารู ที่ หู ที่ริมฝีปากต่าง และที่จมูก ด้วยมือได้ เครื่องประดับต่าง ๆ เมื่อ ไชย การ ที่ เขาทำเช่นนั้น ก็เพราะเขาขอได้ ให้เด็กโต พอทน ความเจ็บได้ จึง จะกระทำกัน

ข้อที่ พวกชาวอินเดียแดง นิยมให้กัน ถ้าเป็นเด็กชาย มัก ตักตามข้อ
ของศักร์ ทับดา หรือ เพื่อน บิดา ของเด็กนั้น ได้ ขำไปแล้ว หรือตักตาม
ข้อ ของค้ำบด หรือเหตุการณ์ ที่พวกเขาได้ ไปกระทำเกรง รบพุ่งชนะมา

ส่วน พวก เมกซิกกัน เมื่อเด็กเกิด แล้ว เขาก็ นำแห่ ไป ที่โบสถ์ แห่ง
คำสณาของเขา พระผู้เป็น ประธาน มากล่าว ถึง ประวัติ ความ เป็น ไป
ของคนเรา ที่เกิดมา ตลอดจน ถึงความ ดำบาก ที่เด็กนั้น ได้ ผ่านมา และยัง
กล่าวถึง จะผ่านไปใน อนาคตอีก ต่อจาก นั้น ไปถามบิดามารดา ของเด็กเป็น
คนใหญ่โตหน่อย พระก็จะเอา ค้ำบด ไปใส่ ในมือขวา และ โถหี ในมือ
ซ้ายให้ เพื่อ แสดงว่าเด็กชาย คนนั้น เมื่อ เติบ โตขึ้น จะได้ เป็นผู้ ก่อหาญ
ต่อสู้ ศัตรู บัองกัน ชาติ บ้านเมืองไว้ แต่ ถ้า หาก เด็กนั้น เป็นบุตร คน
ต่ำชั้นและเมื่อ โตขึ้นบิดามารดาจะต้องการ ให้เป็นอะไรก็นำเด็ก ไปให้สัมผัส
กับเครื่องมือชนิดนั้น เช่นเครื่องมือช่างไม้ ช่างเหล็ก เป็นต้น เมื่อเสร็จ
การ กระทำเหล่านี้แล้ว พระนิกเด็กไป ที่แท่นบูชา และเอาไม้ ตักขี้เด็ก นั้น
พอให้ โดหิด หยดออก สัก ๓ หรือ ๔ หยด แล้วจึง เอาน้ำรด หรือ จุ่มลง ไป
ทั้งตัว ต่อ มา อีกสัก ๒ - ๓ วัน แม่นมหรือมารดาของเด็กก็นำเด็ก ไปที่
สนาม ซึ่งมีอ่างน้ำคงอยู่ และเอาเด็กนั้น จุ่มลงในน้ำ ในเวลาที่พาเด็กขึ้น
จากน้ำ ยังมีเด็กคนอื่นกว่า ๓ คน คอยออกขอเด็กนั้นตามข้อที่ ให้ ในวัน
พรุ่ง เมื่อใด ทำดังนี้ ๓ ครั้งแล้วก็เป็นอันหมดพิธี ชาวเมกซิกกัน กระทำพิธี
นี้ครั้งคริตมาก ถ้า บังเอิญมีอุปสรรคอะไรมาขัดขวาง ทำให้ พิธี ไม่ดำเนิน
ไปโดยเรียบร้อยแล้ว เขาก็หยุด และทำใหม่ทันที

พวกอาฟริกัน

พวกแรกคำในทวีปอาฟริกาบางพวกมีพิธีตั้งชื่อเด็กของเขาเช่นอย่าง
ชาติอื่น ๆ เหมือนกัน พวกมัสซูลแมน (อยู่ทางฝั่งตะวันตกของ
อาฟริกา) เขามักให้ชื่อเด็ก ตามชื่อ ของญาติพี่น้องของเขาที่เป็นที่รัก
ใคร่ชอบพอกันมาก ซึ่งต้องดับไปแล้ว หรือตามชื่อ ของเหตุการณ์
ที่ใหญ่โตต่าง ๆ พิธีของเขาทำกันเมื่อเด็กเกิดแล้วราว ๗ หรือ ๘ วัน
ในวัน ทำพิธี บิดามารดา ของเด็ก เตรียมหา อาหาร และ เชื้อเชิญแขกมาประ
ชุมเลี้ยง อาหาร ที่เขา เตรียมในการ เลี้ยง มักทำด้วย แป้งข้าวโพดนม
และถ้า เป็นคนมี มี หน้อย ก็เชื้อ เนื้อแพะหรือ แกะ เขาก็ อาหาร น
ใส่ลงไปในอ่างใหญ่ และเขาดึงลง กลาง วง แล้วพระ ก็เข้ามาสวด ใน
เวลา สวดนั้น บรรดา แขกที่มา เขามือขวา จับปากอ่าง ทุกคน พอสวดจบ
พระ ไป อุ้ม เด็ก มา และ สวด มนต์ ขวดย พร ให้เด็ก แด่แขกที่มา เมื่อ
สวดจบลงบทหนึ่ง พระก็ก้มลงไปกระซิบ ที่หูเด็กเบาๆ และเขามือขวาไป
บนอากาศ ทำประคุดว่าให้เด็กนั้นรู้จัก พระเจ้าซึ่งอยู่บนสวรรค์ เมื่อ
จบพิธีสวดมนต์แล้ว ผู้เป็นบิดาของเด็กก็เอาอาหาร ในอ่างนั้นไป
ก้อน กกลม ๆ แจกบรรดา แขกที่มา จนครบ ทุกคน ก่อน ขวดย เขา ถือ
กันว่าเป็นยวดยศ ถ้ามีคน เจ็บไข้ที่ไหน เขาก็ส่งไปให้ ต่อจากนั้น ก็เป็น
เวลา แห่หรือ ทุ่มากลับและเสร็จพิธี

ยังมีพวก นิโกรชาวฮาดราอีกพวกหนึ่งที่ทำพิธีเช่นนี้ เมื่อเด็กอายุ
ได้ ราว สิบวัน เขาก็จัด ทำพิธีตั้งชื่อ ในวันงาน บิดามารดา ของเด็กทำ

นักดนตรี มาบรรเลง และ ร้องเพลง เดินรำกัน อย่างสนุกสนาน และ เชื้อ
 เชื้อแขก เหลือมา พร้อมหน้า ในกลางวง ดนตรี เขาเอา เด็กวางไว้ ใน
 โถหี ผู้เป็น ประธาน เข้าไปนั่งกลาง และกล่าว ถึงหน้าที่ของเด็ก ที่จะต้อง
 กระทำ เมื่อเติบโต ขึ้นไป แต่ถ้าเด็กนั้น เป็นหญิง การทำพิธี ก็ไม่ค่อยจะ
 ครึกครื้น เชือกเกริก นัก เพียงแต่วางให้ นอนบนเสื่อ แล้วให้ คนในครอบครัว
 ครวญมานั่ง ถ่อม และ เอาทัพพีใส่ ในมือ แล้วกล่าว คำสั่งสอนในเรื่อง
 หน้าที่ แม่เรือน ทด เทวนนิกเป็นอันหมดพิธี

บางชาติในเอเชีย

ชาติในเอเชีย ที่มี ประเพณี ตั้งชื่อเด็กก็มี เปอร์เซีย, ญี่ปุ่น,
 จีน, พวกเบเนน (ใน ปาเลสตีน) และพวก ปาร์ซี (พวก หนึ่งใน
 อินเดีย เป็นเชื้อสายของพวก เปอร์เซีย)

เปอร์เซีย เขาเล่ากันว่า มีดทชด้ายคล้าย กับ ขีเบต มากซึ่งไม่น่าจะ
 เปนไปได้ เพราะถือคนละศาสนา พิธีของพวก เปอร์เซีย ในวันกำหนด
 เชื้อเชื้อแขก มาประชุม และจัดอาหารเลี้ยง อาหารโดยมากเป็น เนื้อ
 หวาน เมื่อเสร็จ การเลี้ยงแล้ว นำเด็กมาวางลงบนพรม ตัวเด็กใช้ผ้า
 ขาว พันห่อ จนมีดทชด้าย กับกาตั้งศพ ชื่อ ที่ จะตั้ง เขียน ลง ใน แผ่น
 กระดาษห้าชิ้น แล้วเอาใส่ไว้ในคัมภีร์ โกหร่าน (พระคัมภีร์ศาสนาหมัด)
 แล้ว พระผู้เป็นประธาน อ่านคัมภีร์ โกหร่าน บทแรก พอจบ ลง หยิบ
 กระดาษ ที่เขียน ชื่อ ลงนั้น ออกมา แล้วแต่จะถูกชื่อไหน ใน ห้าชื่อนั้น แล้ว

อาชวชนัน คง ๆ ที่หู ของเด็ก และวางชันกระดากขึ้นลงบน ตัวเด็ก จากนั้นก็ไปเฝ้าที่บนบรรดาญาติพี่น้อง และผู้คนเคย นามของกานต์มา ให้แก่เด็ก ชื่อ ท้าว เมียร เขียนยม ดังนั้น มักเป็นชื่อ ของ ผู้ ที่มี ชื่อ อย่างโบราณ ตามเรื่อง ในพงศาวดารหรือนิยายที่นักประพันธ์ เก่า ๆ ได้ ประพันธ์ไว้ แต่ชื่อเด็ก นี้มี นิยม ให้ ชื่อตาม ดอกไม้ ที่สวยงาม หรือนกที่ ร้องเพราะ ๆ

ธรรมเนียม ของ ชาวญี่ปุ่น เขามักจะ วันเร่ ใน วันเกิดวัน หนึ่ง ก่อนในวัน เกิด นี้ เขาทำ กระ ดวย เป็นรูป รูปปลาผูก แขนบน เสาไม้ ไม้ บัก ขึ้น ออกไปนอกบ้าน เขาก็ถือว่า กระดานรูปปลา เป็นเครื่องหมายสำหรับ ความ พากเพียร และอดทน ของเด็กเมื่อ โตขึ้น และเป็นเครื่องหมายอายุ ขึ้นด้วย เมื่อเด็ก อายุได้ ครบ ร้อยวัน ก็ถูกนำ ไปยังวัด แห่ง ดังนามชินโด ณ ที่นั่นเด็กได้ รับ ชื่อ ต้อง ชื่อ คือชื่อที่ได้ จาก ครอบครัว ของเด็ก ชื่อหนึ่ง และได้ จาก ผู้ปกครอง ของเด็กนั้น อีกชื่อหนึ่ง ธรรมเนียม ญี่ปุ่นเขามักจะให้ ผู้ที่เป็น ญาติมิตร หรือ ผู้ ที่ควรนับถือ ของบิดามารดา ของ เด็กนั้น ให้เป็นผู้ ปกครอง อีกชื่อหนึ่ง ผู้ ปกครองมีหน้าที่ จะต้องคอยดูแล เฝ้าที่ปลุกษา ในความเป็นไป ในอนาคตของเด็กผู้นั้น และการที่ (ตั้งชื่อให้) เกียนหนึ่ง ทั้งสองฝ่าย ก็เพื่อ เป็นการ รับประกัน มีให้ ผู้ ปกครองและบิดามารดา ของเด็กเกิดแต่ครั้งนั้น ชื่อ พระผู้ กระทำพิธีเขียนใส่ไว้ใน กระดาษ ให้เด็ก เก็บรักษาไว้ ต่อจาก นั้นมีการ ถัดมนี้ และปล่อย เด็กลงไปบนพื้น ให้คลานไปตามอำเภอใจ และเขาก็ถือว่า

ถ้าเด็กหันไปส่งทิศสักคัมภีร์ทิศใดอย่างไร ความ เป็นไปในอนาคต ของเด็ก ก็ต้อง เปลี่ยนแปลง ไปเช่นนั้น

ในระหว่าง ที่เด็กกอดกันไป เขามัก กระดาศ แหว่นคิด กับเชือกฟาง ซึ่งเป็น เครื่องหมาย แห่งวิญญาณ บัญชา คายาย ของเด็กนั้น แก่งอยู่ บนตัก เพื่อวิญญาณ นั้นนั้น จะ ได้ นำให้เด็ก ไปในทางที่ถูกต้อง แล้วจึง เอาพิตธอง เต็ม ซึ่งสวมมุดแทนดาบให้สำหรับ เด็กนั้นจะต้องถือเมื่อเติบโตขึ้น

ส่วนเงิน ถึงแม้ว่า เป็นประเทศที่ โกลด เคียงกัน และชนบ ชรรมนิยม โดยมากจะ คดขายคั้งกันคั้งนั้นก็ แต่ พืช คงซื้อ เด็กก็ยังมีส่วน ต่างกัน ที่ควรจจะนำมา กล่าว ในที่นี้ด้วย พืช คงซื้อเด็ก ของเงิน ไม่ค่อยให้ญาติอะไรนัก ยิ่งถ้า เป็นผู้หญิงแล้ว ยิ่งเก็บไม่ม้กันเลย เพราะเงิน ไม่ชอบ มีบุตร ผู้หญิง

พืช ของเขา — เมื่อเด็กอายุได้ เดือนหนึ่ง กั้งพืช โกงผสมเด็ก ในวันนั้นถ้า เด็ก เป็นชายเขาก็ทำการใหญ่โตหน่อย มัการ เชื้อเชิญแขกเหรื่อ มาประชุม แล้ว ก็ให้หญิง ทบบุตร เป็นชาย มาแล้ว โกงผสมเด็ก หญิง ที่ไม่ม้บุตร หรือมี แต่เป็นหญิงทำพชนไม่ได้ สำหรับเด็กชาย เมื่อ โกงผสมแล้ว กัมภีร์นำของนำของขวัญ มาให้ ของขวัญ ที่จะ นำมา ให้เด็กนั้น ถ้าเป็นคนม้งม้นน้อย มักเป็นแผ่นเงิน จาคัด ดอกขจร กล้วย ยี่หวี, ยี่คำค้ำ และควมสุข ในอนัน เขาคงซื้อให้เด็ก ซ่อน เรียกว่าซ่อน นามม ถ้าเป็นเด็ก ผู้ชาย ซ่อน เมื่อเข้าโรงเรียน แล้วก็เล็กไซ้ แต่ถ้า เป็นหญิง จะต้องไซ้ ซ่อน จนกระทั่ง วันแต่งงาน จึงจะเล็ก

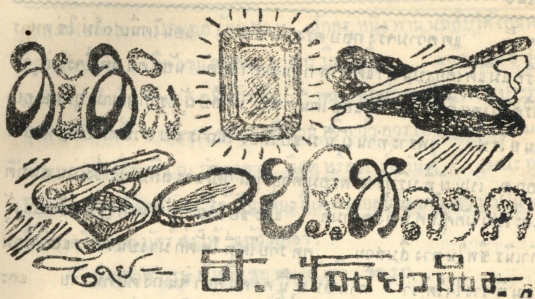
พืชที่แปลก ประหลาด อีกอย่างหนึ่ง ได้ แก่ พืช ของ พวก เบเนเนน คือ พวกพราหมณ์ ขึ้นคำในอินเดีย และใน ปาเลสไตน์ ในวันพืชผู้เป็น

บิดามารดาเด็กต้องเที่ยวขอยืมเด็กเล็ก ๆ ที่ขอยืมได้ คือในราว ๒ - ๓ ขวบ
จากเพื่อนบ้านมา แล้วเอาผ้าผืนใหญ่ ปูลง ในผ้านั้นเอาข้าวได้ลงไปพอ
ต้มควม แล้วเอาเด็ก วางลงไปด้วย รอบ ๆ ผ้านั้นให้ พวกเด็ก ๆ ที่ ขอ
ยืม มานั่งนอน ต่อม แล้ว ผู้ใหญ่จับชายผ้าเช่าว ให้เด็กคลกในเช้านั้น เมื่อ
เห็น ว่าเคลากันดีแล้ว พาดำของเด็กนั้น (ถ้ามี) ก็คงซื้อให้ตามทีควร เห็น
ชอบ พืชนั้นบอกว่า คือน้ำข้างจะร้าย แรงอยู่ หน่อย การ เช่าเด็กในข้าว
ตุ๋กเช่นนี้ ดูเป็นการ ขูรमान มากกว่า พืชคงซื้อ

ใช้แต่ เท่านั้น ยังมีวิธีที่เล่น กับ ฟน กับ ไฟอีก ได้ แก่พืช ของพวก
ปารุช ในอินเดีย ก่อนที่ จะให้ ซื้อเด็ก เขาก่อไฟ ขึ้นแล้ว ผู้ใหญ่ คน
หนึ่ง ถือขา อีกคนหนึ่ง ถือ รกแร่ สองมือ ยกขึ้นร้อนไปมา บนกองไฟ พอ
เป็นพืช แล้วจึงเอาออกไปรดน้ำ และคงซื้อ

พืชใช้ ไฟ ไถ้เช่นนี้ ใช้จะมี แดใน เอเชียเท่านั้น หาไม่ ใน ดักชด
แดนดี (ส่วนเหนือ ของอังกฤษ) ก็เคยมีเหมือนกัน เมื่อทำการ วัชคัต
แบบคัต แล้วจึงแล้วได้ลง ไปใน กระจาด เอาผ้าคลุม แล้วเอาขนม บังและ
เนยแข็งวางบน ผา อีกทีหนึ่ง แล้วยก กระจาดขึ้นหมุน รอบ ๆ เหล็ก ซึ่ง
เหมือน ไซ้ แควนหย่อน ลงมาจากหลังคา ที่ปลายไซ้เป็นเหล็กงอโค้ง
ข้างล่างมี กองไฟ ในเวลาที่เดิน รอบ ๆ กองไฟนี้ ผู้ถือกระจาดกล่าว
“ขอให้ พระเพลิง จงเผผลาญมันเสีย นะบดิน” มิดนิน ก้อย่าได้ มาเผา
ผลาญ อีก และต่อ จากนั้นก็เป็นอย่างหมดพืชกัน

สำหรับ การ ทำพืชคงซื้อเด็กเท่าที่กล่าวมาแล้วนี้ ใช้ว่าจะ หมด เท่านั้น
ความจริง ชาวเจ้าเชื่อว่าคงมีประเพณี อื่น ๆ ที่ แปลก ๆ อีก แต่ชาวเจ้า
ยังไม่พบ ตำราหรือได้ ยิน ใครเล่าจึง ขอยกคิดไว้ เท่านั้น ต่อไปถ้ามี โอกาส
ที่จะค้นคว้าหาได้ ชาวเจ้าจะส่งมาให้ ท่านอีก.

อากัปกิริยา และนิสัยของบุคคลย่อมแสดงให้เห็นว่า บุคคล
นั้น ๆ เป็นคน ชนิดใด ประกอบ อาชีพใด ใน ประเภทไหน ถ้าจะ เอา
เครื่อง นุ่งห่ม อัน สดปรกใส่มม และ ชาติ วันของ วรรณพิภพ สวมให้ แก่นาย
ทหาร รัศมี แห่ง นักรบ, อาการ อัน เป็น สง่างาม และ เกียรติยศ นักรบ
ของ พระราชา ก็ คง ฉาย เติบ ปราศรัย อยู่ภายใน เครื่อง นุ่ง ห่ม อัน สดม
นั้นเอง ความ หมายนี้ ถ้าจะ กล่าว อย่าง เรา ๆ ก็ น่าจะ ตรงกับ สุภาษิต
ที่ว่า “สำเนียง บอก ภาษา กิริยาบอก ตระกูล” เป็นแท้

แต่ก็ คง ต้อง มี ข้อ ยกเว้น อยู่บ้าง ดังเช่น แอนโตนีเฮด ถ้า คน
ใน จำนวน สิบ เข้าใจ ว่าเป็น ทหาร เพราะ รูปร่าง อันดำด้น แข็งแรง และ
กิริยา ท่าทาง อัน อง อาจ ผั่งผาย ส่อให้เห็นว่า ควร เป็นได้ ตาม ที่ เขา

ใจนั้น แต่ความจริง กลับ ตรงกัน ข้าง แอนโตนิเฮต์ไม่ ใช้ทหาร
หรือแม้แต่เคยเป็น มาแต่กาด ก่อน ก็หาไม่ได้ น้อย คน นึกที่จะไม่รู้จัก
หรือไม่ เคยก็ได้ ยิน ชื่อ แอนโตนิเฮต์ นึกถึง ผู้ปรากฏนาม อุไซษ อยู่
ในยุโรป เพราะท่าน ผู้นี้ มีชื่อ เดียง ในการ สืบ ส่วน คดี อาญา อย่าง
เอก อยู่ เป็นผู้ ที่บริบูรณ์ พร้อม ด้วยคุณ วุฒิ และ ตักขณะ ซึ่งเป็น สัมบัติ
และเป็น มัคคุเทศ ที่ยัง ความดี และ ชื่อ เดียง ให้ สัมแก่ สุวณะ ที่ เป็น ผู้
ดำเนิน ชีพ ในทาง สืบสวน คดี รายใด ที่ ได้ ตก มา เป็น ภาระ แล้ว ย่อม
เป็นที่ วางใจ ได้ว่า ท่าน สืบ ผู้นี้ คง ค้นคว้า จน ถึง ตัว คนร้าย และ
จับกุม ส่ง มาให้กฎหมาย ลงโทษ ตามระเบียบ กระมิดเมือง เปนนิจ โดย
เหตุนี้ แอนโตนิเฮต์ จึง เป็น ที่ เก่ง ขาม และ เกิดยศ ชิง แห่ง เหล่า ทารชน
และ เป็น ที่ นิยม นับถือ ของ บรรดา ทารชน ทว่าหน้า

สายัณห์ กาล วันหนึ่งราว ๖ นาฬิกาตีสี่เที่ยง ท้องฟ้า โปร่ง ปรากฏ
ภาพแอนโตนิเฮต์นั่งอยู่ที่ หน้าต่างริมถนน มอริ ตัน แห่ง พระนคร ลอนดอน
อันเต็มไปด้วยชวดยาน และ ผู้คน เดิน ขดไขว่ ไปมา ปาก ความบริสุทธิ์ชนิด
โคโรนาดี อาศรัย แสง สว่าง จาก ถนน หลดวง กระจ่าง จู ชาว ใน หนังสือ
พิมพ์ รายวัน ซึ่ง คดี และ พาดไฟ ที่ หน้าต่าง อยู่ ใน ท่วม กดาง อากาศ อัน
ร้อน ผ่อง แห่ง คิมหันตฤดู ซึ่ง เตือน ลอย จาก ถนน เบื้อง ต่าง ขันสูง หน้าต่าง
แอนโตนิเฮต์ นี้ ตักขณะ เป็น คน รูปร่าง สูงใหญ่ มี กายดัง วัวช้างแข็งแรง
ผิวกาย เป็น มณี คดี รับกับ ศีรษะ และ ใบ หน้า อันคมคาย ผิวหนังดีเลิศ
เล็กน้อย เนื่องจาก การ ที่ ต้องไป ตรวจ ตรวาทาง แถบทิศตะวันออก แห่ง

ตลอดตั้งแต่ และ ประเทศ ร้อน มา ลึกๆ หนึ่ง ท่าน นักสืบ ได้ เหน็ด
 พึง พัก แก้ว ยืด แขน ขว ด้วย อากาศ บิด ๕ เกย ๕ แล้ว ทอด สายตา
 มอง เหม่อ ไป ใน อากาศ อัน อ่างว้าง พาด นก วั่ง พึง ถึง การ รับ ประทาน
 อาหาร คำ นั้น ว่า ควร จะ เปน ที่ บ้าน หรือ ว่า ควร ไป เติร์ง เติร์ง รวม วง
 กับ เหล่า ชน ที่ วั่ง เริง ณ ภู มิ ตา ศา ร วิสั ต์ หรือ คาร์ ตัน ตี ขณะ ที่ ยัง
 ไม่ ตก ลง ใจ นั้นเอง ได้ ยืน เติ่ง ฝั เท้า ชาย คน ใ้ เดิน เข้า มา ใน ห้อง
 ยืน ถาด ใต้ นาม บั ตร์ ตั้ง ใ้ แล้ว พูด ว่า :

“ มี ผู้ ถา พน ข ผู้ หนึ่ง ขอ พบ ได้ เท้า ขอ รับ ”

แอน โคนี เฮด หยิบ นาม บั ตร์ ขึ้น จาก ถาด และ อ่าน เบา ๆ

“ นาย แพทย์ เอม โบริ ด มอร์ รัน เอม บี ”

“ อ้อ ! ไคร กัน นะ เชิญ เขา เข้า มา ฮาร์ โน ต ”

นาย แพทย์ ผู้ ที่ ถาด นาม นี้ เดิน เข้า มา หา ท่าน นักสืบ ด้วย อากาศ
 ประหม่า และ วั่ง ร้อน ตาม ความ ดัง เกต เห็น ว่า ชาย คง ตก อยู่ ใน
 ราว ๓๐ ปี ทำ ทาง และ ถัก ญ คน คาย หน้า ชัด นิติ ๆ แสดง ใ้
 เห็น ถึง ความ ทุก ข์ ร้อน ปรา กฏ ตรึง อยู่ ใน ใจ

เฮด ถัก ญ ยืน วั่ง ร้อน ผู้ เปน อา คณ ุ ตระ นั้น และ เลื่อน แก้ว และ เชอ
 เชิญ ใ้ นั่ง เปน อัน ตี

“ ผม มา ทังนี้ หวัง เพื่อ ขอ ความ ช่วย เหลือ จาก ท่าน ไป รด
 ภรณา ด้วย เกิด มิ ต์ เติร์ เฮด ” นาย แพทย์ ผู้ นั้น เติ่ง ขึ้น ก่อน ด้วย
 ความ ร้อน ใจ

“ยินดีที่จะกระทำตามคำสั่งของท่านเสมอ ถ้าไม่
เป็นการเหลือ บ่ากว่าแรงของผม” แชนไดน์เฮต กล่าวตอบด้วยอาการ
ยิ้มแย้ม “เชิญนั่งดูเสียก่อน ชี ครับ”

นายแพทย์ มอรรวิสัน ยกมือขึ้นดูบนหน้าและนั่งบนเก้าอี้ตามคำ
เชิญ อากัปกริยาอัน กระวน กระวาย แสดงให้เห็นว่าท่านผู้นี้ คงได้รับความ
ทุกข์ ครอม อยู่มาก นัยยะ คำ อัน มี ประกาย แห่ง ความ หวาดแค้น
เค้นเค้น ระคน อยู่ด้วย นั้น คง มอง จ้อง ดู เฮต แล้ว ก็ หลบ เหลือบ
แต่ กวาด ดู รอบ ๆ ห้อง ท่าน สืบ พิจารณา ดู ผู้ มา ขอ ร้อง ให้ ช่วย
เหลือ ด้วย ความ ประหลาดใจ แล้ว หยิบ ที่บ บุหรี่ ส่ง และ เชื้อเชิญ ให้
นายแพทย์ สูบ ด้วย น้ำเสียง แห่ลม ชัด และ ขำ ว่า :

“เชิญ สูบ บุหรี่ ครับ ท่าน นายแพทย์ บุหรี่ อาจ ทำให้ สมอง
ท่าน ไป รัง ได้ บ้าง ”

คำ เชื้อเชิญ ดัง กล่าว นี้ เป็น เหตุ ให้ นายแพทย์ สดุ้ง นิด ๆ
“ง่า—ขอบใจ ครับ” อากันตุกะ ตอบ ตระกุก ตระกัก “ข้าง เกิด
ครับ—ผม—”

“ต้อง สดักมอน ชี ครับ ไปรด ระวัง สติ อารมณ์ ให้ ดี แล้ว
จง เล่า เรื่อง ของ ท่าน ให้ ผม ฟัง ตั้งแต่ ต้น จน ปลาย มี เรื่อง ราว อย่างไร
ไปรด ชี เจง มา เกิด ”

น้ำเสียง ที่ ฟุดี มี ลักษณะ เป็น เชิง บังคับ กดดัน ๆ จน ทำให้ นาย
แพทย์ ผู้นี้ มี อาการ สดก สดทัน และ สติ เกือบ ไม่ อยู่ กับ ตัว นั้น ค่อย ๆ

พยายาม ระวัง ความ ตื่นเต้น ให้ ลง ลง หยิบ บุหรี่ ขึ้น มา จดดับ พดาง
ถอนใจใหญ่ ด้วย อาการ เสว้า

“ผม รู้สึก ค่อย ยิง ชั่ว ชั่ว นิด น้อย แล้ว” นายแพทย์ เขี่ย ชัน ชณะ
ที่ พัน ควน บุหรี่ ออกมา เป็น วง กลม “เมื่อ ตะกรั๊ว ลึก ว่า ลึกลด โดย ไม่
หมด จน ถึง ตัว บาง ที่ จะ เป็น เพราะ บุหรี่ นั กระมัง ?”

ท่าน ลับ ยิ้ม ด้วย ความ ขบขัน จาก คำพูด และ ท่า ทาง ของ ผู้พูด
“ถ้า เช่น นั้น ก็ ดี แล้ว โปรด เริ่ม เล่า เรื่อง ของ ท่าน เกิด”

นายแพทย์ “เรื่อง ที่ ผม มา ขอ ความ ช่วย เหลือ จาก ท่าน นี้ คือ
เรื่อง ที่ เกี่ยว กับ การ ฆาฏกรรม ณ ตำบล ชาร์ตตัน”

“อ้อ จริง !” ท่าน ลับ ล้อด “วัน ถึง กำหนด ไต่ ส่วน นางสาว
มิวเรย์ต มิดตัน ถูก กล่าวหา เป็น จำเลย ฐาน ฆ่า หญิง แก่ คน หนึ่ง ชื่อ ว่า
มิลล์ ชาราเกรย์ เป็น ลูกพี่ ลูกน้อง กับ ผู้ปกครอง ของ หล่อกัน ผม อ่าน
หนังสือ พบ ชาว นี เมื่อ ลึก ครุ่น เอง

นายแพทย์ มอร์ วสัน พยัก หน้า “ถูก แล้ว ขอ รับ และ เวลานี้ มิด
มิวเรย์ต มิดตัน กำลัง อยู่ ใน ที่คุมขัง ระหว่าง ไต่ ส่วน

“ท่าน เอา ใจ ได้ ต่อ คดี รายนี้ เพราะ เหตุ มีการ เกี่ยวของ อย่างไร
กับ จำเลย หรือ ?”

“มิด มิวเรย์ต มิดตัน เป็น คู่ หมั้น ของผม” นายแพทย์ ตอบ

“อ้อ ! อ้อ !” ท่าน ลับ ร้อง ขึ้น “ผม เข้าใจ ละ”

“ผม เป็น หุ่น ส่วน ของ นายแพทย์ เยมส์ เกรย์ ผู้ปกครอง เจ้า
หล่อกัน ด้วย” หมอ เอ็ม โบรด์ กล่าว ต่อ “ได้ รวบรวม มือ ทำการ แพทย์

ที่คาบต ซิตต์แฮม ด้วยกัน มา เป็น เวลาประมาณ สองปี แล้ว และ
ต่อมา นายแพทย์ เกรย์ ได้ รับ ฉันทะเป็นผู้ ปกครอง มีตมัวเรียมิตตันคัดอด
จน กระทั่ง การ ตู แด ทวพย ตมมัต ของ เจ้าหัดอัน ด้วย ตั้งแต่ นั้นมา มีต
มิตตัน ก็ เคย มา อาศัย อยู่ กับ หมอ เกรย์ เลย ที่เดียว โดย มาก นาย
แพทย์ เกรย์ มัก มี กิจ ชุ่ย ไป ใน ที่ ต่าง ๆ เสมอ ดังนั้น ผม จึง ต้อง ตู แด
กิจการ แทน ”

หยุด นิ่ง ลักครู่ แล้ว เอา ต่อ

“ผม ได้ หนี กับ มีตมัวเรียมิตตัน มา ประมาณ ปีหนึ่งแล้ว เวลา
นั้น ผมเอง ก็ ดำเนิน อยู่ ที่คาบต ซิตต์แฮม เหมือนกัน ที่ ไม่ อยู่ห่าง จาก
บ้าน นายแพทย์ เยมส์ เกรย์ เท่าใดนัก ด้วย เมื่อ ประมาณ เดือน ที่แล้ว
มานี้ มีต ชาราเกรย์ ซึ่ง อยู่คาบต ชารัตตัน ห่างจาก คาบตซิตต์แฮม
ราว ครึ่งไมล์ และ เป็น ที่ เปลี่ยน อยู่ บ้าง เกิด ความ ไม่ พอใจ คน ใช้
จึง ได้ ออก เลีย หมู และ เมื่อ ต้อง อยู่ คน เดียว แค่นั้น ก็ นึก
หวาด กลัว และ ว่า เหว่ใจ จึง ขอ ร้อง ให้ คู่ หมั้น ของ ผม ไป อยู่ เป็น เพื่อน
ด้วย จนกว่า จะ หา คน ใช้ ได้ ใหม่ ”

มัวเรียมิตตัน เป็น คน มาก คณ กลัว และ ตกใจ ย่าง จึง ไม่ ยอม ไป
อยู่ใน ที่ เปลี่ยน เช่นนั้น เลยชักชวน ให้ มีตชาราเกรย์ มา อยู่ กับ หัดอัน
ที่บ้าน ผู้ ปกครอง แต่ ไม่ เป็น ที่ ตกตง กัน เพราะ พัง ความ เต็ม ของ
นายแพทย์ ชราต เหมือน ว่า แก่ ออก จะ รังเกียจ ใน การ ที่ ญาติ ของ ตน จะ
มา อยู่ รวม ชายคา เดียวกัน แต่ ความ จริง ไม่ ปรากฏ ว่า นายแพทย์
เกรย์ และ ญาติ ผู้ น เคย มี เรื่อง ผิดพ้อง หมองใจ กันมา แค่นั้น เพียง

แต่หมอเกรย์เคยบรรยายว่า ญาติที่สนิทนั้น อาจเกิดทะเลาะเป็นปาก
เสียง และ แกรว กันได้ง่าย เมื่อ มา สำนึก อยู่ใกล้ ๆ กัน ดังนั้น
แก จึง เห็นว่า ต่างคน ต่าง อยู่ ดี กว่า”

“แหม ! ดู ข้าง รอบ คอบ จริง” เฮต พูด สด คื่น และ นึก ขึ้น ในใจ

“อายุ ของ แก ลัก เท่าไร ?”

“เห็น จะ ถึง ๖๐ ปี หรือ ใน ราว ๆ นั้น ลักษณะ และ ท่าทาง ของ
แก ออก จะ น่า ถู ดัก หน่อย บาง ที่ ดู คล้าย ๆ กับ ผู้ มากกว่า ที่จะ เป็น
คน แก เป็น นัก ท่อง เทียว ที่ ชวน ช้อ ดือนาน ผู้ หนึ่ง และ เคย ไป เทียว
ตาม สถานที่ ต่าง ๆ ใน บรพทิศ”

“เคย ไป เทียว แถบ บรพทิศ ? ท่าน ใหม ว่า แก เคย ไป ประเทศ
ไหน เมือง ไหน บ้าง”

“จีน และ อินเดีย ใน ประเทศ อินเดีย เคย ไป ที่ การากั เลย์ ท้อง
เทียว ไป แถบ คาบด กูช และ แกชการ แล้ว แลวง หา เครื่อง เพชร
นิล จินดา และ โบราณ วัตถุ แปลก ประหลาด ของ ชน ชาว ดิน ออก มา
ละ สัม ไร มาก ของ เหล่านี้ แก ชอบ และ บูชา อย่าง ซื่อ คัด จิต ใจ ที่ เดียว”

“ผมเอง ก็ เคย ไป เทียว ตาม ที่ ต่าง ๆ ใน อินเดีย อยู่ บ้าง” ท่าน สืบ พุด

“และมี นิสัย ชอบ ผัก ฝั ด คอ โบราณ วัตถุ เหมือน กัน ผม อยาก พบ
นาย แพทย์ เยมส์ เกรย์ ลัก ที่ จะได้ ขอ ชม ของ ที่ แก ละ สัม ไร ละ”

ท่าน สืบ พุด ค้าง ไว้ เพียง เท่านั้น เมื่อ นึก ขึ้น ได้ ว่า นาย แพทย์ มอริสัน
มา ขอ ความ ช่วย เหลือ ใน คดี การ สาชฎกรรม ไม่ใช่ มานั่ง สันทนา เล่น

ตาม ปกติภาพ “ขอโทษ ผม เกือบ ชักใบให้เรือเสีย เชิญเล่าต่อ
เกิดทำน”

“อย่างไรก็ตาม” นายแพทย์ บรรยาย “หมอ เกย์ ไม่ยอม
ให้ญาติของ แก มา รวม อยู่ ด้วย และโดยเหตุนี้ มิอเรียตเสียอารมณ์
ไม่ได้ จึงจำใจ ไป อยู่ เป็น เพื่อน มิถ ชารา เกย์ ที่ ตำบล ชาร์ลตัน
โดยตั้งใจว่า ถ้า มิถ ชารา เกย์ หาคนใช้ ได้ แล้ว เจ้าหล่อนก็จะกลับ
มา อยู่ บ้าน ผู้ปกครอง ตามเดิม”

นายแพทย์ หยุด นิ่ง สักประเดี๋ยว จ้อง ดู บุหรี่ ที่ ใหม่ เป็น คณันกรุ่น
อยู่ ค่อยๆ กับว่า จะ ค้นคว้า หา คำพูด ออกจาก ก้น บุหรี่ นั้น

“กาด จำเนียร มา เกือบ ห้า เดือน” นายแพทย์ เล่า ต่อไป “ดู
เหมือนว่า มิถมิอเรียต มิถตัน จะ คู่กัน เคย กับ สถาน ที่ และ ความ
ทน กัด อด บ้าง แล้ว ความ สนิช สนม รัก ใคร ระหว่าง เจ้า หล่อน กับ
มิถ ชารา เกย์ มี มาก ขึ้น ทั้ง นี้ ปรากฏ โดย เจ้า ของ บ้าน คอย เอา ออก
เอาใจ ทุก อย่าง นอกจาก ของ แต่งตัว เด็ก ๆ น้อย ๆ แล้ว มิอเรียต
ยังได้ ของขวัญ อัน มี ค่า คือ รถยนต์ ด้วย ตอน เดียว คนหนึ่ง จาก มิถ
ชารา เกย์ เอง อีก ด้วย”

“แหม! อะไร ถึง กับ ชื้อ รถยนต์ ให้ทีเดียว หรือ” ท่าน ลับ
ออก อุทาน ด้วย ความ ประหลาดใจ “ถ้าเช่นนั้น ก็ แปลว่า มิถชารา เกย์
เป็นคน มั่งมี มาก อยู่ นะ”

“ครับ มิถชารา เกย์ มี คน อัด คัด” นายแพทย์ ตอบ พร้อม
ด้วย อาการมณ์ เมื่อ เห็น เฮล รุ สัก แปลกใจ “มิอเรียต อยู่ ที่ นั้น

ได้รับความสุขมาก จนทำให้ผมคิดว่า เจ้าหล่อน คง อยู่เป็น สุข
เรื่อยไป จนกว่า จะ ถึง วัน แ่่ง งาน แต่พะเอิน มี เรื่อง ขาวกฎกรรม อันน่า
หวาดเสียว และ ดัดใจ เกิด ขึ้น เสีย ก่อน”

“เมื่อ ๕ วัน ถ่วง มา แล้ว ยัง จำ ได้ ว่า เป็น วัน อังคาร ซึ่ง เกิด
การ ขาวกฎกรรม ตอนเย็น มีวเรียดได้ มา ที่ ได้ มา ที่ บ้าน ผู้ปกครอง ของ
เจ้าหล่อน ส่วน ผม เมื่อ เสร็จ กิจวัตร ที่ เกี่ยว กับ คน ใช้ แล้ว ก็ ออก
มา สันทนา อยู่ ด้วย คน คำ และ ตั้งใจ ว่า เมื่อ เวลา เจ้าหล่อน จะ กลับ
จะ เดิน ไป ส่ง จน ถึง บ้าน มีดซาราเกรย์ แต่พะเอิน ถูกเชิญให้ ไปเยี่ยม
ใช้หนัก รายหนึ่ง ต่อ เมื่อ กลับ มา แล้ว จึง ได้ ทราบ จาก นาย แพทย์ เกรย์
ว่า มีวเรียดได้ กลับ ไป คาบต ซาวัตตัน แล้ว”

“กลับ คนเดียว หรือ ?” ท่าน ลับ ถาม

“ครับ !” นายแพทย์ ตอบ “ผม รู้ ถึง หวาด และ เบน ห่วง เจ้า
หล่อน มาก เพราะ คำมีด ดัก คั่น แล้ว และ หนทาง ก็ เปลี่ยน ด้วย
นายแพทย์ ซรา เหมว่า ผม บ้า เกิน ไป และ ชัก คอย ถึง เรื่อง รวด ต่าง ๆ
ดัง เกิด ใน วัน นั้น แ่ ออก จะ ช่าง พุด ผิด ปกติ อยู่ ผม เลย เพลิน ไป
ใน การ สันทนา จน เกือบ เียง คั่น จึง ได้ กลับ บ้าน เมื่อ จีบ หลับ ไป ไม่
ถึง ชั่วโมง ก็ ตื่น ตกใจ คั่น โดย นายแพทย์ เอมส์ เกรย์ ใช้ คน มา
บอก ชาวว่า มีดซาราเกรย์ ถูกฆ่าตาย ผม รีบ ไปบ้าน นายแพทย์
ทันที พบ มีวเรียด กำลัง เป็น ลม อยู่ แท้จริง เจ้าหล่อน นั้น เอง เป็น
ผู้ที่ มา แ่่ง ชาวร้าย แก่ นายแพทย์ ทำทาง ของ มีวเรียด แ่่ง แรกนั้น คง

ตกใจและรีบร้อนมาก เพราะเจ้าหัดอน คง อยู่ในเครื่องแต่ง กาย เข้านอนและเสื้อคลุม ภายหลังที่ทุเลาจากอาการ เป็นลม แล้ว เจ้าหัดอนได้เล่าให้เรา ฟังว่า ขณะที่ กำลัง นอนหลับ สนิช อยู่ นั้น ได้ยินเสียงร้อง ครวญ คราง ดันรนใน ห้อง นอน ของ มิส ซารา เกรย์ จึงวิ่งเข้าไปดู ก็ พบ ภาพ อันน่า หวาด เสียว ของ มิส ซารา เกรย์ นอน ตาย อยู่ บน เตียง ศีรษะ ตก โดย ถูก ตี ด้วย ยอย ยับ และ ไม่ ต้อง สงสัย เลย ว่า มิส ซารา เกรย์ ผู้เคราะห์ร้าย ได้ สิ้น ชีวิต ไป ด้วยการ ทารุณ ร้าย กาล อันน่าสยด สยอง นั้น

“เพราะ เหตุผล ประการใด เจ้าหน้าที จึง สงสัย ว่า มิส มิดคิน เป็น คน ที่ฆ่า มิส ซารา เกรย์? และ ความ สงสัย นี้ เริ่มต้น ตั้งแต่ เมื่อไร?”

“ในวัน รุ่งขึ้น คือ จากวันที่ เกิดการ ฆาฏกรรม นั้นเอง” นายแพทย์ มอร์ริสัน ตอบ “เมื่อ ได้ ตรวจสอบ อย่าง ถัด กัน แล้ว ว่า ไม่ มี ช่อง ทาง แต่ ใด อย่าง หนึ่ง เลย ที่ คนร้าย ภายนอก จะ ได้ เข้า ไป ภายใน บ้าน ได้ เพราะ ประตู และ หน้าต่าง ทุก บาน คง ปิด ดง กด ถอน เรียบร้อย ดี และ มิส มิวรี แด มิดคิน ได้ ให้ การ ว่า ประตู หน้าบ้าน ก็ ยัง ปิด มั่น คง อยู่ เพราะ เจ้า หัดอน ต้อง ไข กุญแจ เวลา ที่ จะ ออก จาก บ้าน มา แจ้ง ข่าวร้าย ให้ ผู้ปกครอง ทราบ และ โดย เหตุนี้ เจ้าหน้าที จึง ลง ความ เห็นว่า ในขณะที่ เกิด การ ฆาฏกรรม ผู้ที่ อยู่ ใน บ้าน นอกจาก ผู้ตาย แล้ว ก็ มี แค่ มิส มิดคิน ผู้เดียว ด้วย เหตุนี้ เจ้า หัดอน จึง เป็น ผู้ ถูก สงสัย”

“มี เหตุอื่น ๆ เป็น เครื่อง ประกอบ อีก หรือ เปล่า?”

“... ก มี อยู่ ” นายแพทย์ ตอบ ด้วยความ หนักใจ “... ตาม ตัว มี สัตว์ มัน เปรอะ เปรี้ยน ไป ด้วย โลหิต ของ ผู้ตาย ทั้ง นั้น ” ส่วน วัตถุ ที่ ใช้ เป็น เครื่องมือ ใน การ ฆาฏกรรม นั้น พบ ว่า เป็น ไม้ ร้าว แว่น ผ้า เช็ด ตัว ใน ห้อง อาบน้ำ นั้น เอง ส่วน ผ้า เช็ด ตัว เจ้าหน้า ที่ ได้ เห็น ซัก ซ่อน อยู่ ใน ถัง ซัก โตะ แดง ตัว ของ มิดเรย์ล

“... สิ่ง ของ ที่ มี ค่า หาย ไป บ้าง ไหม ? ” ท่าน สืบ ถาม

“... ไม่ มี ได้ วัตถุ ต่าง ๆ คง ปรากฏ อยู่ บริบูรณ์ ” ขึ้น แต่ จะ ถูก รื้อ ให้ เคลื่อน ที่ ก็ เปล่า ”

“... และ ท่าน ว่า มี สัตว์ มัน ปฏิเสธ ตลอดจน ข้อหา ไม่ ใช่ หรือ ? ” ท่าน สืบ ตั้ง กระ ทู ถาม อย่าง มี เต็ม ใจ

“... แน่ นอน ที่ เดียว ท่าน ต้อง ปฏิเสธ วัน ยัง คำ และ ผม เชื่อ เลย อย่าง แน่ นอน ว่า เจ้า หล่อน ไม่ มี ส่วน เกี่ยว ข้อง ใน คดี นี้ ด้วย เลย บุคคล ผู้ บริสุทธิ์ จะ ดำรง ภาพ ว่า คน ผิด อย่างไร ได้ ” นายแพทย์ คำ

“... หรือ ท่าน พดอย ลง ความ เห็น อย่าง เดียว กับ เจ้า หน้า ที่ ด้วย ถ้า เช่น นั้น ผม ขอ ยืนยัน ว่า ท่าน เข้าใจ ผิด - ผิด อย่าง ถนัด ที่ เดียว หาก ท่าน ค้นหา กับ มี สัตว์ มัน แล้ว ท่าน คง ไม่ นิกร เช่น นั้น ผม ขอ บอก ว่า มิดเรย์ล คน รัก ของ ผม นั้น บริสุทธิ์ ปราศ จาก มลทิน แท้ เป็น แต่ ถึง คราว เคารวะ ร้าย ถูก บ้าย ความ ผิด โดย มนุษย์ สามานย์ โอ ! ช่าง ร้ายกาจ จริง หนอ ”

น่า เสียด ที่ พด คน นั้น สิ้น เครือ ด้วย ความ โทมนัส

ท่าน สืบ สิ้น ศรัทธา ทั่ว ๆ ค่าย พดอย แดง คง ความ สงสาร ด้วย พดาง เข็ม มือ ไป คบ บ่า นายแพทย์ เมา ๆ เป็น เริง เถา โถม

“เอาเถอะ ความเห็นของผมจะเป็นอย่างไรก็ตาม ขอท่าน
จงทำใจให้ดีไว้ก่อน อย่างไรเสีย ผมก็จะพยายามช่วยจนเต็มความ
สามารถ เวลานี้ มีตมิตกัน อยู่ที่ไหน?”

“อยู่ในระหว่างคัมขังที่ตำบล ฮอตโตเวย์”

“แล้วคุณ ท่านจะ ค้างใน ดอนดอน หรือจะ กลับบ้าน?”

“ยังเอา ไม่ได้” นายแพทย์ตอบ “แต่หมอเกรย์บอกผม
ว่า จะไปจากตำบล ซิดดัมแฮม คุณ เพื่อกิจธุระบางอย่าง นั่น
ผม ควร ต้อง กลับไป ดู แด่ กิจการ แทน แต่อย่างไรก็ดี ผมเตรียม
พร้อมที่จะทำ อะไรให้เป็น ประโยชน์ เพื่อ ช่วยเหลือ มิตรเยื่อ ของผม”

“ถ้าอย่างนั้น ท่านอย่าเพ่อ กลับ บ้าน เลย ค้างเสียที่ ดอนดอน
สักคืนเถิด พรุ่งนี้ เราจะได้ ไป เยี่ยม มีตมิตกัน ด้วยกัน”

“ได้ครับ คุณ ผมจะไป พักที่ ภักดาการ์ เฟตตัน”

“เขาเป็นคตง” ท่านสืบ พูด “พรุ่งนี้ ท่านต้อง มา รับผมเวลา
๑๐ ก.ท. และท่านควร ทำใจ ค่อย ให้เป็น ปกติไว้ เชื่อผมเถอะ ท่าน
เอง ก็ เป็น แพทย์ ควร จะ ระวัง รักษา ตัว ได้ ดี อยู่ แล้ว”

เมื่อ นายแพทย์ เฮมโบรตัม ออริสัน ออกจากไปแล้ว ท่านสืบ
ยัง ยืน นั่ง คิด อยู่ สักครู่ พดาง พมพ่า ว่า “เดี๋ยว บางที ถึงกัน
ควร ดัน อาจ ทำให้ สมอง เรา ไป รัง ได้ บ้าง”

— ๒ —

ความ ประสงค์ ของ แอนโตนีเฮด นักสืบ ผู้มี นาม อุไซษ เพื่อ
จะ เข้าไป พบ ประ กับ มิสมิวเรียด มิดตัน นั้น ไม่ เป็นการ ชัดชัด อย่างไร
สำหรับ เจ้า หน้า ที่ ที่ คู่มชัง การ ที่ เฮด อยาก พบ ประ กับ มิสมิวตัน ก็
ใคร่ จะได้ ตาม เหตุการณ์ ที่ เป็น ประโยชน์ แก่ คดี บ้าง และ เพื่อ จะ
สังเกต ลักษณะ บาง อย่าง ของ จำเลย อัน อาจ ล้อ ให้ เห็นความ เป็น พิรุธว่า
จะ อาจ เป็น ผู้ ผิดจริง ตาม ข้อหา หรือไม่ เพราะ ใน ชีวิต เฮด คง เคย เริ่ม
ทำการ สืบ ส่วน มา เคย พบ ประ คดี ต่าง ๆ ที่ มี สตรี เกี่ยวข้อง อยู่ ด้วย
มาก มาย แล้ว ผล ที่ สืบ มัก เอา ไม่ ได้ กล่าว คือ สตรี ผู้ มี รูป
โฉม งดงาม ระวังการตา บาง คน ก็ เป็น คน ร้าย และ บาง คน ก็ เป็น เพียง
แต่ คน ร้าย บ้าง ความ ผิด มา ถึง

คู่ หมั้น ของ นายแพทย์ เฮม โบรด์ มอร์ รัดัน เป็น สตรี สาว สวย
ผิวดำทองเข้ม นัยน์ตา สดฟ้า แก่ ริมฝีปาก จมเข้ม พร้ม พราย ผิว
เนื้อ ขาว บ่ม โลหิต ให้ เห็น เป็น สด ชมพู เรื่อ ๆ เฮด สังเกต เห็นว่า เจ้า
หัดอน มี อาการ หวาด หวั่น และ กระสับ กระส่าย มาก สด ความ คำพูด ที่ นาย
แพทย์ เคย เอา ให้ ฟัง ถึง แม่ ว่า อยู่ ใน อาการ อัน ทุกข์ ร้อนอย่าง ดัง หัส
ก็ ตาม แต่ ความ งาน มิ ได้ ถดถอย ลง เลย ลักษณะ ท่าทาง แด่ง ให้
เห็น ว่า เป็น คน ใจ ดี และ ซื่อสัตย์ ไม่มี แนว ทุจริต ปรากฏ ให้ เห็น แม้ แต่
สัก นิดเดียว

ได้ มีการ คั่น รับ กัน นันท์ คู่ รัก ใน ระหว่าง นายแพทย์ และ สตรี ผู้
เคราะห์ ร้าย แล้ว นายแพทย์ จึง หัน มา ทาง ท่าน สืบ เข่น ออกปาก แนะนำ
ให้ รู้จัก กัน ว่า : (๓๗๐)

“มัวเรียด นี่ คือ มีดเคียว แอน โดนเฮด นักสืบ ผู้มีชื่อเสียง ฉัน
ได้ขอความช่วยเหลือจากท่าน เพื่อช่วยทำการ ตั้งรางวัลพิศุน ความ
บริสุทธิ์ของห้อง”

มัวเรียด มิดตัน หัน มาทาง นักสืบ ด้วย ความ ประหลาด และ หงุดหงิด
มิได้กล่าววาทะตอบ เป็น คำวิบัติปาก สั้น และ เฉยชนิด ๆ ทำ
ให้เห็น รายพัน อัน ขาว สะอาด เรียบ ท่าน สืบ ก็ มี ศีรษะ ลง เด็กน้อย
เป็นการ แสดง ความ เคารพ แล้ว พูด ด้วย ถ้อยคำ อัน เรียบ เป็น เชิง ปดอบ
โยน ให้ มี ใจ

“มิดมิดตัน” นักสืบ พูด ด้วย เสียง กังวาน “ผม มานี้ ก็ เพื่อ จะ
ช่วย เหลือ เธอ ตาม ความ สำมารถ ของ ผม เพราะ ฉะนั้น ขอให้ เธอ จง
ไว้วางใจ และ โปรด ตอบ คำถาม ด้วย ความ สุจริต เกิด เพราะ คดี เช่น
ความ สดขี จริ่ง แต่ อย่าง เดียว เท่านั้น ท้อ อาจ เป็น เครื่อง ช่วย เหลือ ให้
เธอ รอด พ้น จาก อันตราย ได้

ภรรยา มารยาท ของ เฮด ดีภาพ กว่า นักสืบ อัน เคย มี ชื่อเสียง
ทั้งหลาย ที่ แรก มัวเรียด คาด วาด เฮด คง วาง ทำ หยั่ง และ ใช้ คำพูด เป็น
ที่ มาด หู ซึ่ง มัก เป็น ปรัชญา นิสสัย ของ นักสืบ อัน เคย แต่ง แต่ง มัวเรียด
ค่อย มี ใจ ชื่น ชวน บ้าง

“เป็น พระคุณ อย่าง ถิ่น เหลือ ใน ความ เชื้อ เพื้อ ของ ท่าน” เจ้าห้อง
พูด ชวน ถอย ๆ “แต่ ถ้า หับ ดิฉัน เห็น ว่า หมด หวง เดี่ยว เดี่ยว เพราะ
เหตุผล กระฉับ แฉก ต้อน ไต่ บัง ชัด มา ยัง ตัว ดิฉัน ทาง สั้น เห็น จะ ไม่ ไหว
เดี่ยว เดี่ยว!”

“อย่าเพ้อท้อ ถอยก่อน มิถมิถกัน” ท่านนักสืบจึงดูหน้าเจ้าห่ออันโดยไม่กระพริบตา “อย่างไรเสียก็คงมีหนทางพอจะแก้ไขได้” โปรดเชื้อใจผุดเกิด คราวใดที่ผมนั่งอยู่กับตัวในคุกนี้ขอรับรองว่าจะพยายามให้การณ์เป็นไปด้วยความยุติธรรมเสมอ” พดาง ท่านสืบก็หอบสายตามองเหม่อไปทางอื่นเป็นเชิงตรอง แล้วถนัดถนี่ขยับตัวขึ้นยืน

คำพูดของนักสืบทงนี้ช่วยให้มิวเรียดยิ้มออกได้ด้วยความหวังเป็นอาการยิ้มครั้งแรกนับตั้งแต่เกิดเรื่อง การฆาฏกรรมมา

“ท่านคงจะมีความหวังอยู่เสมอ” มิวเรียดกล่าวตอบก่อนนั้นคิดไม่เชื่อเสียเลยว่าจะมีหนทางแก้ไขอย่างไรได้ ท่านเป็นผู้นำความสว่างมาและทำให้ฉันหลุดออกจากหนทางอันมืดซึ่งห้อมล้อมอยู่ด้วยความตายแล้ว

“เป็นเพราะเธอตกใจหวาดกลัวเกินไปนั่นเอง มิถมิถกัน” เฮตพูด “เชิญไปนั่งบนม้าโน้นสักประเดี๋ยว และไปรดตอบตามข้อความที่ยังเคลือบคลุมบางอย่าง” พดางขณะที่พูดก็เอามือซ้ายซึ่งถนัดถนี่ออกแล้วนั้น จับแขนมิวเรียดพาไปนั่งบนม้าในท้องที่คุมขัง และตนเองก็ชุดกายนั่งลงข้างๆ ด้วย ต่างคนต่างนั่งคลอดกอดที่ถ่วงพันไปแล้วตั้ง ๓ วินาที คล้ายกับจะคิดค้นหาถ้อยคำจนมากถ้าว ส่วนมิวเรียดค่อยใช้สายตาชำเลืองดูมือของนักสืบที่จับแขนเจ้าห่ออันไว้ ครั้นเห็นมือนั้นได้ชัดเจนแล้ว เจ้าห่ออันก็

“ซึ่ง ผม ถาม ขึ้น ก็ เพราะ เหตุการณ์ ใน ตอนนี้ เป็น ห่วง ลำบาก ที่ จะ ต่อ เปดาะ โชะ แห่ง การ ฆาฏกรรม ให้ เป็น รูป ได้ ถ้า ห่วง นี้ แจ่ม แจ้ง แล้ว ก็ แปร ว่า ความ หวัง ของ เรา ยังมี ส่วน ดี อยู่ มาก ”

มิถเรียล ดัน คีระ ด้วย ความ เคารว

“ดิฉัน จำ ไม่ ได้ จริง ๆ คง เป็น เพราะ ความ ตกใจ เกิน ไป นั้นเอง ตั้งแต่ แรก ออก จาก บ้าน นายแพทย์ ผู้ ปกครอง แล้ว • ความ กัด ใจ เข้า มา ถึง เป็น เจ้า หัวใจ เพราะ คำ มัด และ หนทาง ที่ เปลี่ยน ต้อง เดิน ผ่าน ซอก เล็ก ครอบ กนอย ด้วย อากา ร รม ร้อน เพื่อ ให้ ถึง บ้าน ค่ำ บด ชาว ดัน โดย เร็ว เมื่อ ถึง ที่ นั้น ดู เหมือน มี ส ชาวา เกรย์ เข้า นอน เสีย แล้ว ดิฉัน ต้อง เอา กุญแจ ที่ มี ติด ตัว อยู่ ไข ประตู บ้าน เข้า ไป ครั้น มีด เรียบ ร้อย แล้ว จึง จัด แจง นอน จน หลับ ตอน ไป จะมี เหตุการณ์ อย่าง ไດบ้าง ดิฉัน ไม่ ทราบ เลย มา รู้ ตัก เอา ต่อ เมื่อ ได้ ยิน เสียง ร้อง ของ มีด ชาวา เกรย์ และ ใน ขณะ ที่ ดิฉัน ประคอง คีระ ัน อาบ ไป ด้วย โดหิต ของ แก ใจ ใน วง แขน ” แล้ว การ เค้า ดัง กว่า นี้ แล้ว สตรี ผู้ บรรยาย ก็ ยก มือ ปิด หน้า ค่ำย กับ จะ หลบ ให้ พ้น จาก การ เห็น ภาพ อัน น่า ถยคต ของ เหล่า นั้น

“ก่อน ที่ จะ เบิด ประตู ออก ไป บอก ชาว แก นายแพทย์ เยมส์ เกรย์ นั้น เธอ แน่ ใจ หรือ ว่า ประตู บ้าน ยัง มี ดิน นี ดี อยู่ ? ”

“ดิฉัน ยืนยัน ได้ โดย มั่นคง ว่า ประตู คง มี ดอยู่ อย่าง เรียบ ร้อย ก่อน ที่ ดิฉัน จะ เบิด เพราะ ใน ขณะ รม ร้อน และ ตกใจ นั้น ดิฉัน ต้อง ค่ำ อยู่ เป็น นาน จึง เบิด ออก ได้ ถึง แม้ ขอ ความ ทงนี้ จะ เป็น เหตุ ปรก ปรำ ให้

ดิฉัน มีมดทิน ยิงชน ก็ ตาม แต่ฉัน เป็น ความจริง ที่จะ ยึดพราง อยู่
มิได้เลย ”

“ และเจ้าหน้าที่ ได้สำรวจดู อย่างละเอียด ถัดวันแล้วไม่ ไรหรือว่า
หนทาง ที่จะ เข้า ออกได้ ใน บ้าน นั้นไม่มีอีก นอก จาก ประตูและหน้าต่าง
ที่ได้ ตั้งกวดอนไว้ อย่าง เรียบร้อย แล้ว ? ”

“ ค่ะ ”
“ ถ้าเช่นนั้น ฉันต้องหมาย ความว่า ใน บ้าน ไม่มีใคร อีกเลย นอก
จากผู้ตาย กับ เธอ ? ”

“ ค่ะ ถูกแล้ว ! ไม่มีร่องรอยว่า บุคคลใด ๆ อาจได้ลอด
เข้าไปใน บ้านได้อีกเลย นอกจากดิฉัน และ เพราะเหตุนี้ ความ มี หมด
จึงมัก ตกหนัก อยู่กับ ดิฉัน ผู้เดียว ดิฉัน เป็น ผู้ ซึ่ง ต้อง รับ เคารวะ ที่
ทั้งหมด แต่ ขอ ดำবাদ ว่า ดิฉัน ไม่ มีความผิด ตาม ข้อหาเลย โอ !
พระเจ้า เป็น เจ้า ขอ พระองค์ จง เป็น ทิพย พยาน แก่ ข้า น้อย ผู้ บิดู ทิ
ตด้วย เกิด ”

“ ดี แล้ว นี่ นะ มี สัตว์ ดิน ไพร่ คอบ ตาม ตรง ว่า การ มรณ
กรรม ของ มี สัตว์ ขวราเกรย์ คราวนี้ เธอ จะมี ส่วน เกี่ยวของ ต่อ ทางใด
ทางเดียว แห่ง ทิพย สัมภเวสี ของ ผู้ตาย ด้วยไหม ? ”

“ ดิฉัน จะ ไม่ ได้ รับ ทิพย สัมภเวสี เลย แม้ แต่ เซนต์ เดียว เพราะ
มิได้ เกี่ยวข้อง เป็น บุญ บาป ของ ผู้ตาย ”

“ ความธรรมดาการที่มีชีวิตความเป็นอยู่ของคนนี้ ไม่มีเหตุการณ์อะไรเปลี่ยนแปลง การเกิดของลูกๆ น้อยๆ ระหว่างเขอบ้างเลยหรือ ”

มิวเรียด เหลียวมา ดูคู่หมั้น ของเจ้าพ่อช่อน

“ ก็ มี อยู่ บ้าง ” คือ คำตอบ ซึ่ง เต็ม ไป ด้วย ความ ไตร่ตรอง

“ นายแพทย์ เอมส์ เกรย์ ผู้ปกครอง ของดินนี้ ก็ จะ ว่า รวย ชน อีก มาก เพราะ มรดก ของ ผู้ตาย จะ ตก มา เป็น สิทธิ ของ ท่าน แต่ ผู้เคย เมื่อ มี ทรัพย์สิน มาก พอ แล้ว ท่าน อาจ เลิก การ ประคบ ภาษี ใน ทาง แพทย์ เสีย ก็ได้ หรือ อาจ โอน หุ้น ส่วน ทั้งหมด ให้ แก่ เอม โบรด์ ก็ได้ เมื่อ เป็น เช่น นั้น ก็ แปลว่า เรา ทั้ง สอง จะ ได้ แบ่ง งาน กัน ด้วย ความ มี หน้าที่ มา นอกจาก นี้ ดินนี้ ยัง แด่ ไม่ เห็น สิ่ง ไร อีก ”

นายแพทย์ เอม โบรด์ มอร์ วิสัน ชัยบ จะ เดิน เข้า มา ใกล้ แต่ ท่าน สืบ ยก มือ ขึ้น เป็น เสา หาม และ ใช้ สาย ตา บังคับ ให้ คง ยืน อยู่ ใน ที่ เดิม

“ แต่ ขอน ดู ไม่ ค่อย มี ประโยชน์ นะ ” นักสืบ พุด พาด ตก ชน

“ เป็น อัน ชั่ว คง สิ้น ของ ผม หหมด เทน เอง แต่ อย่างไร ก็ ดี ไป รด อย่า พัง เสียใจ และ จง มี หัวใจ เสมอ เกิด ”

อดีต ชด เกิด ขึ้น มา คด อยู่ ใน นัยนา อัน งาม ของ สตรี ผู้ เคารวะ หน้าที่ รับผิดชอบ ด้วย ความ เสรี โศก เมื่อ ขณะ จับมือ ออกจาก กัน ท่าน สืบ

“ ขอ ท่าน ช่วย กรุณา โดย เต็ม ความ สามารถ ด้วย เกิด นะ ” มิวเรียด

“ ดินนี้ ไม่ มี ผิด — ไม่ ผิด เลย ”

แอน โคนีเฮต คบมือ เจ้าหล่อน เมา ๆ เปน การ ปลดบม โยน ให้ คตยา
ความ วิตก แล้ว รับ เดิน ออก ไป ข้างนอก ปลดบม โอกาส ให้ คู่รัก มี
เวลา วาจา กัน ตาม ขวรม เนียม บ้าง

“ นายแพทย์ มอริ วรสัน ” เฮต พุด ชน เมื่อ รถ เคลื่อน ออก จาก
กอง เรือนจำ ค่ำบด ยึดโตเวย “ ท่าน ควร กลับ ไป ดู คน ใช้ ของ
ท่าน ที่ ค่ำบด ซิดส์ แสม ตาม เคย ปลดบม เรือนนี้ ให้ เปน ชุระ ของผมเอง
เมื่อ ดับ ได้ ความ อย่างไร ต่อไป ผม จะ ส่ง ข่าว ให้ ทราบ เสมอ ”

นายแพทย์ นั้น คุคคุ อยู่ ที่ มุม รถ ท่าทาง บอก ว่า ไม่ มีความ ผาสุก
เสีย เลย

“ เท่า ที่ ได้ ส่วน ปรากฏ เจ้า หล่อน มา แล้ว ท่าน ได้ เค้า เงื่อน
อะไร บ้าง ไหม ? ”

“ ผม มี ห่วง ที่ จะ ช่วย มี สัตถ์ คน อยู่ มาก ท่าน สืบ คอบ
ด้วย อาการ ขวรม ดำเนียง แดงดัง ไป ด้วย ความ รุ้ง ที่ จริงใจ

แอน โคนีเฮต พา นายแพทย์ ไป ส่ง ยิง ที่ พัก แล้ว พุด กระซิบ เมา ๆ
ที่ หู คน ขับ รถ ไม่ ขำ รถ ก็ แฉ่น บ่าย หน้า ไป ทาง ทิศ ควันออก ของ
นคร ตอนคอง ผ่าน ถนน หน ทางไป หลาย สาย จน ใน ที่สุด มา หยด
ตรง หน้าบ้าน ซอมซ่อ หมู่หนึ่ง เลย ถนน ไป เซดเคอร์ เกรตเซนท อ.
ไป เล็กน้อย

“ รอ ดัก ๓๐ นาที ก่อน ” นักสืบ ตั้ง แก่ ดาวระถึ ขณะที่ ก้าว ลง
จาก รถ แล้ว เดิน ตรง ชน มัน ได้อัน ่งอ่อนแอ ของบ้าน หลังหนึ่งไป หยด
ที่ หน้า ห้อง ชน บน และ เคาะ ประตู

• เสียง ผู้เฒ่า คนเดิน ปรากฏ ขึ้น ภายใน ห้อง นั้น แล้ว ช่าง เด็ก
ดี เหลี่ยม ที่ เจาะ ไว้ กับ บาน ประตู ได้ ค่อย ๆ แยม เบ็ด ออก มี นัยน์ ตา
ดำ แดง เล็ก และ มี แววม คม คู่หนึ่ง นาย ออก มา •

“ ยิง โง่ สบาย ดี รีบ ไปตี ฟาร์ ” ท่าน ลีบ กล่าว ทักทาย บุคคล
ที่ แด่ คุณ นั้น “ นินมี ชูระ จะ พุด จา ด้วย ลัก หน้อย ”

• มี เสียง หัวเราะ อัน แหบ หัว ดัง ขึ้น แล้ว ประตู ก็ ค่อย ๆ แยม เบ็ด
ออก วน

บุรุษ ที่ นก ลับ เรียก ว่า โปติ ฟาร์ นี้ เป็น ชาย รูปร่าง ค่อนข้าง เด็ก
คง หน้า และ อิริยาบถ คล้าย ถึง แต่งกาย ด้วย ผ้า หยาบ และ เก่า คร่ำคร่า
สวม หมวก เตี้ย ป่า ตาม แบบ ชนชาติ ยิว ผม ก็ ปลดปล่อย มา ร่วง รัง จน
บิต หน้า มาก ที่ ไต ซึ่ง ไม่ มี ขมวด ผม ห้อย ปรก อยู่ ปรากฏ เป็น รอย
เหงื่อ ดำ ๆ ติด อยู่ เป็น คราบ แสดง ให้ เห็น ว่า บุคคล ที่ กล่าว นี้ มี นิสัย
ไม่ ค่อย ใกล้เคียง กับ การ ถูก สมุ่ และ การ ขอบ น้า เพียง ไร นก

หวัง ว่า คง ไม่ ใช่ เป็นการ วน กวน แกว กเกิน ไป ไม่ ใช่ หรือ โปติ ฟาร์ ”

เฮต พุด เมื่อ ย่าง เข้า ไป ยืน อยู่ ภายใน ห้อง นั้น แล้ว “ ฉัน อยาก ทอม
เรื่อง ที่ เกี่ยว กับ สหาย คู่ ทุกข์ ค่อยๆ ของ แก่ ลัก หน้อย ”

ยิว ชูระ ยิ้ม แสง ให้ เห็น ไร พ้น อัน ไม่ ตั้ง สอด นก เขามือ ออก กัน

ไป มา แสดง ความ ยินดี และ พอใจ แก้ว จัก เฮต มา นาน แล้ว เพราะ
เคย มา ถม ถึง เรื่อง ต่าง ๆ ที่ เกี่ยว กับ เครื่อง เพชร นก จินตา และ
ทั้ง เคย ได้ คา บวยการ อย่าง งาม ๆ มา แดง ด้วย

“อา!” ยิวผู้กอบปรุข้าวจะในการ รับซื้อของโจร พุด พดาง
ต้น ไร่ละ และ ยกมือ ทงสอง ขน แดง ยม อย่าง น่าเกลียด “สุดแต่ดู
แต่ท่านจะใช้เกิด ขอรับ สิ่งไร ซึ่งผม อาจทำ ประโยชน์ ให้ท่าน ได้
ผม ย่อม รู้สึก ว่า เป็น เกียรติยศ อย่างยิ่ง เชิญท่าน นั่งตามสบายก่อน”
พุด พดาง แก ก็ ก้ม ลง เอา ขา ยืน เลื้อย คลุม อัน ขวด วัน เช็ด บัด ผู้คนที่มา เป็น
การ แสดง ให้ เห็น ว่า ยินดี ต้อนรับ อย่าง เต็ม ที่

“ขอบใจ เมา ผู้บาปหนาเอ๋ย” ท่าน ล้ม พุด ด้วย อาการ
หัวเราะ พดาง แสดง อาการ ให้ โปติฟาร์ นั่ง ลง ตรงกัน ข้าม “ฉันจะ
มาถาม หา สหาย คู่ยาก ของ แก เข้าใจไหม ทบทม นะซี ทบทม
อื่น หากามีได้ ของแกก็ มีสัญญาว่า ‘หัวใจแห่งเบลดเพลิง’ นะยังอยู่ไหม
งัดออกมา ชม ลักหนอยเกิด”

ภายหลัง วันที่ ๓ นับ จาก วันที่ นายแพทย์ เอมโบรสมอร์ วีสัน พา
เฮลไป ตาม คู่ หมั้น ของตน ที่ ตำบลนั้น ซอตโตเวย์ แล้ว ท่าน นักสืบ
ก็ ออกเดินทาง ไป ยัง ตำบล ซิตส์แฮม นายแพทย์ มอร์ วีสัน ผู้ ได้ รับ
โทรเลข บอก ความ ประสงค์ ล่วงหน้า แล้ว ได้ มา ยืน รอ รับ อยู่ ที่ ฐาน
ชาตา สถาน เด็ก ของ ตำบล พอ ขบวน รถไฟ จาก ลอนดอน มาถึง นาย
แพทย์ ผู้มา อาการ กระวน กระวาย ใคร รุณของการสืบสวน ก็ร้องถามเฮล
ขณะที่ก้าวเท้า ลง จาก รถ หยิบ ขาน ชาตา สถาน ว่า :

“มีข่าวดีเพียงไร บ้าง ขอรับ”

“โปรด สงัดใจไว้ก่อนเถิดท่าน” ท่านสืบ ตอบ ด้วย น้ำเสียงเป็น
เสียง คด้ายไม่ ต้องการ จะ พูดยให้ยาว ความ “ท่าน คงจะรู้ ในไม่ช้า”

“ผม กระหาย อยาก ทราบ เรื่อง รวดเร็วยิ่งนัก จริง ๆ านครับ
ท่าน ต้อง มาที่ นีมี ประสงค์ อย่างไร หรือ ?”

“อยาก จะ ขอให้ท่าน ช่วย พาไป พบ กับ นายแพทย์ เยมส์ เกรย์
ผู้ปกครอง ของ มิส มิดคิน ดักหน้อย ผม มี เวลา แค่น้อย เพราะ ตั้ง
ใจ ว่า จะ กลับ ให้ ทัน รด & ต. ท. นี ด้วย”

“ดีจริง ท่าน มา เหมาะ แก่ เวลา เพราะ นายแพทย์ เกรย์ เพิ่ง
กลับ เมื่อ คืนวานนี้เอง มาเรา รีบ ไป กันเถะ รด จอด รอ อยู่ แล้ว”

เมื่อ นั่ง บน รถ เรียบร้อย และ เมื่อ ก่อน รถ จะ เคลื่อน นาย
แพทย์ ผู้ ไม่ สามารถ จะ ระวัง ความ กระหาย คง พยายามถามซ้ำขึ้นอีก

“โปรด ให้ผม ตาม อีก ดักคำเถิดครับ ท่านได้ คำ ว่า ใคร เป็น
ผู้ฆ่า มิส ซารา เกรย์ แล้วหรือยัง”

ท่านสืบ นั่ง อึ้ง คด้าย จะ คิดค้น หา คำ ตอบ และ ใน ที่ สุด ก็ ตอบ
อย่าง เสียดาย ว่า

“ผม เกรง ว่า น่า จะ เป็น อย่าง ที่ เข้าใจ กัน”

“เอ๊ะ ท่าน หมายความว่า กระไร” นาย แพทย์ ถาม ด้วย ความ
ตก ค้าง ดี หนังกั ชัด เฝือตลง “ถ้า เช่น นั้น ท่าน มี เหม่า ว่า.....

โอ พระเจ้า... ท่าน หมายความว่า อย่างไร ขอรับ”

“สัญญาไว้ว่าจะถามข้อเดียวเท่านั้นไม่ใช่หรือท่าน และผมก็ได้ตอบแล้ว ผมจะไม่ได้ตอบปัญหาของท่านอีก จนกว่าเรื่องนี้จะถึงที่สุด”

คำพูดของท่านลับทำให้นายแพทย์ไม่มีความสบายใจเลย อาจกับกิริยาได้เปลี่ยนแปลงทันที ข้าเจียงตุ เฮต ด้วยอาการระหือย แล้วก็ปล่อยเครื่องให้รถเคลื่อน ขับมุ่งไปยังบ้านนายแพทย์เยมส์เกรย์ ฮิลล์ แฮม เป็นชนบทที่สวยงามไม่แพ้ชนบทอื่น ตั้งอยู่ห่างจากพระนครตอนตอนในราว ๒๐ ไมล์ อากาศบริสุทธิ์ดี ปราศจากกลิ่นขับ และเหม็นอันเกิดจากของปฏิกูลต่าง ๆ บ้านเรือนก็เรียงรายอยู่ระพรั่งสองข้างถนน ความเจริญของตำบลนั้นนับว่าเกือบทันเทียมความเจริญของนครใหญ่ได้ ราว ๒๓.๓. เป็นเวลาที่นายแพทย์กับนักสืบมาถึงบ้านนายแพทย์เยมส์เกรย์ เป็นบ้านที่ค่อนข้างใหญ่และงดงาม เป็นสง่าสมฐานะของนายแพทย์ผู้มีชื่อเสียงอยู่ในตำบลนั้น ตัวนายแพทย์ชราเองเพิ่งเสร็จจากการรับประทานอาหารกลางวัน และกำลังนั่งสูบบุหรี่อยู่ในห้องสมุด เมื่อเห็นคู่ร่วมคิดของคณำแรกแปลกหน้ามาด้วยและเมื่อได้ยินกล่าวชื่อ เนื่องในการแนะนำนั้นแล้ว ทำให้แกรู้สึกประหลาดใจมาก

“นี่คือมิดเคอร์ แอนโธนี เฮต” นายแพทย์เฮมโบรด์ มอร์ริสันกล่าวแนะนำขึ้น “เป็นผู้ซึ่งได้รับฉันทจัดการสืบสวนเพื่อตั้งมตทินให้แก่ มิวเรียล”

นายแพทย์ เยมส์ เกรย์ เป็นคนผิวเผือกดำ แห่ง เกรแฮม หนึ่งใน
ที่หมู่บ้านนี้มีลักษณะราวกับจำนำแดงชุดภายในได้ถูกเผาไหม้
แห่งไปหมด และในขณะที่พูดจากระไรก็เกิดขึ้นไปมาราวกับจะหลุดออกจาก
กันใบหน้าเกลี้ยง ปราศจากหนวดเคราที่จะปกปิดซ่อนเร้นรอยยิ้มแห่ง
แนวริมฝีปากที่เพี้ยนแน่นเต็มอ นัยน์ตาเด็กมีประกายแหลมคม และ
อำนาจแห่งนัยน์ตาเมื่อแต่จ้องดูท่านสืบ น ทำเอาท่านสืบผู้
เลี้ยงในคุกอาญาผู้ถูกเลี้ยงดูมาอยู่ในใจ ทั้งเป็นเหตุให้ทวดนัก
ถึงพระภิกษุแห่งองค์หนึ่งซึ่งได้เคยผจญมาแต่ทั่วเมือง จิตรวัด *

“ขอโทษ” ท่านสืบเอ่ยขึ้นช้าๆ พลางหลบสายตาของ
นายแพทย์ผู้เฒ่า “ผมเสียใจที่ต้องรบกวนท่านด้วยเรื่องอันน่าความ
เศร้าสลดใจมาสู่ท่านนั้นแล้ว แต่เป็นการจำเป็นที่ต้องขอความ
กรุณาเพื่อขอได้รับคำอธิบายชี้แจง ซึ่งอาจเป็นแรงผลักดันช่วยเหลือ
มิส มิดตัน ได้บ้าง”

นายแพทย์ ทรายบี้บร ออกจากปาก “ผมเสียใจที่จะบอก
ความอย่างไรไม่ได้ และมากไปกว่าที่ประจักษ์อยู่แล้ว” นาย
แพทย์ เกรย์ พูดอย่างทวนๆ แสดงอาการไม่สู้จะพอใจ “การที่ญาติ
ผู้รักใคร่ของผมถูกฆ่าตายอย่างทารุณ ก็นับว่าได้นำความ

* จิตรวัด เป็นเมืองเล็ก ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำคูลูเนอแห่งประเทศ
คาเฟอริสตันเหนือ มณฑล บัญจาม ของประเทศอินเดีย-ส.ป.

เศร้า สดุดใจ มา สู่ผม มาก พอ อยู่แล้ว มีหน้า ข้า สดุด ที่ ผม ได้ ประคับ
ประคอง เลี้ยง ดู มา คล้าย กับ เป็น บุตร ของ ผม เอง ยิ่ง ได้ ชื่อ ว่า เป็น
ผู้ที่ ได้ กระทำ การ โหดร้าย เช่น นี้ จะ เป็น การ นำ โทมนัส น้อยใจ เพียง ไร บ้าง
ถ้า ท่าน เป็น ผม ท่าน จะ รู้ ดี เพียง ไร ?” เขียว ท่าน ตรอง ดู เกิด

“ถ้า เช่น นั้น ท่าน เอง คง เห็น พ้อง ด้วย เจ้า หน้า ที่ ใน ข้อ ที่ ว่า
มี ส้ม ใจ เรียบ มี ดัน เป็น ผู้ กระทำ การ ฆาฏกรรม ราย นี้ กระมัง ?”

นัยน์ตา ของ นาย แพทย์ ขาว ค่อย หรี บิดลง คอ เอียง ไป ค้าง นิ่ง ยัก
ไหล่ และ แบน มือ ออก เป็น อาการ แสดง ความ เสียใจ และ หมด ห่วง

“จะให้ ผม นึก อย่าง ไร” นาย แพทย์ พุด มี อาการ ถอน ใจ ใหญ่
ด้วยความ เศร้า เมื่อ ปรากฏ อยู่ ไฉน ๆ แล้ว ว่า ใคร เป็น ผู้ร้าย และ
เหตุผล ที่ ประจักษ์ อยู่ เป็น พยาน เพียง พอ แล้ว ไม่ ใช่ หรือ ?!

“จริง อย่าง ท่าน พุด” เฮด ตอบ ลง ความ เห็น พ้อง ด้วย “เหตุ
ผิด ที่ ประจักษ์ แจ่ม อยู่ แล้ว และ ผม เอง ก็ ยืนยัน ว่า มือ ของ มี ส้ม ใจ ดัน
เอง ได้ ประทุ ประหาร ให้ ชีวิต ญาติ อัน สนิท ของ ท่าน ออก จาก ร่าง แต่
ทว่า—” เสียง ร้อง ด้วย ความ ตกใจ ของ นาย แพทย์ มอริ รัดสี เมื่อ ได้ยิน คำ
ปริกปร่า แก่ คู่ รัก ตน ทำให้ ท่าน สัม หยุต ชงัก แล้ว ก็ เริ่ม พุด ต่อ ไป โดย
ไม่ เอา ใจ ได้ ประคุด ว่า คน ก้าว ดัง เล่า นิทาน อัน สั้นๆ สำนวน เช่น นั้น

“แต่ ทว่า” ยัง ขาด ข้อ ข่า ว่า คัญ อยู่ อย่าง นิ่ง ก็ ขี้ ถ้า หาก
มี สด ขาว เกรย์ ตาย ลง ไป แล้ว มี สด มี ดัน ย่อม ไม่ มี ทาง ได้ ทาง เสีย อะไร
ด้วย เลย แต่ เป็น ที่ เข้าใจ แต่ เป็น ที่ เชื่อ แน่ ว่า การ ตาย แห่ง ญาติ

ของท่านนั้น จะทำให้ท่าน ร่ำรวย ขึ้น อีก มาก เพราะ ท่าน แต่ผู้เดียว
เป็นผู้ ที่ จะ ได้รับ ทรัพย์ มรดก ของ ผู้ตาย ทั้ง ทรัพย์ สัมบัติ อัน มี ค่าของ
มี สัมบัติ นั้น ก็ จะ ตก เป็น ส่วน ของ ท่าน ทั้ง หก เช่น เดียว กัน ด้วย เมื่อ
ชีวิต ของ เจ้า หล่อน หา ไม่ แล้ว เพราะ เจ้า หล่อน ไม่ มี ญาติ ที่ ไหน อีก
ท่าน ซึ่ง เป็น ผู้ ปกครอง ดู แ่ ทรัพย์ สัมบัติ เหล่า นั้น ย่อม ต้อง มี สิทธิ์ เห็น
กอง มรดก ทั้ง นั้น ”

คำ พูด ของ ท่าน นี้ ทำให้ นายแพทย์ ชรา นั้น เหม่อ ไป ด้วย ความ โกรธ
ดวง ตา เป็น ประกาย จม อยู่ ที่ หน้า ผู้พูด

“ เอ๊ะ ! เอ๊ะ ! นั้น ท่าน หมายถึง ความว่า กระไร กัน นายแพทย์
ออก อุทาน โดย โทษะ ท่าน มี เหม่อ ว่า ผม สัม รั เป็น ตัว การ ใน เรื่อง การ
ฆาฏกรรม ของ ญาติ ผม หรือ ? ท่าน สัม รั ของ ท่าน เอง เสีย แล
กระมัง ? โปรด ระวัง คำ พูด ของ ท่าน สัก หน่อย ! ”

“ เปล่า พัง ก่อน ชี นายแพทย์ เกรย์ ” ท่าน สัม รั ตอบ อย่าง ะหนาน
ชัด ถ้อยคำ โดย ไม่ เอา ใจ ใส่ ต่อ กิริยา ท่าทาง ของ นายแพทย์ ชรา นั้น
เลย “ ท่าน เข้าใจ ผิด ผม ไม่ได้ เหม่อ หรือ เดา ว่า ท่าน เป็น คน สัม รั
ใน เรื่อง นี้ เลย แต่ ผม ปรี๊ด ปร๊าด รั หน้า ว่า ท่าน เป็น ตัว การ ใน เรื่อง การ
ฆาฏกรรม นี้ ที่ เคียด ! ท่าน ฆ่า ญาติ ผู้ นี้ เสีย โดย สัจจะ เจตนา เพื่อ
โลภ ใน ทรัพย์ อัน มาก มาย ของ ท่าน ผู้ตาย ! ”

นายแพทย์ ชรา จึง ดู ตา ท่าน สัม รั ด้วย อากักร มุ่ง ร้าย
“ แก สัม รั ประมาท ฉัน หรือ นี้ หา ! แก บังอาจ อย่างไร จึง ถิ่น
ปรี๊ด ปร๊าด รั เช่น นี้ ? ”

ท่าน สัม ฐมนาม อุโฆษ ย่อม อย่าง มีชัย และไม่ สักท สักท้าน คอ คำ
พูด ที่ เชิด ชิ่ง นนเลย

“ท่านคงไม่ใช่สายตาสักตดวงจิตต์ผมนะ” นายแพทย์เกรย์! เฮล

พูด ด้วย น้ำเสียง สดแรง ความเย้ยหยัน “อย่าเลย ครัวไม่มีประโยชน์

บ้วยการ เปตา ๆ ฆม ฐมน อยู่แล้ว ทาง อัน ควร จง เก็บ กระแส ไฟฟ้า

แห่ง สาย ตา ท่านไป คอย สักท ท่าน ศุภา การ ดี กว่า บาง ที่ จะเป็นหน

ทาง บันเทา ความ ผิด ของ ท่านได้ บาง ยิ่งไง! ใคร ๆ เขาคงไม่เชื่อ ว่า

ว่า นายแพทย์เกรย์ แพทย์ ฐมน ขอเสียง โด่งดัง เป็น ที่ นิยม แห่งชน

ทั้ง หลาย จะ เป็น คน ๆ เดียว กัน กับ อ้าย ยอ เจ้าเล่ห์ ผม ใจ กักขระ

คิด ดันดาน - ฆม เป็น พอค้า เพชร พลอย ที่ ทรบ ขอ ของ โจร ซึ่ง เรียก กัน

ตามบรรดาเหล่า โจร ทหาร จรจรดา ไปคิฟาร์ หรือคนยหอง เจ้าจร?

“นี่! อ้ายบ้า! อ้ายคนโกหก!” นายแพทย์ ฐรา เบ่งเสียง

ทำทาง สดแรง ความ โหด ร้าย รวด กับ จะ ถิ่น เตือด เนอ ผิดกัน กับ ที่ เห็น

ที่ แรก เป็น คน ละคน “เอ็ง ออกดี อย่างไร? ออกจาก บ้าน ข้าเดียว

นี้! อ้ายบ้า!”

“โกหก! ไม่จริง!” ท่าน สัม ทอน ความ ด้วย ขากกร หัวเราะ

“ผม ขอ ชม ว่า ท่าน ฉลาด เฉลียว ฐมน วิช พดิกแพลง มากพอ คน ที่ เขา

บัญญัติ กว่า ผม คง เลิก คิด การ สัม สดณ เวื่อน น เสีย คง แต่ ว่า น ที่ ผม ไป หา

ไปคิฟาร์ พอค้า เพชร เสีย แล้ว เพราะ ที่ บั ทิม ประหลาด เมตต์ นั้น ยัง อยู่

ใน มือ ของ ไปคิฟาร์ ออ! ท่าน ฉลาด มาก ท่าน ทำ การ อย่าง สุขุม

ท่านได้แสดงว่า ทับทิม นั้น ยัง อยู่ใน มือ ของ โปติฟาร์ แล้วผมจะได้เลิก
การ สืบ สืบจน บัดนี้ให้รูปโครง แห่ง คดี เป็นไป ตาม ที่ เจ้า หน้า ที่ ตั้ง
ความเห็น แต่ ท่าน เก่ง ผิดไป ถนัด ความจริง ย่อมเห็น ความจริง ไป ไม่
พ้น! วันที่ ผม ไป เยี่ยม มี สัมผัส คน ผู้ ซึ่ง เคย ได้ รับ ความ อุปการ จาก ท่าน
ผม รู้ ได้ ทันที ว่า เจ้า หล่อน ตก อยู่ ใน อำนาจ ของ ผู้ ที่ เป็น เจ้า ของ
ทับทิม อุบาทว์ ที่ เรียกกันว่า ‘หัวใจแห่งเปลวไฟ’ เพราะผมเองก็สัมผัส
ชนิดเดียว กับอีก เม็ดหนึ่ง และ ต้อง เอา ออกอวด ก็ได้ ผล สัมผัส ว่า
เจ้า หล่อน ตก อยู่ ใน อำนาจ ของ มนุษย์ ใจ อารมณ์ ผู้ หนึ่ง ”

นายแพทย์ เกรย์ ทา ทา จะ ตก ชน และ จอม ตู ทาน สืบ ด้วย แวด ตา
อื่น เป็น ประกาย แต่ ท่าน สืบ ก็ ยง ยืน ถอด ออก จอม ตู นายแพทย์ ขรา ด้วย
อาการ เป็น สง่า ไม่ สกปรก สกปรก ท่าน บาง

“ผม รู้ ได้ ของ ท่าน หหมด แล้ว นายแพทย์ เยมส์ เกรย์ หรือ โปติฟาร์ ”
เฮต เดิร์ม ต่อ “ด้วย อำนาจ แห่ง ทับทิม ‘หัวใจแห่งเปลวไฟ’ ท่าน ได้
สกัด ดวง จิตต์ บังคับ ให้ มี สัมผัส คน ผ่า ญาติ ของ ท่าน ตาย การ ที่ ใช้
มี สัมผัส คน เป็น เครื่อง มือ ก็ เพราะ ท่าน โลก เจตนา ใน ทรัพย์สิน ของ เจ้า หล่อน
อีกด้วย โดย อย่างไร เดีย เจ้า หล่อน ก็ ต้อง ถูก กฎหมาย ลง อาญา ให้
ตาย ตกไป ตาม กัน ความคิด ของ ท่าน แหตม มาก แต่นั้น แหตม การ ให้
ทุกข์ แก่ ท่าน ทุก ชั่ว นั้น ย่อม ถึง ตัว! ท่านเอง เป็น ผู้ ผิด เพราะ มี สัมผัส คน
ได้ ก็ ระ ทำ การ ไป โดย ตก อยู่ ใน อำนาจ สกัด ดวง จิตต์ ของ ท่าน และ ของ

ทับทิม ประหลาดนั้น จนกระทั่งบัดนี้เจ้าหัตถ์ก็ยังหาจำนกรู้ไม่ว่า
มือของตนเองได้ปลิดชีวิตของมิสซารา เกรย์ ออกจากวัง”

ท่าน ลับ ค่อยเอามือตัวเองลงในกระเป๋าทหีบเอาแหวนเรือน
ทองคำขาวฝังทับทิมขึ้นมาไว้ในช่องมือเป็นแหวนวงเดียวกันกับที่ได้
สวมไปเยี่ยมมิสซาราขณะที่คุมขังตัวเธออยู่ หวังว่าแหวนจะเป็น
ทับทิมเม็ดใหญ่สีแดงเข้มคล้ายโลหิต และมีแสงแวววาวคล้าย
เปลวเพลิง

“นี่ไง นายแพทย์ เกรย์ เมดสัน เป็นดวงตาข้างขวาของ
พระพุทธรูป ทรูมา ดัช เหมอนของท่านราวกับแกะ เพราะของ
ท่านเป็นดวงตาข้างซ้าย ที่มีคนขโมยมาจากพระพุทธรูปองค์เดียวกัน”

“อา! ความโลภของมนุษย์เราหนอ ข้างไม่มีที่สิ้นสุดเสีย
เลย! ถึงแม้จะอยู่ในที่คับขันก็ตาม นายแพทย์ ทรายังไม่สามารถ
รับความโลภได้ ได้ ชะโงกหน้ามาดูทับทิมอันมีค่าที่วางไว้บน
ฝ่ามือท่าน ลับ นัยน์ตาเป็นประกายด้วยความระทึก

ท่าน ลับ กำมือเสียแล้วพูดบังคับว่า “จงเขียนคำสารภาพเสีย
เดี๋ยวนี้ บางทีอาจได้รับ ความผ่อนผัน บรรเทาโทษลงบ้าง” แล้วหัน

มาทางนายแพทย์ มอร์ริสันที่ยืนฟังอย่างปากค้างอยู่ด้วยความประหลาด
ใจ “เอ้า นายแพทย์ มอร์ริสัน ท่านช่วยโทรศัพท์เชิญเจ้าหน้าที่ให้
มาที่นี่เถิด”

ตั้งหน้าอันคดๆ ของนายแพทย์ เอมส์ เกรย์ ชัดเผือด ปากคอตัน
ไปหมดแทบจะดำรงกายไม่อยู่ ค่อยๆ กัดฟัน น้ำลายด้วยอาการยาก
เย็น ยกมือขึ้นเหยียดแขนลงหน้า แล้วเอามือปิดปากโดยเร็ว
เฮด เม่นเข้าใกล้พยายามจะบึ้งกัน แต่สายเกินไป นายแพทย์ ชรา
ได้กัดฟันวัตถุสิ่งหนึ่ง ต่ลงต่ำคอกลงไปเสียแล้ว

“กันต้องตายอย่างแน่นอน ตายก่อนที่เจ้าหน้าที่จะมาถึง”
นายแพทย์ ชรา กล่าวอย่างเรียบๆ อาการสั่นทุกสัปดาห์ หวั่นกลัวหาย
ไปหมด “กันยอมดำรงภาพทุกอย่าง ท่านเก่ง—เก่งมาก มิสเตอร์เฮด!
ท่านเก่งเกินไป! กันยอมแพ้อะไร!”

เฮด มิได้พูดประการใดอีก รับข้ออ้างของนายแพทย์ผู้มีจิต
เหี้ยมโหดให้บังบนเก้าอี้ข้างโต๊ะเขียนหนังสือ หยิบกระดาษมาวาง
ไว้ตรงหน้าแผ่นหนึ่ง แล้วเอปากกาหยัดใส่ให้ในมือ

“รับเขียนคำดำรงภาพเสียเถิด” ท่านสืบพูดบังคับ “อาจเป็น
การทำให้หัวใจของท่านผ่องแผ้ว ไปสู่ปรกติสุขได้บ้าง และจะได้
เป็นประโยชน์ในการช่วยชีวิต มิสมิตตันด้วย เขียนเร็ว อย่าว่าไร!”

ยาพิษค่อยๆ ดำแดงฤทธิตามหน้าที่ของมัน หยันดาของนาย
แพทย์ ชรา หรือตที่ตะนอย แล้วก็พยายามเขียนคำดำรงภาพด้วยอาการ
ต่ำวากยากเย็นน่าทุเรศยิ่งนัก

“ข้าพเจ้า เอมส์ เกรย์ ขอดำรงภาพในที่นี้ว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ที่
ทำให้ มิส ชราเวรย์ ญาติของข้าพเจ้าถึงแก่ความตาย

(เซ็น) เอมส์ เกรย์”

พอเขียนเสร็จแล้ว ปากกา ก็ หลุด ฝล่อย ออกจาก มือ คอ พับ ลง
แล้ว ชีวดี นายแพทย์ เยมส์ เกรย์ แพทย์ ผู้ มี ชื่อ เสียง หรือ อีก นัยหนึ่ง
ไปตีฟาร์ พ่อ ค้า เพชร ก็ หลุด ฝล่อย ออกจากร่าง ด้วย อำนาจ ยาพิษ
อัน ร้ายกาจ ทั้ง ร่าง สังขาร ให้งอ ม้วน อยู่ บน เก้าอี้ เป็น ภาพ ที่ น่า
เอ็นดู จนมากใจยิ่งนัก!

ภายในไม่กี่ ชั่วโมงให้หลัง หนังสือ พิมพ์ ต่าง ๆ ใน พระนคร
ตอนตอน ต่าง แยกกัน ลง ขาว อินหา พักง คนเคน แห่งการ อดทน อดทน
กรรม ของ นายแพทย์ เยมส์ เกรย์ แพทย์ ผู้ มี ชื่อ เสียง ที่ คาบด-ซีดส์ แสม
และพอ รุ่ง ชัน เจ้า หน้า ที่ ฝ่าย นครา ภาจก แห่ง สักกด แดน ดยารต์
ก็ ลง ขาว ว่า ได้ รับ คำ สารภาพ เขียน โดย นายแพทย์ เยมส์ เกรย์ ว่า ตน
เอง เป็น คน ที่ ทำ ลาย ชีวดี มิสซาราเกรย์ ผู้ เป็น ญาติ และได้ เขียน ต่อ
หน้า มิสเตอร์แอนโตนี เฮต นัก สืบกับ นายแพทย์ เฮม โบรสมอร์ วีสัน แล้ว
ต้อง ตาม กัน ให้ หลัง นับ ตั้ง แต่ เวลา ที่ มิตรเวียต มิตตัน ได้ ถูก
ปล่อยให้ พัน ซ้อ หาไป เฮต จึง ได้ เดว ถึง การ สืบ สอน ให้ นายแพทย์
มอร์วีสัน ผู้กระหาย อยากรู้อาเป็น พัง เป็น ตำดับ ดัง ต่อไป นี้

“ผมเอง รู้ ตั้ง ทั้ง ใน คดี นี้ เหมือน กัน เมื่อ อ่าน คำ ให้ การ ของ
มิตมิตตัน ที่ ลง ใน หนังสือ พิมพ์ การ ที่ มิตรเวียต จด จำอะไรไม่ได้
ตั้งแต่ เข้านอน จน กระทั่ง มา รู้ ถึง เอก เมื่อ ได้ ยิน เสียง ร้อง ของ ผู้ ตาย
และ ตัว หล่อน เอง เป็น ผู้ ประคอง ศัรษะ ของ ผู้ ตาย ไว้ ทำให้ ผม นึก ไป ว่า
คง ถูก อำนาจ สักกด ดวง จิตต์ บังคับ ให้ ทำ แต่ ข้อ นี้ เป็น แค่ เพียง การ

ฉันเขียนฐานเท่านั้น และข้อความที่ท่านเล่าให้ฉันฟังว่า นายแพทย์
 เยมส์ เกรย์ เคยท่องเที่ยวไปตามแถบประเทศอินเดีย ทั้งเคยสำรวจ
 ของแปลกประหลาดได้ ทำให้ฉันได้เห็นหนทางอื่นอีกแล้ว และเพื่อ
 ให้แน่ใจขึ้นอีกหน่อยจึงได้เอาบทที่ 'หัวใจแห่งเปลวไฟ' อวด
 มิสต์มิดตัน พอเห็นเขาเจ้าหัดอนก็ตกใจ ตอนนั้นทำให้ฉันแน่ใจว่า
 เจ้าหัดอนตกอยู่ในอำนาจของผู้ที่มีบทที่มนต์เดียวกันกับที่ฉันทำเหมือน
 ได้ นี่ แต่ยังไม่สามารถทราบได้ว่าคนผู้นั้นคือใคร
 ต่อไปนี้ก็เป็นอันว่าฉันต้องสืบให้รู้ว่าใครเป็นผู้ที่มีบทที่มนต์
 เดียวกันกับของฉันบ้าง และยังได้ฟังคำอธิบายจากมิสต์มิดตันว่า
 นายแพทย์เกรย์จะเป็นผู้ที่ได้รับทรัพย์สินมรดกจาก มิสต์ซาราเกรย์ และ
 ตัวเจ้าหัดอนเอง ถ้าหากมิสต์ซาราเกรย์และเจ้าหัดอนไม่มีตัวตน
 อยู่ในโลก ข้อนี้ทำประโยชน์ให้ฉันมากและนึกว่าฉันได้ตามรอย
 ของผู้ที่เป็นการโหดเหี้ยมมาแล้ว แต่มาหนักใจอยู่ข้อหนึ่งว่า
 บทที่มนต์ประหลาดนั้นยังคงตกอยู่ในมือของดาวิด โปติฟาร์ ฉันจึง
 ให้คนส่งจดหมายตามโปติฟาร์ โดยนึกไปว่าโปติฟาร์อาจทำการ
 ติดต่อกับนายแพทย์ซาราได้ และยังมีความประหลาดใจเป็นอันมาก
 เมื่อได้สืบรู้ว่าโปติฟาร์เป็นคน ๆ เดียวกันกับนายแพทย์ เยมส์ เกรย์
 นั่นเอง บางทีแกคงดำเนินถึงอันตรายที่จะมีมาถึงตนในการที่
 ครอบงำฐานะเป็นนายแพทย์ กระมังจึงได้ตัวปลอมของแกเป็นอีกคนหนึ่งคือ
 โปติฟาร์ เอาบทที่มนต์อวดฉันเมื่อไปขอตัว เพื่อจะคบค้าและหวังให้
 ฉันตายใจ นี่เป็นว่าความคิดของแกเฉียบแหลมพิลึกพิลั่นอยู่

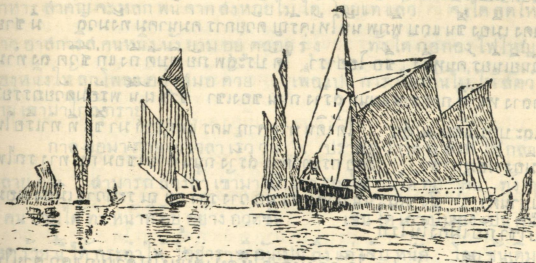
“แห่ม! “นายแพทย์ มอริ รัดัน ร้องขึ้น” ใจ คอแ ข้าง โหดร้าย
เสียจริง ๆ”

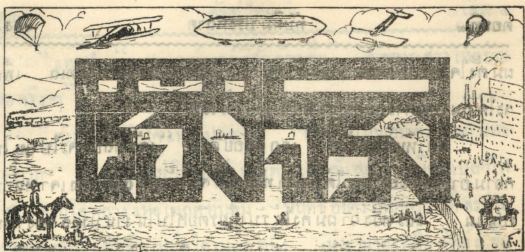
“ทบทิม หัวใจ แห่ง เบตง ไฟ” ทั้ง คุณ เป็น อัน ตระย แก่มหา
ชน มาก ถ้า ตกไป อยู่ใน มือ ผู้ ทุจริต แดง อัน ดุจ ไล่ เหมือน เบตง ไฟ
ที่ ล่อง จาก ใจ กตาง แห่ง เมตต์ ทบทิม มี ฤทธิ์ อย่าง มหัศจรรย์ ที่ จะ ช่วย
เหลือ ให้ ผู้ ที่ ได้ ทบทิม เมตต์ ไต เมตต์ หนึ่ง มี อำนาจ เหนือ จิตต์ ผู้ อัน
บังคับ ให้ ทำ การ ได้ ตาม ความ ประสงค์ ทุก อย่าง ไม่ ต้อง สงสัย ว่า
นายแพทย์ ชรา คง ใช้ มี สัมมิตต์ เป็น เครื่อง มือ ใน การ ทดลอง ดัด จิตต์
มานาน แล้ว เมื่อ เห็น ว่า การ ดัด จิตต์ ของ แก่ม อำนาจ แล้ว จึง
ดัด บังคับ ให้ ไป ทำ การ ฆาฏ กรรม ตาม ความ คิด อัน โหดร้าย ของ แก
แต่ ไม่ ต้อง สงสัย ว่า โดย เหตุ ผล ที่ แก คิด ได้ อย่าง เรียบ ร้อย เป็น พยาน
พอ ที่ จะ ทำ ให้ มี สัมมิตต์ มี โทษ ถึง ประหาร และ โดย เหนือ เอง แก จึง เลือ ก
เอา มี สัมมิตต์ เป็น เครื่อง มือ โดย ยอม เป็น การ ฆ่า เจ้า หล่อน โดย ทาง
อ้อม เพราะ อย่างไร เสีย ชีวิต ของ คุณ ท่าน ก็ จะ ต้อง ตาย ตก ไป ตาม
กัน แล้ว คือ ไป ทรมาน สัมบัติ ทง มวล ของ มี สัมมิตต์ ก็ จะ ตก เป็น สิทธิ์
ของ แก แต่ ผู้ เดียว อีก ด้วย

“ขอ คุณ สวรรค์ ที่ ดัด ใจ ให้ ผม มา ขอ ความ ช่วยเหลือ จาก ท่าน
ท่าน มี คุณ ต่อ ผม มาก มาย “นายแพทย์ กล่าว ตอบ ด้วย ความ ปลื้ม ใจ”
มิว เร็ว ของ ผม โทมนัส เสีย ใจ มาก แทบ เป็น บ้า เมื่อ มา รู้ ว่า มี
เจ้า หล่อน เอง ที่ ปลิด เอา ชีวิต ของ มี สั ชรา เกรย์ ผู้ มี ใจ อารี ต่อ เจ้า หล่อน

ผมตั้งใจว่า เมื่อแต่งงานแล้ว ผมจะพาไปตากอากาศทางทะเล เพื่อ
จะได้ลืมเหตุการณ์อันน่าหวาดเสียวนี้เสีย

“ผมเห็นชอบด้วย” เฮด คล้อยตาม “เจ้าหัตถ์จะไปอยู่ใน
ความอารักขาของใคร ได้ดีกว่าท่านผู้ที่จะได้เป็นสามีของเจ้าหัตถ์
เป็นแน่ และหวังว่า ผมคงได้รับเกียรติยศไปในงานมงคลของท่าน
ด้วยนะ นายแพทย์มอร์ริสัน แต่ผมขอเตือนสติว่า อย่าได้เลือก
เอาประเทศอินเดียเป็นที่รมณีสถานในเวลาไปค้นหาผิงพระจันทร์เลย”

“สิ่งหาย”

ระหว่าง กาด กันดาร ยุค แห่ง ขอบ เขต ีร อาฟริกา ประเทศ ภาค คณ
ออก เมื่อ สมัย ๒๐ ปี ตัว แล้ว ซึ่ง เป็น สมัย ที่ รัฐบาล อังกฤษ ขอน ขวาย
ผดุง เมือง ขึ้น แถบ พิกพ ันให้ เจริญ ด้วยการ คมนาคม ทัง มอด มี ชาย
อินนิแยร์ คนหนึ่ง ชื่อ ไอฮาร่า ได้ ประสพ ภัย พิบัติ ถึง แก่ ชีวิต ลง ท่าม
กลาง หนาท การงาน แผนก สร้าง ถนน ของเขา ชาย ุณ พร้อมด้วย ภรรยา
และ บุตร น้อย ๒ คน ได้ เดินทาง จาก นคร แมดราส มา ขึ้น ที่ ท่าเรือ ใน
เมือง มอมบาซา เพื่อ กระทำการ สร้าง ถนน ส่าย เชื่อม กับ ทาง รถไฟ
ยูกันดา ซึ่ง ขณะ นั้น กำลัง ตั้ง มี อ วาง วาง อยู่ ณ ระหว่าง เมือง มอม
บาซา กับ เมือง ไนโรบี

ขึ้น แรก ไอฮาร่า ได้ ถูก บงการ ให้ คุม เสนียง ไป จำแนก แจก จ่าย ให้
พวก ชาวเมือง ผู้ศด หยาก ตามเมือง ขึ้น ใน ก่อน ณัั้น พร้อมด้วย ชาว
อาสการี ๒-๓ คน และ คนงาน ประมาณ ๕๐๐ รวม ทั้ง บุตร ภรรยา ด้วย
ไอฮาร่า จึง ได้ เดินทาง รอนแรม จากเมือง มอมบาซา ผ่าน ภูเขามากมาย
ไปยัง เมือง นั้น ๆ ตาม ำ แถบนี้ ยุค มไป ด้วย ถึง ส่า รา ลัก ค์ จัก ุบาท

ทวีปาท ทั้งปวง ตลอดจน สิ่งหี โด เปน จำนวน มาก หตาย การ เดินทาง
ครั้งนั้น โอฮารวา พา ฝูงแกะไป ด้วย ฝูงหนึ่ง เพื่อ เปน อาหาร

สอง สาม สัปดาหฺ์ล่วงแล้ว เสมียง ก็ ได้ ร้อย หรือไป เปน ส่วน มาก
เพราะ การ จำหน่าย แบ่งปัน ให้แก่ พวก พล เมือง เพื่อ ระวัง ความ อดหยาก
ยากแค้น จนถึงแก่ โอฮารวา ต้องลดจำนวนคนงานทั้งหมด และพวกเหล่านี้ก็
จำเอนต้องพากันแยกย้ายไปอยู่ตามหัวเมืองที่กั้นดารคองๆ ในที่สุดก็เหลือ
แต่ชาวยุโรป ๕ คน และชาว อาตการ์วิธ ๕ คน เท่านั้น และแม้ว่าใน เซกต์
ไพรัชฏ์ ถิ่น กว้างนี้ จะ เดียวตาไป ด้วย สิ่งหี โด กัด ก็ ยัง ปรากฏ ว่า
พวกนี้ พักแรม อยู่ ได้ ด้วย ความ ดังบ ดุข แต่เมื่อเกรงว่า ฝูงแกะอัน เปน
อาหาร สำคัญ จะ หลก พ้น จาก สิ่งหาย ไม่ ได้ โดยแท้ แล้ว จึงได้จัดให้
ชาว อาตการ์วิธ คนหนึ่ง นึ่ง ยาม อยู่ ตลอดจน รุ่ง ทั้ง ได้ ก่อ กอง ไฟใหญ่
กองหนึ่ง ให้ ฤก โพลง อยู่ เสมอ ด้วย เพื่อ เปน การ บังกันไม่ให้สัตว์
ร้าย เข้ามาใกล้ ทราย

กาล ต่อมา ภายใน เวลา เร็ว วัน ปรากฏ ว่า ได้ มี สิ่งหี โด กัด
หตาย ตัว สามารลด ลงตัว เข้ามา ดัก เอา แกะไป กิน ได้ ทุก ๆ คืน ทั้ง ๆ
ที่ คน ยาม ได้ ทำ หน้าที่ อยู่ อย่าง กวดขัน เช่น ได้ เอา ปืน ยิง เปน ต้น
เหตุร้าย นี้ ได้ กระทำให้ โอฮารวา มี อัน เปน ถึง แก่ เจ็บ หนัก โดย ชันเดิม
เขาได้ เปน ใช้ มา ตา เร็ว และ โรค พยาธิ ปาก ขอบ อยู่ แล้ว

นับ แต่ นั้น มา นาง โอฮารวา ต้อง ระวัง ระวัง จักการ หน้าที่ แทน สาม
ของ เจ้าหัดอน ด้วย น้ำใจ กล้าหาญ และ ด้วย น้ำใจ ของอาช ัน เจ้าหัดอน

ได้เผชิญหน้า กับ สิ่งร้ายแล้ว อย่าง น่า สยด สยอง ก่อนกร เดิน ทาง
บรรลุ ถึง แคว้นแดน ชน ร่วมชาติของเจ้าหล่อน

เบี่ยงตน เจ้าหล่อนได้ แยก พระ ศัวหนึ่งชื่อ “แนน” ไป เตียง
ไว้ห่าง จาก เตนท์ เพราะเกรง อันตราย อันจะ พัง เกิดขึ้น ถ้าให้มันอยู่
ร่วม ด้วย และ พระ ศัวนี้ เป็น สัตว์ เตียงควาโปรด ที่สุด ของ บุตร ชายของ
เจ้าหล่อน จึงเป็นเหตุให้เด็ก น้อยผู้ ชื่อว่า “แปด” เจ้าของพระ
ร้องไห้เศร้าโศก และ พระ ศัวนั้นก็ ได้ ประสพ ภัย ใน คืน ที่ ได้ ถูก แยก
ย้าย มานั่นเอง

ส่วน แนน ได้ หายไป ทุก ๆ คืน จนหมดเกลี้ยง และ น่า จะ
เป็น ที่ วาดใจ ได้ ว่า เมื่อหมด แนน ซึ่งเป็น ภิกษุ หาร ของมัน แล้ว เจ้า
สิงห์ โด แห่งนั้น คง รีบ ร่อนไป หลบ ถิ่น ย่น บ้าง แถบอื่น แต่ ความ ชรรณ
ชาติยังมี จำพวก สิงห์ โด แก่ และ เหล่า สิงห์ โด ที่ หิว อด รวม ๒ ชนิด
เป็น สัตว์ ร้าย ที่ กิน คน อีก ด้วย เนื่องจาก ความ หิว เกรง ต่อสิ่งร้าย
ร้ายนี้ พวก อาตมาริธ ต้อง ใช้ ความ ระวั้ง ระไวมาก ที่สุด และ ต้อง
ก่อไฟ ให้สว่าง โพล่ง อยู่ เรื่อย จนตลอด รุ่ง ทั้ง ต้อง ยืน ยาม อยู่ หน้า
ประตู เตนท์ ใกล้ กับ กองไฟ ให้มาก ที่ สุด ที่ จะ มาก ได้ ยิ่งกว่า นั้น
พวกมัน ยัง ได้ ช่วย กัน ขุด หลุม ๆ หนึ่ง ตก ประมาณ ๖-๗ ฟุต แล้วพากัน
ลงไป ซ่อนตัว อยู่ ใน หลุม นั้นโดยใช้ กิ่งไม้ ปักกลม ปาก หลุม คั่น นั้น
ก็ พะเอน ให้คน ยาม ง่วง หลับ ปลดปล่อย กองไฟ ค่อย ๆ โสมลง จน คับ
มืด สิงห์ โด แก่ ตัว หนึ่ง ได้ โจน ข้าม กอง ไฟ ที่ดับ มายัง ร้าง อัน

อยู่ใน อาภัพ ภิริยา ภวังค์ ของ ชาว อาธการิธ ผู้ นำ สงสาร คน นั้น แต่
 เท้าหลัง ทั้งสอง ของ มัน เหยียบ อยู่ใน กองไฟ คนนี้ แท้ ซึ่ง ยัง คุ้ยร้อน
 อยู่ จึง ได้ ออบ ไหม เท้า ของ มัน ความเจ็บ ร้อน อย่าง ไม่ รู้ตัว ทำให้ สิงห์ โค
 ตัว นั้น ตื่น เดือด อย่าง ลำหัด มัน จึง ร้อง คำราม เตี้ยดัง ตัน และ
 ขบ กัด เนื้อ ตรง ขา ของ คน ยาม หลับ คน นั้น ตก เป็น ชัน ยาว แต่ ตะโพก
 ลง มา ถึง หัวเข่า ชาย ผู้ นำ สงสาร ก็ ร้อง เฮ็ด ตะโรฮู เพราะ ความ
 ตกใจ และความปวดเจ็บ แห่ง บาดแผล พวก อาธการิธ เห็น คน
 ก็ ได้รับ บรรพคุณ ยิ่ง ทน ท้า แต่ แดง ก็ เกิด รวนเร อด ห่มกัน อย่าง
 ขลุก ขลุ่ย อยู่ใน หลุม โดย ความ กัดๆ สิงห์ โค ตัว นั้น จึง ได้ โจน หาย
 ไป ใน บ่า รก และ ล่วง มา อีก หนึ่ง ชั่ว โมง เท่านั้น ก็มี สิงห์ โค โคร่ง
 อีก ตัว หนึ่ง โจน พรอด ข้าม กองไฟ ไป อย่าง เจ็บ กริบ ตก ตับ ลง ใน
 ท่าม กลาง หมู่ ชาว อาธการิธ ผู้ ตัน กัดๆ และ พัด โฉม วง กัด บั ออก ไป
 โดย ได้ คบ เขา ชาย เเคราะห์ ร้าย คน หนึ่ง ไป ด้วย

ภาระ ที่ ต้อง คอย เฝ้า พยาบาล สำนั และ ต้อง หา เลี้ยง บุตร ทั้งสอง
 ของ เจ้า หล่อน ได้ เป็น ไป ด้วย ความ ลำเค็ญ แทบ สุดสิ้น เจ้า หล่อน ต้อง
 อดนอน คดอดคน เพื่อกอย ปรุ ปรน พยาบาล สำนั ทริก ของ เจ้า หล่อน โดย
 คง ถู บัง ไหว ไม่ ห่าง ภาย ไหว และมี บุณก อีก กระบอก หนึ่ง ใต้ ของ
 คาคิด อยู่ กับ เข็ม ขัด ระหว่าง กลด ราชกร เจ้า หล่อน ได้ นึก ภาวนา อยู่
 แต่ ว่า ขอ ให้ สว่าง เสียด เร็ว ๆ และ นับ ว่า เป็น โชคดี แล้ว ที่ โยฮารา ได้
 คอย มี อาการ ทูเตา ลง บ้าง เจ้า หล่อน ได้ ใช้ ชาย อาธการิธ คน หนึ่ง ถือ
 จดหมาย ฉบับ หนึ่ง ไป ขอ ความ ช่วยเหลือ จาก กอง ก่อสร้าง ใน เมือง แต่

น่ากลัวว่าชายผู้นั้น คงจะเป็น อาหาร ของ สัตว์ ร้าย เลี้ยงแล้วมากกว่าที่
น จะ เดิน ทาง บรรลุ ไปจน ถึง เมือง

บัดนี้ จำนวน คน ภายใน เติบได้ ตกลงไป มาก เพราะ เหลือ
อยู่แค่ ชาย อาตการิธ อีก คน เดียว เท่านั้น ส่วน คน เจ็บ นั้น ได้รับความ
รักษา พยาบาล เพียง เด็ก น้อย ตาม มี ตาม เกิด และ คืน ต่อมา เจ้าหัดสอน
ก็ ต้อง รับ หน้าที่ เป็น คน ยาม ด้วย ตนเอง โดย ปลดปล่อย ชาย อาตการิธ
คน นั้น นอน หลับ เอา กำบัง ไว้ ครู่หนึ่ง พอ เทียงคืน เจ้าหัดสอน ก็ ปลุก
ให้ เขา เปิด ยาม แทน และ ตนเอง ก็ รับ ไป ซงนม ให้ บุตร กิน ขณะ
นั้นเอง ก็มี สิ่ง ที่ โตใหญ่ ตัวหนึ่ง เดิน ทราย มา รอบ เติบที่ พอ แดเห็น
ชาย อาตการิธ คน นั้น ก็ ลงมือ ยิง ทันที กระสุน ปืน ได้ แทะ ถูก มัน เป็น
บาด แผล ส่ำหัด พืช มัน ได้ ยอม น้ำ ใจ ถึง ที่ ร้าย ตัว นั้น เดือดดาล เป็น
กำลัง มัน จึง ได้ โยน ขน บน อากาศ ปลดปล่อย ร่าง ให้ หล่น ลง ทบ เติบที่

และ ตะกุก ตะกวย ผา เติบที่ ตรง เคียง อัน เด็ก ด้วย อาการ คง แค้น — เคียง
ซึ่ง บุตร ชาย คน เด็ก ของ เจ้าหัดสอน ได้ นอน อยู่ เมื่อ ก็น

คน ยาม ข้าง นอก เติบที่ ก็ รับ บรรลุ มัน ยิง ออก นิด หนึ่ง ปาก
กระบอก ถูก แลบ เป็น ประกาย ดัง ถูก กระสุน พุ่ง ลง ไป ต้อง ร่าง มัน อีก นิด
หนึ่ง เป็น แผล เทวอะ ทันใด เจ้า สิ่ง ที่ โต ตัว นั้น ก็ พลัน โยน หาย ไป ใน
บารก ซึ่ง ต้อง นับว่า ชาย คน นั้น ได้ รอด อันตราย อย่าง น่า หวาด เสียว
ที่สุด เพราะ ยัง ไม่ เคย ปรากฏ เคย ว่า เมื่อ สิ่ง ที่ โต ตัว โต ถูก ทำ ร้าย
เป็น บาด แผล ส่ำหัด แล้ว มัน จะ วิ่งหนี ไป เหมือน สิ่ง ที่ โต ตัว นี้ เคย

ขณะนั้นชายคนเจ็บ ก็ฉวย บันได ออกไป ข้างนอก เขาทั้งสอง
 คนได้ช่วยกัน ยิง ชูลง ไป รอบทิศ มี กระสุน บิน หลายนัด แด่น ทะด
 เข้ามาใน เต็นท์ แต่เดชะบุญ ที่ ไม่ถูก ผู้ใด เลย สรรพ ดำเนิน
 โกลาหล เหล่านี้ ได้ ปลุกใจ ไอฮาร่า ให้เกิด กำลัง ขึ้น เขา อุตส่าห์ พยายาม
 ร่วง ลง จาก เคียง เต็นท์ เปะปะไป ที่ ประตู เต็นท์ ร้อง สั่ง ให้ช่วย กัน ยิง
 อยู่ หยุต ได้ ยิ่ง กว่านั้น เขายัง ได้ หัน กลับ มา หยิบ บิน กระบอก หนึ่ง
 จะไป ช่วย ยิง ด้วย อีก ผู้หนึ่ง แต่ก็ ต้อง เซ ซวน ซด ร่วง ผลอยลง ด้วย
 หมด กำลัง เจ้าหัดอน จึง ต้อง ช่วย ประคอง เขา กลับ มา นอน ยัง ที่ เดิม
 บุตร ทั้งสอง คน ก็ นอน หลับ อยู่ ระหว่าง เคียง บิดากับ ผัน เต็นท์ ส่วน
 เจ้าหัดอน เอง นอน ถัด มา จาก บุตร ทั้งสอง คน นั้น

สัก ประเดี๋ยว หนึ่ง ไอฮาร่า ก็ เชื้อ ปาก ถาม ว่า ถึง เวลา เท่า ไฉ่ แล้ว
 เจ้าหัดอน ได้ ตอบว่า คง อยู่ ใน เวลา ราว ๓ ก. ท. เขา จึง ได้ ขอ ร้อง ให้
 เจ้าหัดอน ช่วย หยิบ ชวด น้ำ มา วาง ไว้ ใกล้ ๆ มือ เขา หน่อย เมื่อ ว่า
 ถ้า เขา จะ ต้อง การ ใน ขณะ ที่ เจ้าหัดอน กำลัง หลับ จะได้ ไม่ ต้อง ปลุก
 ให้ เป็น ที่ กวนใจ เจ้าหัดอน อีก เจ้าหัดอน ก็ได้ ปฏิบัติ ตาม และได้ ช่วย
 หยิบ ผ้า แบดง เกิด ห่ม ให้ เขา ครั้น แล้ว ก็ ลง มือ นอน ต่อ ไป แต่ ทำ
 โฉน เจ้าหัดอน จึง จะ นอน หลับ สนิท ได้ อนิจจา ! ภยันตราย อัน สิง
 อยู่ รอบ สรรพ พวงศ กอญ นี้ เป็น อันอาจ ปลุก ปลอบ ให้ ต้อง หทัย น้อย ของ
 เจ้าหัดอน เกิด ความ พะว้า พะว้าง ถึง แก่ นอน หลับ ๆ ขึ้น ๆ เจ้าหัดอน
 ครั้น นึก แด่ ให้ สว่าง เสีย แล้ว เพื่อ จะได้ เดินทาง ต่อ ไป ยัง กอง ก่อ
 สร้าง รถไฟ ซึ่ง อยู่ ห่าง ประมาณ ๓๕ ไมล์ อย่าง เดียว เท่านั้น ต่อ มา

สักครู บุตร ชายคนเล็กก็คืนแตรร้องให้ เจ้าหล่อนต้องจำ หน้า ที่
กอดกอดประเล้าประโลมให้เด็ก น้อยนอนหลับต่อไป

ทันใดนั้น มีเสียงผ้าแดงเกิดดัง เจ้าหล่อน นึกว่าสามนอนคืน
จนผ้าแดงเกิด ตก จึงได้ขยับกาย เพื่อจะไป หยิบห่มให้ ใหม่ ณ
บัดนั้นเจ้าหล่อนก็ต้องใจ หายวาบ เห็นผม ลูกชั้น ด้วยความเดียวดายของ
เมื่อก่อน จึงดู ภาพ—ภาพ สิ่ง โตใหญ่ มีหมาตัวหนึ่ง ย่อง กริบเข้ามา ขน
กลัด ตรงศีรษะโฮฮาร่า—สาม ที่รักสุด ชีวิต เจ้าหล่อน แล้วและมันก็
ลากว้าง ของ เขา ออกไป

ด้วยความกล้า ครอง สุดท้าย ของ ความกล้า ทั้งหมด ใน ชีวิต เจ้า
หล่อนได้ ไผ่วิ่ง ตรงไปยังภาพนั้น พุ่งมือๆหนึ่งคว้าขาข้างหนึ่งของ
เขาไว้ทัน และยึด-ยึด อย่างมั่น และแรง ด้วยความ กล้า ของเจ้าหล่อน
ปากก็ร้อง ล้อง ขรม ด้วยความ ตกใจกลัวอย่างที่สุด ฝ่ายสิ่ง
ร้ายตัวนั้น ก็ คำ ราม ฮึด ฮึด และคาบ คน มนุษย์เคราะห์ร้าย ยึด ค้าง อย่าง
เกรียวกราว ด้วยกำลัง แรงของมัน ชายชาวสวิสสองคน ถีบ บรรทุ
ปืน ยังด้วยความ ตั้งใจ อย่างดีหึส พดาง ร้อง ตะโกน ดันว่า
“สิ่งโต! สิ่งโต!” แต่ก็ จะ มีความช่วยเหลือมาจากตำรวจที่ใด
บ้างในท่าม กลาง ความมืด สดก แห่งถิ่น พนาสน์ที่ อันน่าสยด สยองนี้

ในที่สุดเจ้าหล่อนก็ อ่อนกำลัง ลงๆจนเห็นอชย หอบ—เห็นชยจน
ต้องจำใจ จำ คลายมือ ปลดปล่อยให้ สักจั่วร้ายตัวนั้น ลาก ว้าง ของ สาม
ตัวออกไป จนถึง ประตู เติ่นที่ ณ ที่ นั้น มัน ก็ แล่ระ ปากปลดปล่อยวาง เท
ลงบน พน พระอรหันต์ เจ้าหล่อนมีดวง ตา ลูก โพล่ง เป็นประกาย

ได้รู้เอง... ด้วย ความ ตก ตกลง หมด สดึก... ทันใดนั้น ก็ ก้ม ลง จะ แทะ ถิ่น
ด้วย ความ บ้า เดี๋ยว มี ดูบ ชน เต็ม หน้า... เจ้า หล่อน ได้ โจน วัง เข้า ไป
หา มัน อีก คราว หนึ่ง... และ เพราะ อาการ เหว่ วัง อยู่ งุ่ม บ้า ของ หล่อน เน

พร้อม กับ เดี๋ยว ความ ดัง... เจ้า สิงห์ โต กับ พัด นโม แผ่น ข้าม กอง ไฟ
ซึ่ง ลุก สว่าง โด่ง... วัง หาย เข้า ป่า ไป

เมื่อ อันตราย จาก สิงห์ หยั ได้ สงบ ลง แล้ว... ชาย ขาด กาวีรต์ สอง คน
จึง ได้ ช่วย เจ้า หล่อน หาม ร่าง อัน มี ดวง หน้า ดุ้ย ฉีก ขยับ เ็น กลับ เข้า ไป ใน
เต็นท์... อนิจจา! โอชะรา ได้ คาย เสีย แล้ว!

เกือบ จะ เบน ใน เวลา เดียว นั้น... สิงห์ โต ตัว นั้น ก็ พัด น กลับ
มา ออก... มัน วัง วน รอบ ๆ เต็นท์ และ ชั่ว ความ เดี๋ยว ดัง นก กัด... เจ้า
หล่อน พร้อม ทั้ง ชาย ขาด กาวีรต์ สอง คน ต่าง ก็ ถอย บิน ออก ไป... ช่วย กัน
ระดม ยิ่ง ด้วย ความ ตื่นเต้น ตกใจ... แต่ มัน ก็ ห้าม ความ หวาดกลัว ไม่
สั ดั ว่า ร้าย ใจ ฉกรรจ์ ตัว นั้น เมื่อ เดิน อยู่ รอบ ๆ บริเวณ เต็นท์ วัน หนึ่ง ไป มา
จน รุ่ง สว่าง บาง ๆ จึง ได้ วัง กลับ เข้า ป่า ทัพ ไป อีก

เข้า แห่ง ความ เสว้ ใส่ ก่า ศร ตั ว นั้น... เจ้า หล่อน, นาง โอชะรา
ได้ อุ่ม ศพ ดำ มี ดวง บน เดี๋ยว ต่าง เปด และ ให้ ชาย ขาด กาวีรต์ สอง คน หาม
เดินทาง ผ่าน ป่า ทัพ บ่าย หน้า ตรง ไป ยัง กอง ก่อ สร้าง รุก ไฟ ที่ อยู่ ใกล้ ที่ สุด
เจ้า หล่อน ต้อง อุ่ม บุตร คน เด็ก ด้วย มือ ทั้ง สอง... ส่วน บุตร คน โค้ ก่ เกาะ
ชาย เสือ ค่อย ๆ เดิน ตาม มารดา ไป ช้าง ๆ ดู เบน ที่ น่า เวทนา ยิ่ง นก... ผล
ที่ สุด ใน ระหว่าง ทาง นั้น... เจ้า หล่อน ก็ ได้ พบ ผู้ อำนวย ความสะดวก ๆ ก่อ สร้าง

รถไฟ คือ นายพันเอก เป็ดเตอร์สัน (นักดำสิงห์โตที่มีชื่อเสียงแห่งป่าอิสต์แอฟริกา) เมื่อได้ทราบเรื่องราวแท้จริงจากเจ้าहतोनแล้ว ท่านก็รู้สึกดีใจและสงสารเจ้าहतोनเป็นอย่างมาก ท่านจึงได้ช่วยยืมบุตรทั้งสองคนเดินนำเจ้าहतोनไปยังที่พัก ณ ที่นั้นเจ้าहतोनได้รับความรักษาพยาบาลโดยนายแพทย์โรดซึ่งเป็นแพทย์ประจำกองก่อสร้างและมีคนยามคอยระวังรักษาที่พักลี้ภัยนั้นคนหนึ่ง ส่วนศพโอฮาราก็ได้จัดการฝังตามพิธี ณ แดนต่ำตนั้น กาดต่อมาโดยเร็วก็ได้ส่งเจ้าพนักงาน ๓ นายไปเมืองมอมบาซา นำรถพิเศษมารับเจ้าहतอนส่งกลับยังบ้านเกิดเมืองนอนต่อไป เพราะนำกลับว่า ถ้าขึ้นให้เจ้าहतอนคงพักอยู่ณยานไฟรชัวอันน่าหวาดเสียวหนักแล้ว เจ้าहतอนอาจจะเป็นโรคสมองพิการก็ได้

ในเวลาไม่นานเท่าใดนัก เจ้าहतอนพร้อมทั้งบุตรทั้งสองก็ได้มาถึงนครเมตราตโดยสวัสดิภาพ และรัฐบาลอังกฤษก็ได้สัญญาว่าจะยอมจ่ายเงินเบี้ยบำนาญให้แก่เจ้าहतอนทุกๆ เดือน บัดนี้เจ้าहतอนจะได้ทำงานใหม่ ครบจนทุกวันนี้ นางโอฮารามเห็หม้าย (นามเดิมว่า มงค) ก็ยังคงมีชีวิตอยู่ มหาชนทั้งมวลในนครเมตราตย่อมต้องรู้จักเจ้าहतอนแทบทุกคนโดยมาก

*

*

*

*

เรื่องดังกล่าวนั้น ข้าพเจ้าแฮตเฟรด เฮนรี เซอร์ตัย ร.น. ได้เรียบเรียงตามคำบอกเล่าของนางมงค ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้สนทนาวิสาสะด้วยในนครเมตราตเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๕ นี้เอง และขอรับรองว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงๆ ด้วยประการทั้งปวง.

-๒-

ภัยในทะเลสาบ

บ้าน, ซึ่งเป็นที่สันหนาระหว่างข้าพเจ้า ชาตส์ ดินส์เค็ด, ดาวิ เบอร์ตัน เพื่อนหุ้นส่วนกับ คิโดเจ้าบ้านนี้, ไทโย โตกว้างขวาง ดั่งจริง แต่ทว่า ร้อน อ้าว ออบ จนหายใจ หาย คอแทบไม่สะดวก ณ วาระที่กล่าวนั้น เป็นเวลา ราตรี หนึ่ง หมอกได้ลอยเข้ามาทาง ประตู ซึ่งเปิดโล่ง บดบังวิสัยแห่ง พระเพลิงเจ้าให้คล้ายหมอก ฉายแสงได้เพียงมัว ๆ สดัว และทอภาพเหล่านั้นให้ปรากฏเห็นเป็นเงาตาตะคุ่ม ส่วนเงารางนา (รางนา สดักเป็นหนาสดักแปลก ๆ ต่าง ๆ) ทอดขวาง ผาความมืดเห็นได้ชัด

คิโด บุรุษ ขร่า สองมือยึดขอบโต๊ะแน่นด้วยอาการ ประหม่ากลัว ริมฝีปากเหม็น เฝื่อนฉมจำนวนน้อย (หยอมหยอม) ตกตึงปากหน้าผาก ต้องดาเบ็งชัน

ความเป็นจริง จำนวนเงินทองสมบัติและเหรียญทองซึ่งมีค่า ๓๐๐ ปอนด์ กองอยู่บนโต๊ะตรงหน้าแกนั้น ทำให้ใจของแกหวิด ๆ ด้วยความกระหาย เราก็ยอมรู้ แต่ด้วยเหตุใด? แกจึงปฏิเสธอยู่ร่ำไปเถา

ไม่ได้ แกกล่าวตอบ ไม่ได้จริง ๆ เจ้าทะเลสาบนั้นมืด ถ้าใครจะเข้าไปคิดปอให้ใด ๆ ก็ มันต้องผิดเอาตงไปในน้ำ และฆ่าเสียทีเดียว ระวังแท้ ๆ

รถไฟ คือ นายพันเอก เป็คเคอร์สัน (นักดำสิงห์โตที่มีชื่อเสียง
แห่งบราซิลอาฟริกา) เมื่อได้ทราบเรื่องราวแท้จริงจากเจ้าหัตถ์แดง
ท่านก็รู้สึกสงัดใจและสงัดเจ้าหัตถ์แดงเป็นที่สุด ท่านจึงได้ช่วยอัม
บุครทั้งสองคนเดินนำเจ้าหัตถ์แดงไปยังที่พัก ณ ที่นั้นเจ้าหัตถ์แดงได้รับ
การรักษาพยาบาลโดยนายแพทย์โรลซึ่งเป็แพทย์ประจำกองก่อสร้าง
และมีคนยามคอยระวังรักษาที่พัก หลังจากนั้นคนหนึ่ง ส่วนศพโฮฮารว
ก็ได้จัดการฝังตามพิธี ณ แถบตำบลนั้น กาดต่อมาโดยเร็วก็ได้ส่ง
เจ้าพนักงาน ๓ นายไปเมืองมอมบาซา นำรถไฟพิเศษมารับเจ้าหัตถ์แดง
ส่งกลับยังบ้านเกิดเมืองนอนต่อไป เพราะนำกาดว่า ถ้าขึ้นให้
เจ้าหัตถ์แดงคงพักอยู่ ณ ยานไฟรชวูอันน่าหวาดเสียวนอกแล้ว เจ้าหัตถ์แดง
อาจจะเป็โรคสมองพิการก็ได้

ในเวลาไม่นานเท่าใดนัก เจ้าหัตถ์แดงพร้อมทั้งบุครทั้งสองก็ได้
มาถึงนครแมตราสโดยสวัสดิภาพ และรัฐบาลอังกฤษก็ได้สัญญา
ว่าจะยอมจ่ายเงินเบี้ยบำนาญให้แก่เจ้าหัตถ์แดงทุกๆ เดือน จนกว่า
เจ้าหัตถ์แดงจะได้แต่งงานใหม่ คราวนั้นทุกวันนี้ นางโฮฮารวแม่หม้าย
(นามเดิมว่า มองค์) ก็ยังคงมีชีวิตอยู่ มหาชนทั้งมด ในนคร
แมตราสย่อมต้องรู้จักเจ้าหัตถ์แดงแทบทุกคนโดยมาก

* * * *

เรื่องสิงห์หยัน ข้าพเจ้าแอตเฟรด เฮนรี เซอร์ตัย ร.น. ได้เรียบ
เรียงตามคำบอกเล่าของนางมองค์ ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้สนทนาวิสาสะด้วย
ในนครแมตราสเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๖๕ นี้เอง และขอรับรองว่า เป็เรื่อง
ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ด้วยประการทั้งปวง.

-๒-

ภัยในทะเลสาบ

บ้าน, ซึ่งเป็นที่สนทนาระหว่างข้าพเจ้า ชาตส์ ดันต์เคต, คาวิ เบอริคิน เพื่อน หันส่วน กับ คิโคเจ้าบ้านนี้, ใหญ่ โตกว้างขวาง ดั่งจริง แต่ทว่า ร้อน อ้าว อบจน หายใจ หาย คอแทบไม่ สดวก. ณ วาระที่กล่าวนั้น เป็นเวลา ราตรี. ห่ม หมอกได้ ลอย เข้ามา ทาง ประตู ซึ่ง เปิด โลง. บด บัง รั้ว มี แห่ง พระ เพลิง เจ้า ให้ คด ห่มอง ฉาย แสง ได้ เพียง มี ๆ สดวก และ ทอ ภาพ เหล่า นั้น ให้ ปรากฏ เห็น เป็ น เสา ตา ตระคุ่ม. ส่วน เสา ราง น้า (ราง น้า สลัก เป็น หนา สดวก แปลก ๆ ต่าง ๆ) ทอด ราง ฉาย ความ มีด เห็น ได้ ชัด

คิโค บุรุษ ชรา สอง มือ ยึด ขอบ โต๊ะ แน่น ด้วย อาการ ประหม่า กัด ริมฝีปาก เข้ม. เส้นผม จำนวน น้อย (หยอม หยอม) ตกตง ปก หน้าผาก. สอง ตา เบ่ง ชัน

ความเป็นจริง. จำนวนเงิน ทั้ง ชนบิคร และ เหยี่ยวทอง ซึ่งมี ค่า ๓๐๐ ปอนด์ กอง อยู่ บน โต๊ะ ตรง หน้า แก่ นั้น. ทำให้ ใจ ของ แก่ หิว ๆ ด้วย ความ กระหาย. เขา ก็ ยอม รู้. แต่ ด้วย เหตุใด. แก่ จึง ปฏิเสธ อยู่ ว่า ไม่ เล่า

ไม่ได้. แก่ กล่าว ตอบ. ไม่ได้ จริง ๆ. เจ้า ทะเลสาบ ฝน นม ผี ถ้า ใคร จะ ชน ไป คด บอ ให้ ได้ ตระ กี่. มัน ต้อง ผิด เขา ตง ไป ใน น้า. และ ผ่า เลี้ยว ที่ เดียว. ระบาย แท้ ๆ

ถอย แดด ของ ตีโต ประกอบ ทั้ง อากัปกิริยา หวาด หวั่น ของ แพน
 ดู ประหนึ่ง จะทำให้เราหมด มานะปฏิบัติหน้าที่การงาน ของเรา เสียทีเดียว
 แต่ ทว่า ด้วย ความ จำเป็น จริง ๆ บังคับ ข้าพเจ้าย่อม ต้อง อุตส่าห์
 พยายามให้สำเร็จ

รอบ บริเวณ ริม ขอบ ทะเลสาบ และใน บึง ได้ตั้งมานั้น อุดมไป
 ด้วย คน ป่อ ชน เป็น พวก เทียบ นานัก คง ๒๐๐๐ คน การงาน ของ เรา
 เมื่อเร็ว ๆ นี้ ได้เจริญ ชน มาก โดยที่เราได้ตั้ง โรงงาน ชน ในย่าน หุบผา
 แห่งหนึ่ง และระหว่าง ต้อง ถูก ต้อง แล้ว เราได้บรรทุก บ้าน ชน ด
 โดยพาหนะเกวียน ส่งไป สถานี รถไฟ มาก ครั้งที่สุด ทำให้เงินในบัญชี
 ฝาก ของ เรา ที่ ธนาคาร ใน อ็อกแลนด์ เพิ่มขึ้น อีก มาก แต่ มา
 บัดนี้ การ งาน ของ เราได้ซบถ หด (เจริญ ดง) โดยที่ เกิด อุบัติเหตุ
 ร้าย ชน ใน ทะเลสาบ จน สามารถ ยึดมั่น ใจ คน งาน ของ เราให้กลับ
 กลายเป็น คน ซลาดเซลาไป ตาม ๆ กันได้

“นี่นะ! ตีโต อย่าบ้าไป หน่อยเถยนะ” คำพูด ชน “คน
 ป่อไม่ เป็น ของ ตีโต สำหรับ ท่าน หรือ เราจะใช้ คนงาน ผิดชาว เจ้า
 ใน ทะเลสาบ คงไม่ ทำอันตรายเขาได้ ข้าพเจ้า! ฉะนั้นให้ ออก ๕๐ ปอนด์

พดาง คำว่า ชน ชน คดก เขาม้วน ชนบดร์ ออกจาก กระบี่ม้วน
 หนึ่ง เขานับ ที่ ทะใบ และ ฉาง ชนกัน อยู่ ฉะเพาะ หน้า บรูช ทราย เป็น
 จำนวน ๑๐ ใบ ถ้วนใหม่ เข็ม ซึ่ง บังคับ ให้ ความ กระหาย ของ ตีโต นาย
 แวด ปรากฏ ใน ผิดหน้า ชน

• เงินเป็นเครื่องล่อให้คิโดมีอาภัพภริยาที่แปลกประหลาดสุดทิว
ชาวเจ้าเห็นดวงหน้าของแกก็ตายเบียดกันจากธนูบาดเป็นสี่เหลี่ยมคาง
คางตาที่เบียดขวางขวางกั้นทางเดินน้อยๆ ชาวเจ้ามีลักษณะที่
ดูภาพนั้นต่อไปได้อีก จึงลัดคางด้วยข้อศอกมากดว่าหนึ่งครั้ง
และกระซิบเบาๆว่า “มาเถอะ คาง” แต่เขาจะพึงขยับกายก็หาไม่ได้

• แวดตาดีดาและ บ่ม กระแสอำนาจของเขา ประจักษ์ ชัยกับ ดวงตา
ของคิโดซึ่งกลอกกลิ้งอยู่ไปมา ความจริงนั้น คิโดก็เชื่อมั่นในความชอบ
นิยมยาเกรงเจ้าใน ทะเลสาบ คนนั้น อย่างที่สุด—เจ้าผ่นรกร ซึ่งมีมาแต่
บรรพกาล แต่มาวันนี้ ความเชื่อถ้อยของแกได้ถึงที่สุดกันแล้ว โดย
อาศัยอำนาจเงินจำนวนก้อนใหญ่ที่กองอยู่เฉพาะหน้าตนเอง แกตูก
ชนชั้นโซเซ พูดว่า “สำเร็จ ไปเถอะๆ สำเร็จแล้ว”

ความจำนงของเราได้ประสพผลแล้ว ปออินด้นคำเหตุนั้น
ต้องเป็นกรรมสิทธิ์ของเรา และได้เป็นแล้วจริงๆด้วย จำนวน
เงินกำไรมากมายเนื่องจากราคาในตลาดต่ำลง สิ่ง ทำให้เราทั้งสอง
รู้สึก ว่า คับคั่งน้อยๆ แถบถ่มน้ำ ใจเหมาตาเป็น คำนึงที่สุขสำราญยิ่ง
ขึ้นทุกวัน

เราทำบ้านเหนียวตะเขี่ยดิน ยาวๆ ได้คง หัน คับคิดเฉยใน
จำนวนใบปอไม่ถึง ๘ คัน ใช้คนงานเพียง ๑๒ คนเป็นชาวพนเมือง
ทั้งนั้น มีหัวหน้าคนหนึ่งควบคุมดูแลถ่มน้ำ เขาผู้นั้นนามว่า
โฮด ราชมัตเสน

โธ่ ชายผมแดง เป็น นายงาน ที่ ดี คนหนึ่ง เมื่อ ๕ ปี ถ่วง มา แล้ว
ชีวิตของเขา มี ค่า มาก เขามีกำลัง อดุ อดุ และเป็น คน คัด ปอ ที่ เก่ง
ที่สุดใน จำพวก คนงาน ที่ ข้าพเจ้า ได้ เห็น มา แล้ว ประมาณ ใน อาทิตย
หนึ่ง ๆ ปอ ที่ เขา คัด มี จำนวน มากกว่า คนงาน อื่น ๆ คง ครึ่ง คน ทั้ง มี
คุณ สมบัติ ทำ หน้าที่ นายงาน ได้ เรียบร้อย ดี ด้วย

การงาน ได้ ทำ กัน อย่าง เร่ง รัด เพื่อให้ แล้ว ก่อนฤดูร้อนจะ มา โดย
เกรง ว่า ฝน จะ ทำให้ เรา ได้รับ ความ หายนะ เรา คัด ปอ ได้ คง ครึ่ง
จำนวน ที่มี อยู่ ใน ทะเล เต่าป แล้ว ไป โรงงาน จัดการ ทำ เป็น ที่ เรียบร้อย
แล้ว ก็ บรรทุก ได้ เกวียน ๓ ไป ยัง สถานี รถไฟ อีก ทอดหนึ่ง แทบ จะ
พูด ได้ ว่า ความ มั่ง คั่ง กำลัง จะ มา เยื่อน เรา อยู่ แล้ว รอม ร่อ ถ้า ไม่
เสีย ญให้ เจ้า ผื่น รก ใน ทะเล เต่าป ดำ แดง คน เป็น กาง ขวด กอ เรา เสีย กับ คน
การ อาตมา ของ มัน บังคับ ให้ ชาว พน เมือง ซึ่ง เป็น คนงาน ของ เรา ทั้งหมด
เปิด หนี ปลด ปล่อย ให้ เรา ต้อง คน อยู่ เปตา เปตย อ่าง ว้าง ภายใน สันย หมาย
ยติธรรม มาณ ภาพ แห่ง พระแม่ เจ้า เนม อัส สี่ ซึ่ง ชาว พน เมือง พวก เขา
ใจ ว่า พระองค์ กำลัง จะ เสด็จ มา เยี่ยม เรา ต้อง คน ใน มิ ซา

ปอ รทุก โย เป็น ชาย คน แรก ที่ มิ อดุ อดุ เรา ได้ ปลด ปล่อย ไป เพราะ
เจ้า ผื่น รก ใน ทะเล เต่าป พวก เพื่อน คนงาน ไม่ เห็น เรา มา ร่วม วง รับประทานอาหาร ด้วย ตาม เคย ใน คน วน นน เรา หาย ไป ไหน ? เมื่อ
ตอน กตาง วน เขา ยิง ได้ ไป ทางงาน คัด ปอ ใน บึง พวก คนงาน อื่น ๆ ได้
คัด ปอ อยู่ เป็น ระยะ ห่าง จาก กัน ๕๐ หตา แต่ ต่างคน ต่าง ไม่ เห็น กัน
เพราะ คน ปอ ขึ้น เป็น พงทบ และ สูง มาก

เพื่อน ของ ปอว์ ตัก กล่าวว่าเขาได้ ยืนเคียง พัน โบ ปอ ซิบ — ซิบ ด้วยเคยรัก แต่ไม่ได้เข้าใจว่าเสียงนั้นจะ หายหายไป เมื่อไร ที่ รุกัน ทัวหน่า ก็คือ เขาได้ หายไป เมื่อ เด็กงาน แล้ว หายไป อย่าง เงียบ, ติดลบ, ปราศจากร่องรอย

ใน บึง นั้น น้ำลึก ดั่งชัน และมี ดง ลำห้วย คดกุ่ม ท้อง พัน แต่ ไม่มีพืช ที่ ตรงไหน เคย ของเขา คง อยู่ ห่าง จาก น้ำ ๓๒ ฟุต มี กอง ปอ ที่ คัดแล้ววาง อยู่ ใกล้ กัน

เรา ใช้ เวื่อ เด็ก หายดำ เทียวตรวจ รอบ บริเวณ บึง และ ความ ได้ ลำห้วย ว่าว ๆ หนัก หนึ่งต้น แต่ มิได้ พบ ศพ เขา เลย มาตรา ว่า จะได้ ช่วยกัน ความ หา จน มิ มี เนื้อ ที่ ทั้งหมด ใน ทะเลสาบ จะ หอง ตา เรา ได้ แม้ ได้ เพียง หนึ่ง นิ้ว นอกจาก ซอก หิน แคว ซอก หนึ่ง ทางภาคเหนือ ของ ทะเลสาบ ซึ่ง มิ มี ลำห้วย แต่ ไป ถึง ที่นั้น และ เปน ซอก ที่ ถัก จน สุด ห้วย

เรา มอง ดู ซอกหิน ซึ่ง อยู่ ภาย ใต้ น้ำ ดำ นั้น ด้วยใจ หวน ๆ ทั่วกัน ว่า เจ้า มนร กคน นั้น คง จะ ซ่อน ศพ หรือ สรรพ อาหาร ของมัน ไว้ ใน ซอก นั้น แน่ ตะกระมัง ใน ซอก นั้น มี เสียง พุด กัน ว่า ใน เวลา กลางคืน ได้ ยืนเคียง “ก๊าก—ก๊าก” บ่อย ๆ ซึ่ง เข้าใจ ว่าเป็น เสียง โคตร เต็ด บุด ชัน และ เสียง เค็ดอน ไหว ไป ตาม บ่า ปอ เสียง แปลก ๆ อื่น ๆ อีก ทั้ง ใน เวลา เดือน หาย มี คน เคย เห็น สัตว์ อะไร ไม่ทราบ เค็ดอน กายไป มา ภาย ใต้ ดง ลำห้วย กัน ทะเลสาบ นั้น ด้วย

นี่คือทะเลสาบที่กรมตำรวจได้นำเตาเผาขยะมาฝังกลบ • เป็น
ทะเลสาบที่อยู่ที่ท่ามกลองภูเขาตอมรอบ มีรถติดเกิดจากหินปะการัง
สามยอด กว้างที่สุดราว ๓๐ เส้น และยาวเป็นระยะหนึ่งไมล์ อยู่
ไปด้วยปลาน้ำจืดเป็นจำนวนมากเนื้อที่ ๓๐ เอเคอร์ ชาวเจ้าคิดว่าการ
เกิดจากพายุภูเขาไฟเก่าๆซึ่งได้ระเบิดมานานแล้วนั่นเอง

มรณกรรมของปอร์ตุโกโย เป็นต้นเหตุให้เกิดการโฆษณาอภินิหาร
ของเจ้าทะเลสาบ คนนั้นชอบชวนทุกคนพากันกดขี่ไม่เคารพ
จ้างทำงานต่อไป มีแต่โศกคนเดียวเท่านั้นที่เขารู้สึกเสียใจไม่หวั่น
หวาดอย่างใด เขาใช้กำปั้นและอำนาจเงินของเขาบังคับให้พวกนั้น

ยอมปลงใจทำงานอีกตามเดิม และเขาก็ได้ยอมเพิ่มค่าจ้างให้อีก
๒ ชีตถึงต่อไปอีกหนึ่งคน เพื่อเกลี้ยกล่อมจิตใจคนงานเหล่านั้น

ใน ๒-๓ วันแรกต่างคนก็ต่างพากันหวาดกลัว ทำงานไม่ได้
เต็มที่ เพราะต่างก็ต้องคอยระวังตนอยู่เสมอ แต่ต่อมาการขอร้อง
ของเขาก็ค่อยๆเข้ารูปเดิม เรื่องราวของปอร์ตุโกโย ผู้นำสังหาร
ก็เฟื่องขึ้นเลื่องลือไป สั้นแล้ว ต่างคนก็ต่างมุ่งหวังในจำนวนเงิน
ค่าจ้างที่แพงถ้วนหน้า หาได้ไผ่ผ่นถึงภัยอันจะเกิดจากเจ้าผ่นรก
ตามนั้นอีกได้ โดยที่คนปลงใจว่าการเกิดตายย่อมเป็นของคู่กัน
อันจะแยกเสียมิได้แล้วทุกๆคน

หลังจากปอร์ตุโกโย ตาย ๓ สัปดาห์ ชาวเจ้าและคหบดีต่าง
ก็ปฏิบัติอยู่ที่ทำการในโรงงาน เวลานั้นเป็นเวลากลางคืน หันไป

ก็ ได้ ยืนเรียงแถวมา บน ถนน หน้า โรงงาน และ บาน ประตู ที่ ทำ
การ เปิด ผาง เผย ให้ เห็น ภาพ นาง ยืน ภรรยา ของ โอด วาด สดเด่น

“โอด อยู่ ที่ ไหน จ้” เจ้า หล่อน ร้องถาม

เครื่อง แต่งกาย ของ เจ้า หล่อน ยับเยิน แฉก ฉีก หัก เดิน วน ยุ่งเหยิง
ตก พาด คด หมด หัก โหด ทั้ง สดส่อง ดวงตา เบ่ง โค น่าย แฉก ตื่น ทวาด ด้วย ใจ
สังหรณ์ ใน ดวง ร้าย โอด สดมี ที่รัก ของ เจ้า หล่อน ผู้ ซึ่ง ตาม ขนมนาคา
ข้อม กัด บั บ้าน เดว ๕ นาฬิกา ๑.๓๐ หรือ แม้ จะ หมก มุ่น ใน การ งาน
อยู่ อีก อย่าง ซ้ำ ซ้ำ ไม่ กัด บั เกิน กำหนด ไหว ว่า หนึ่ง ชั่วโมง นานาทีเดียว แต่
บัด นี้ เขา ได้ หาย ไป หา ได้ กัด บั มา บ้าน ไม่ จน ได้ เดว ๓๐ นาฬิกา ๑.๓๐
ล่วง แล้ว! เจ้า หล่อน ได้ ไป งาม ดู ณ ที่ ทำการ ของ เขา แต่ ก็ หา ได้
ข่าว คราว อย่าง ไດ เลย อ่า! สำนวน ยัย หน้า ดั่ง สดาร์ ก็ ย้าย กร ไป มา
และ พินิจ ราว พรหม ด้วย ดวง ใจ อัน ห่อ หุ้ม ด้วย ความ พินิจ ขาว ชูร หม่น
หมอง ของ เจ้า หล่อน

เรา ทั้ง สอง รวม ทั้ง เจ้า หล่อน ได้ ออก กิจ ผ่า แฉก นวด จ้า อัน เปด มา
จาก ดวง ศศิธร ตรง ไป บงการ ให้ คน งาน ของ เรา ช่วย กัน ทาบ หาม
เครื่อง มือ ลง เรือ น้อย แด่น ลอย ออก ไป กลาง ทะเล เต่าปาย ช่วย กัน
กวาด ความ คม พัน ท้อง น้ำ ด้วย หัว ใจ หวน ๆ วัชร์ ได้ ฉาย รัศมี กระจ่าง
แผ่ ครอบ ภาว หุบ ผา เบื้อง ขนมนาคา ดู ดู คัด ด้วย เงิน ยวง ทะเล เต่าปาย
สดำ เพียง นิด แห่ง วาร วาตร นี มอญ ดู ละเอียด คัด คัด แผ่น เหล็ก อัน งาม
เปรี๊ยะ งาม เต็ม ด้วย ขำ นาค ประกาย สดาง ของ นีดากร

พวก คน งาน ต่าง พวกกัน เป็น เต๊อด เป็น แค้น ถึง แก่ ลำบาก แข่ง เจ้า ผู้
 นรค คน นั้น รวม ทั้ง ทะเล ลำปมหาภัย และ คับบอ ด้วย ต่าง ขบเขยว
 เคยว พ้น อยู่ กรอด ๆ มือ กำแน่น จับ ค้ำ พาย พยุ่นา หัวใจ ผูก
 พยาบาท เคียด แค้น เจ้า คอमार ทั้ง เป็น เพราะ เขา เหล่า นั้น รักใคร่
 นั้บถือโอด ของเรา ยิ่ง นัก กว คั้น คอว่า จึง ได้ ทำ กัน โดย เร็ว ด้วย ความ
 เรา ร้อนใจ

คำนี้ ความ เป็น ครั้ง ที่ ๓ — ครั้งที่ ๓ ซึ่ง กระทบ สิ่งหนึ่ง หนัก ๆ ข้าพเจ้า
 รับ เทียบ เรือ เข้า โถง พัดน้ำ กวเท่า ข้าม ไป เรือ ของ เขา เพื่อ ช่วย กัน ล้าง
 ชน เรา รู้ ดี ว่า เรือ เพียบ เพราะ น้ำ หนัก ๆ และ ต่าง ก็ ชะเง้อ คอ ดู
 ตาม แคมเรือ ด้วย ความ คั่น เต้น ใน สิ่ง นั้น

ทุก ๆ มือ ระดม ผลัด กัน ล้าง ชน ที่ ตะ นอย ๆ จน สิ่ง นั้น — สิ่ง ที่
 คิด ส้มอ ความ มี สำหรับ กาย กลุม ได้ ชน พ้น พ้น น้ำ แล้ว

สิ่ง นั้น คือ โอด! ร่างกาย ของ เขา พลก้ำ กระตุก ทุก ชัน ถูก บับ
 รัค จน หัก หัก หัก ขณะที่ เรา วาง เขา ลง บน เรือ นั้น ร่าง อัน ปราศ จาก
 วิญญาณ จอ ขด เกือบ พับ ติด กัน ยี่ นี ผู้ นำ สิ่ง ล้าง ก็ บันดาล ต้ม คอ ว่า
 ดังตบ ดัง กับ ทั้ง เรือ

มีเสียง แห่ลม ร้อง อุไซษ ชน ผู้ ร้อง คือ แยก ขอรัด คนงาน คน หนึ่ง
 เขา ทั้ง พาย แด จ้ง ดู ทราบ อตุก ด้วย ดวงตา ตุก โดง สีหน้า ชัด
 ดังตบ หัก เต๊อด เขา ยก มือ ชน สัน เท้ม คอ ว่า อาภาศ

“คุณพระช่วย!” เขา ร้อง ดัง “ที่ เท้า ของ โอด! ดู ที่ เท้า!”

“ที่ขอเท้า ถูกบีบ จน กดจน กระตุก แหกก ละเอียดจน ผ่าเท้าพบบ นึก
เท้า หัก ห้อย !

ลักษณะเช่นนั้น เหมือน กับ ลักษณะ วัตถุที่ หนึ่ง เหลือม ทำแก่ วัตถุของ
มัน ซึ่ง ข้าพเจ้าได้ วิชา เห็น มา แล้ว ครึ่ง อยู่ ที่ ตำนา กำบูน

มัน เป็น ลักษณะ ที่ เหมือน กัน แท้ ? แน่ แท้ จริง ๆ ! เจ้าผ่นรก
คน นั้น ได้ หนี ไป แล้ว ภาย ใต้ ร่ม ลำห้วย แต่ ทั้ง ร้อง รอย ใจ กับ ทะเลสาบ นั้น
แน่ ที่เดียว ?

น้ำ ที่ ติโต จะ ดำทับ ว่า “ก็ ฉัน ได้ บอก ท่าน แล้ว” แต่ แทน ที่ จะ
พูด แก่ ได้ เขียน จดหมาย มา ให้ เรา ฉบับ หนึ่ง ขอ ร้อง ให้ เรา ออก จาก
ดินแดน ของ แก เลี้ย โดย เร็ว ที่ สุด ที่ จะ เร็ว ได้ และ คำ กับ ข้าพเจ้า ก็ได้
ปฏิบัติ ตาม โดย ดี แล้ว เพราะ เป็น การ ดี กว่า ที่ จะ คิด คง อยู่ ญญ กับ
“ภยันตรายในทะเลสาบ” อีก ต่อ ไป.

*

*

*

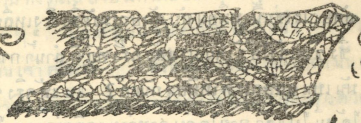
*

เรื่อง นี้ จะ เป็น เพราะ ความ ศักดิ์สิทธิ์ ใน อภินิหาร ของ เจ้าผ่นทะเล
คน นั้น ซึ่ง เป็น ที่ เกียรติ ถิ่น ถิ่น ของ ชาว พนมเมือง หรือ จะ เป็น
เพราะ ปลาไหล ยักษ์ ตัว ยาว ถึง ๒๐ ฟุต ซึ่งมี ชุกชุม ใน ทะเลสาบ แห่ง
เกาะ นีวี่แดน นั้น ข้าพเจ้า ชาตส์ สนิสเค็ด ขอ ยก ให้ เป็น บัญหา ที่
ท่าน ผู้อ่าน จะ พึง วิจัย ญาณ เอง และ ขอ รับ ร้อง ว่า เรื่อง ที่ เล่า ทาง หมด คน
เป็น เรื่อง ที่ เกิด ชน จริง.

“เขาวคารม”

ศรีเมือง

๒๐

ใจเงิน

“มั่งๆ! มั่ง!! โกรธ!!!” เปรตเพียง ประตุ ซึ่งถูกทุบได้กังวาน
สนั่น ทำลาย ความ เงียบ สดใน อาณาเขตร์ ถนน แขงค์ อันควน ตอน หนึ่ง
ทันใด ประตุ ก็ เบ็ด ผาง ออก กว้าง แต่ มี บุรุษ หนึ่ง พัด โดด ถัด เข้า
ไป ภายใน รั้ว ลง สดัก ถัด ดาน ประตุ นั้น ด้วย อาการ อันกระหืด กระหอบ
“ห้ามไม่ให้ ใคร เบ็ด ประตุ เบน อันชาติ ไม่ว่า ผู้ใด จะมา เรียก
ให้ เบ็ด” เขา หัน มา ออก คำ สั่ง ด้วย เสียง อันสั้น สด ทาน ต่อ พวก คน ใช้
แล้ว ล้าว เท้า ขึ้น บันได ไป บน ระเบียง หาย ตัว ไป ใน ห้อง ซึ่ง อยู่ ตรง กับ ถนน
พอ ขวัญ นั้น ย่าง เข้า ใน ห้อง ก็ เผชิญ หน้า กับ สดศรี—สดศรี ล้าว อายุ
ไม่ เกิน กว่า ๒๐ ผู้หนึ่ง ห่วง ร้อง ขึ้น ด้วย เสียง อัน ดัง แหวม ด้วย
ความ ตึง ใจ จน หนึ่ง สดศรี คำ โกรธ ซึ่ง ก้าว ถิ่น อ้วน เติบ อยู่ หลุด จาก มือ
แล้ว พัด ผ่อง ดุ บุรุษ ผู้ ที่ บุกรุก เข้า มา โดย มิ ได้ รับ อนุญาต นั้น ด้วย อาการ
กิริยา อัน คื่น เค้น “คุณ—คุณพ่อ, อะไร คะ?” ใน ที่ สุด หล่อน ร้อง
ถาม ขึ้น แล้ว วิ่ง เข้า ไป หา

• ชายนั้นรีบ บัด ห่อขนไป เสียบ พันทาง แล้ว พูดว่า “อย่า มา หนอง ให้ ข้า เวต่าน เจ้า ไม่ รู้ หรือ ว่า ข้า พวก หมาๆ มัน จะ มา ถึง นี้ อีก นาท เดียว เท่านั้น” แล้ว จึง หาย ดับ เข้า ไป ใน ห้อง เด็กๆ อีก ห้อง หนึ่ง เจ้า ห่อขน จึง ตาม เข้า ไป ด้วย

“ใคร จะ มา ที่ นี้ คะ? นี่ คุณ พ่อ หมาย ความ ว่า อะไร กัน คะ?”

• ชาย นั้น หัวเราะ อย่าง แท้งๆ แล้ว ตอบ ว่า “ศรี ศักดิ์ แดร์ มิ ต กับ ทหาร โหด หนึ่ง จะ มา ที่ นี้ — ตา, ลูก เอ๊ย—” ทัน โด นั้น มี เสียง เคาะ ดัง สั่น ซั่น ที่ ประตู พร้อม ด้วย เสียง ร้อง กำ ซับ ว่า “จง เบ็ด เร็ว ใน นาม

ของ ท่าน ประธานาธิบดี” “มัน มา แล้ว เห็น ไหม? พ่อ จะต้อง ถูก จับ เสียบ แล้ว แต่ อย่าง ไດ ก็ ดี มัน จะ ชิง เอา สิ่ง สำคัญ นั้น ไป ไม่ ได้ เป็น อัน ชาติ” เขา พูด พาด วัก คัน หาด ตก ลัง หนึ่ง ใน ต้น ซัก ตู ด้วย อาการ อัน รีบ ร้อน ดัง ครุ จัง ดัง กระดาษ ม้วน หนึ่ง ซิน มา แล้ว กล่าว ว่า “พ่อ จะ ทำ อย่าง ไท กับ มัน ดี ได้? บอก พ่อ ชี เร็ว”

ห่อขน ถอย หลัง ไป หนึ่ง ก้าว แล้ว พูด ด้วย เสียง สั่น ว่า “ถูก จับ ก็ ด้วย เรื่อง อะไร ละ คะ?”

“เร็ว ชี!” เขา ร้อง ซิน อย่าง พน เสียบ “มัน จะ พัง ประตู ลง เดียว นั้ แล้ว ไม่ เห็น หรือ บอก ว่า ให้ เร็ว!”

“เฒ่า มัน เสียบ ชีคะ” ห่อขน ตอบ เร็ว ปรี

“ไม่ได้, ไม่ได้, นี่ เป็น เอกสาร สำหรั บ ท่าน เมอ เซีย เลอ กอง ศ์ พลับ และ จะ ต้อง ถึง ท่าน เอง ให้ จัง ได้” เขา พูด พาด หัน ซ้าย หัน ขวา

ชาย สาย ตา คุร อบ แล้ว กล่าว ต่อ ไป ว่า “คง จะมี ที่ ซ่อน ดัง แห่ง หนึ่ง นะ”

หัดอน ยืน กำมือ แน่น ชายตา กรอก กรวดไป มา รอบ ห้อย วานนั้น
มั้งเอิญ แสง อีคี่ แสง หนึ่ง ฉาย ผ่าน สายตา ของ หัดอนไป จึง ทำให้เจ้า
หัดอน บังเกิด ความนึก อื่นหนึ่ง ขึ้น

“ส่ง มาให้ ดิฉัน ค่ะ” หัดอน กระซอก ม้วน กระดาษนั้นไป จากมือ
บิดา แล้ววิ่ง ย้อน กลับ ไปยัง ห้อง ที่นั่ง อ่าน หนังสือ อยู่ นั้น หัดอน
ม้วนๆ กระดาษ นั้นยัดใส่ ลงไปในเสื้อ ตรง หน้าอก แล้วหยิบ กระดาษ โคกลง
ซึ่ง ทง อยู่บน พน ขึ้นมา ฉีก โยน ลงไปในเตาไฟ ชายผู้เป็น บิดา ยืนจ้อง
ดู อาการ กระทำ ของ หัดอน ด้วย ความ ประหลาดใจ และ ตั้ใจ ระคน กันจน
กลั้น หัวเราะไว้ มิได้

“เฮฮา, ตี, ต้มาก” เขาร้อง ขึ้น “มันคงพากันงมเซอะ คิดว่า
พอได้เฝ้าเอกสาร นั้นแล้วเป็นแน่ เดียวนี้เจ้าพึ่งพอเอาให้ ตี เจ้าจงรักษา
เอกสาร ฉบับนี้ ให้ ดีเท่ากับ เกียรติยศ ของเจ้า แล้วตอบ ส่ง ไป ให้
ม.เตอกองต ฟัดในโอกาส อันแรก ที่เจ้าจะมี ระวัง ลูกเอ๊ย, ถ้าเอกสาร
นี้ ตก อยู่ในเงอม มือ ของ อ้าย พวก ประชาธิปไตย เมื่อไร แล้ว ความ
พิณาศ ต้มจมน และ ความตาย ก็จะมาถึง พวกเราทั้ง ๒๐ เมื่อนั้น เข้าใจไหม”

“ค่ะ, เข้าใจ ค่ะ แต่คุณพ่อ—คุณพ่อ ตระคะ?”

ชาย ขรวิรม เดิน ออก ไปที่ ระเบียง ทอด สายตา ลงไป ยัง ห้อง โถง
โดยมิได้ รอคอบ คำถาม ของ หัดอน ทันใดนั้นเอง ประตูใหญ่ในห้อง
โถง นั้น ก็ ถูก พัง ลง หัก สบั้น พาด ลงยัง พน ห้อง พร้อม ด้วย เสียง อัน ดัง
สนั่น พัดัน ตรีศัตถ์ กับ ทหาร โหด หนึ่ง ก็ เข้า มา แล่ตง คน อยู่ใน ห้อง นั้น

ครั้นเหลือบไป เห็นชาย ผู้เป็น เจ้าของ บ้าน ยืน อยู่ บนกระเบียง เขาจึง รีบ
ล่าถอย ชนบันไดได้ ตามขึ้นไป โดยมีวังวอ

“เข้าไปเสียเถิด ท่าน เอ๊ย” เขาหัวเราะ เยาะเย้ย หอคถารมณณ์ เอ๊ย
แล้วเดิน กลับเข้าไป ใน ห้อง น่าน ยืน อยู่ ตรง นำเตาไฟ พิศดู เศษ กระดาษ
ซึ่ง กำลัง กลายเป็น เถ้า อยู่ นั้น

• “ท่าน ทำให้ข้าพเจ้า เห็น ว่า เสีย อย่าง ลึกซึ้งนะ, เมอเซีย เดอ
ซังโฟร์” คริศคง กล่าว ขึ้น “ท่าน ตก เป็น เชลย ของ ข้าพเจ้า แล้วโดย
คำสั่ง ของ ท่าน ประธานาธิบดี”

เดอซังโฟร์ น้อม ศีรษะ ลงแล้ว ตอบว่า “ยินดี ที่สุด, เมอเซีย เดอ
มิต” แล้วชี้มือ ไป ยัง เตาไฟ พร้อม ด้วย หัวเราะเบา ๆ “ข้าพเจ้า คิด
ว่า เหตุผล กลไก ข้าพเจ้า จึง ได้ เห็น ท่าน นั้น เห็น จะแจ่ม แล้ว กระมัง”

คริศคง นวดหน้า ลูกเขย ก้มลง นำเตาไฟ พิศดู ทราบ กระดาษ นั้น แล้ว
ถูก ขึ้น พูด ด้วย เสียง อัน แขนแข็ง และ โน้นคำ ขึ้น เขียว ว่า

“อ้ายนรก, เจ้า จะ เสียใจ ภายหลัง ใน การ ที่ เจ้า กระทำ นี้, เมอ—
เซีย เดอ กองค”

“อ้อ, ฉัน ไม่ เสียใจ มาก ไป กว่า ที่ ฉัน จะมี ชีวิต อยู่ เลย ขอ ให้
ฟัง เข้าใจ ไว้เถิด ว่า ฉัน รู้สึก ว่า ถ้า เอกสาร เหล่านั้น ตก อยู่ ใน เงื้อม
มือ ของ แกแล้ว บ้าง มฤตยู มัน ย่อม ตาม มา คดอง เอา ชีวิต ของ พวก
ฉัน ทั้ง ๒ ไป ด้วย โลก เป็น แน่นนอน อ้อ, แก เอ๊ย ถ้า ฉัน ไม่ ทำลาย มัน
แล้ว ก็ จะ เสีย เกียรติยศ เทานั้น”

ตรัสตั้งขมวดคิ้วหน้าแล้วพูดเชิงขู่ ว่า
 “เกียรติกุศล? ฮะ, เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้าจะต้องเสียสิ่งที่ประเสริฐ
 ไปกว่าเกียรติกุศล—คือชีวิตของเจ้านั่นละ” เจ้าเดินไปถนัดเขี้ยวหน้า
 แม่ซัว ว่ายังมีหนทางอื่นอีก นอกนั้นก็ทิ้งเธอเหินความในเรือน
 ได้ นอกจากจะได้จากเอกสารถ้าภัยฉบับนั้นโดยใช้เครื่องทรมานต่างๆ
 เช่น ตี ทุบ บังคับให้มือ คอเคล็ด เหล่านี้เป็นต้น”
 “เฮ้งจะไม่กล้าทำจริง นะซิดะ” เดอซังไฟ กรากเข้าหน้าตรัสตั้ง
 แล้วพูดด้วยน้ำเสียง อันโกรธแค้น จนตัวสั่นเทาว่า “ยาย หมา มึง—
 มึง ยาย สัตว์!”

เจ้ารู้ ถ้านักคิด แล้ว ตรัสตั้ง พูด พาด เลิก คิด และ ยิ้ม แล้วยะ
 “อา, แม่ซัว เคยจน เจ้า คิดได้ แล้ว ว่า ไม่ ควร ไป ทำตาย มัน จับ มัน
 ไป เคยจน” เขา หิน มา ออก คำสั่ง แก่ พวก ทหาร ทันใด นั้น อันจจา
 เดอซังไฟ—บุรุษ ขรมา ผู้ไว้ ก่าตัง วังชา ก็ ถูก พวก ทหาร หมุ่น เข้า รวบ
 แขน ครว้ หัก ตัว ไป อย่าง น่าทุเรศ

“มาเดอ มัวแซด” เขา หิน มา ก่าจับ อย่าง เต็ด เตี้ยว “หัดก่อน
 กับ คน ไซ้ ทั้ง หมัด จะ ออก ไป จาก บ้าน นี้ ไม่ ได้ เปน อัน ขาด จน กว่า จะ
 ได้ รับ อนุญาต ถ้า ออก เมื่อใด หัดก่อน จะ ถูก นำ ไป รวม อยู่ กับ เจ้าเดอ
 ซังไฟ ที่คุก บาศคิน* และคน ไซ้ เหล่า นั้น จะ ถูก เขวนคอก ทั้งหมด เมื่อ นั้น

* เต็ม เปน บัอม สร้าง ขึ้น ใน กรุง ปาร์ นำ ประดุจ แขงค์ อดจน ครัว
 รัชกาล พระเจ้าซารด์ ที่ ๕ เมอเซีย ฮุก โอบรี โอ เปน ผู้ รับ ประมุข ก่อสร้าง
 แต่ ค.ศ. ๑๓๗๐ ถึง จ.ศ. ๑๓๘๒ ต่อ มา รัฐบาล เปลี่ยน ไซ้ เปน คุก

แล้วคนไป ที่ประตูยืนอยู่ ข้างๆ พวกทหาร พาดงออกคำสั่งว่า “เห็นาเตน”
พวกทหาร จึง กระทำ ตาม คำ สั่ง พร้อม ด้วย เคอซัง โฟ อยู่กลาง หมู่ เขา
หัน มา แอบ ซายตา ดู อีก ครั้ง หนึ่ง และ เป็น ครั้ง สุดท้าย — พบ เจ้า หล่อน
ซบศัรณะ พุบอยู่ บน โต๊ะ สลัก ส่อน ร่ำไห้ อยู่ คนเดียว ด้วยความ ระทมทุกข์
— แล้ว ลง บันได ไป ยัง ถนน เดิน ตาม พวกทหาร เหล่านั้น ไป หนึ่ง นาฬิกา
ภายหลัง จาก เหตุการณ์ ที่ ได้ คุบต์ ขึ้น นั้น เคอซัง โฟร ก็ ถูก นำ ไป ได้
ยัง คุก บาสดิด

ครั้ง นาฬิกา ได้ ผ่าน พันไป — อนิจจา, ครั้ง นาฬิกา ซึ่ง หล่อน ได้ นั่ง
ครม ครอมใจ ระทมทุกข์ ปลดปล่อย ให้ความคิด บั่นบ่วน วนเวียน ไปตาม ยะธา
กรรม หล่อน ค่อยๆ โสเซ่ทรงกาย ขึ้น—ดวงหน้า จิตขัด ปราศจาก โศกิต
นัยนา ทั้งสอง แดงกำ ริมฝีปาก เขียวซีด แดง—เสียง ฝีเท้า และ เสียง
กระทบ กัน แห่ง อาวุธ ได้ ค่อยๆ ซาด เสียง ดังไป สุขณภาพ ก็ ถอยถ่าง
เข้ามา ปกคลุม ใน คฤหาสน์ แทน ไม่มี สิ่งใด เลย ที่ จะ ต้อง แสง ให้ เห็น
ได้ว่า มี เหตุการณ์ อัน ผิด ขรรมา บังเกิด ขึ้น ใน บ้าน นอกจาก บาน
ประตู ที่ หัก ดังนั้น จง ระเน ระนาด กับ ดัสน้ำ อัน ชัดสด ของ เหล่า พวก คน
ใช้ เท่านั้น ดู ก็ คล้าย กับ ว่า เป็น การ เพ้อฝัน อย่าง ดั้นๆ ไป ฉะนั้น
แต่อา! มัน หาใช่ เป็น การ ฝัน ไม่ หล่อน ทราบ ตระหนัก ว่า ไม่ใช่ ฝัน
หล่อน พยุงกาย เดิน ไปเยื้อง หน้าต่าง ขึ้น เหม่อ มองดู ไป ภายนอก ด้วยความ
หงอย เหงาเศร้าใจ ทันใด จึง นึก ถึง เอกถาร นั้น ขึ้นได้ เหตุผล ก่อได้
หนอ มัน จึง มี ฤทธิเดช ให้ เกิดเหตุ อัน ร้ายแรง ฉนั้น ชน? หล่อน เอง ก็ ยัง

คิดไม่ตก หด่อนเงย ศีรษะขึ้นเงยไล่ต่ง ฟัง ด้วยมือ กริบไปทั้งประตู
 ดอด สายตาไปดู ภายนอก ครั้นเห็นว่าไม่มีผู้ใดแล้วจึง ลง สดัก ดัน
 คาง เดิน กลับ มา ยัง เกอว ดึง เดิม คดี เอกสาร นั้น ออก อ่าน ดัง แค ดัน
 จน จบ โอ! ทันใดนั้นเอง ดวงหน้าของเจ้าหด่อน ก็ พัดผ่น ผิด ผิด สดัก
 ไปกว่า เดิม “พระเจ้า” เจ้าหด่อน ร้อง ขึ้น และ กัด ริมฝีปาก ดังไว้

สักครู่ หด่อน คดี ออก อ่าน ทบทวน อีก ครั้งหนึ่ง เอกสาร นั้น เดิม
 มีดไป ด้วย อักษร ตัว น้อย ๆ มีใจ ความ ก่อถึง การ ประชุม ของ คณะ
 ราชบัณฑิต แห่ง นครปาร โดย สังเขป มี ท่าน เมอเซีย เอกองค์ พัดผ่น
 เปน ประมุข สมควร ร่วมคิด กัน จะ ดัง อำนาจ พวก ราชบัณฑิต และใน
 เอกสาร นั้นได้ ระบุนาม ของ คณะไว้ ด้วย ๒๐ นาย—ด้วย แล้วไป ด้วย เหล่า
 ขุนนาง ขึ้นถึง ผู้จงรักภักดี ของ พระเจ้าหตุย นะโปเลียน และ เปน ผู้ ที่มี
 ชื่อ ถือ นาม ใน มหานครปาร ชื่อ บิดา ของ หด่อน ก็ได้ ถูก ระบุไว้ กับ
 พวก ขุนนาง เหล่า นั้น ด้วย เหมือน กัน นอกจาก นั้น มี—อา ท่าน เฮย,
 หด่อน มองคาง อยู่ ทานาม ของ ขุนนาง อีก ผู้หนึ่ง ด้วย นัยนตา อัน ดุจ โพลง
 ไล่—เขา คือ พัดผ่น บิดา องค์ เดอแกง คู่ มั่น ของ หด่อน นั่นเอง

หด่อน จำ ถ้อยคำ ของ บิดา ได้ ดี ว่า เอกสาร นั้นตก อยู่ใน เงอมนมือ
 ของ พวก ราชบัณฑิต เมื่อใด ก็ หมายความว่า พระกาฬ ได้ มา เบ็ดต่อ
 ปลด ปลิด เอา ชีวิต ของ พวก ขุนนาง ทั้ง ๒๐ นาย ไป เมื่อ นั้น อนิจจา,
 ความตาย หนอ นอกจาก ผู้อื่น แล้วไหน ยัง จะ คู่ มั่น ของ หด่อน อีก เจ้า
 หด่อน ระบาย อัสสาสะ ออก มา ครั้งหนึ่ง แล้ว ขึ้น ถึง ขาร ขึ้น นั่งตรง ปลดปล่อย
 ให้ สมอง ทำการ โอ! ถ้า เดอแกง อยู่! หด่อน จะไป หา เขา ได้ หรือ ?

หุดอน จะกล้า หาญ ขาญ ขัย ผัว ผัว คำสั่งของ ศรีศักดิ์ ไป เจียว หรือ ?
 อัน เคหะ ของ เคอแกง อยู่ ห่าง จาก บ้าน หุดอน ไป ชั่ว ๖ หาด ถึงเท่านั้น ถึง
 หุดอน จะ หัดบ หนึ่ ยามไป ศรีศักดิ์ จะ รู้ ได้อย่างไร - จริง ความรัก ย่อม
 ขจัด ความกลัว ได้ ทั้งหมด แต่ นั้นแหละ เขา อาจ จะ ไม่ อยู่ บ้าน ใน เวลา
 นี้ ก็ เป็นได้ - หุดอน หนึ่ง จม อยู่ ใน ภาวค์ ปลดปล่อย ให้ ความคิด วนเวียน อยู่
 เป็นครู่ แล้ว จึง ทรงกาย ขึ้น จะ เดิน ไป ยัง หน้าต่าง แต่ ทันใด นั้น มีเสียง ๆ
 หนึ่ง แล้ว มา กระแทบ โส่ด ของ หุดอน กล่าว คือ เสียง ฝีเท้า คน เดิน และ
 เสียง กระแทบ แห่ง อาวุธ ดัง ก้อง ตาม กระ แล้ว ถม ขึ้น มา ทาง ถนน ขรุขระ
 ทาง ต่าง เป็น วาระ ที่สอง ที่ ได้ ปรากฏ ขึ้น ใน วันนั้น หุดอน ทอด หายใจ
 สักพัก ยาว ออก มา ครึ่ง หนึ่ง พร้อม ด้วย สีก๊ สัก สัก แล้ว เจียว โส่ด คอย สักับ
 จับ เสียง เสียง นั้น ก็ ก้อง กระชั้น ใกล้ เข้า มา ทุกที ใน ที่สุด ก็ มา หยุด อยู่
 ภายใต หน้าต่าง ห้อง หุดอน เดิน ย่อง ผ่าน ห้อง ไป ยัง หน้าต่าง ลอย
 ขมอง คิริระ ออกไป ดู ทันใด ภาพ แห่ง ชาย นกรรจ์ วาด ๓๐ คน ล้อม
 เครื่อง เกราะ มี อาวุธ ครบมือ กว้าง ยืน อยู่ ที่ หน้า ประตู และ ศรีศักดิ์ กับ
 ชาย อีก หนึ่ง สี่ รว้าง ล้อม และ ค้อม ๆ ล้อม เลือดดำ - เขา คือ ประชานา
 ขิบต หนึ่ง - กำลัง นำ คน เขา มา ใน บ้าน ก็ แด่ม มา ปรากฏ อยู่ ใน ดวง
 จักษุ ของ หุดอน หุดอน ขยับ ถอย ถอย ด้วย ความ หวาดกลัว อย่าง ยิง
 จน ตัว สั่น รวด ทั้ง ร่วง จม ลง ใน เก้าอี้ ขณะที่ กำลัง สั่น ค้าง อยู่ ด้วย ความ
 กังวาล อยู่ ที่ ประตู ไม่ ช้า มี เสียง ฝีเท้า คน เดิน อย่าง รีบเร่ง ก้อง มา
 ทาง ระเบียง - คือ มา สักครู่ ก็ มี เสียง เคาะ ดัง ที่ ประตู พร้อม ด้วย พุดว่า

“มาเดอมัวแซต, ท่าน ประธานาธิบดี อยู่ข้างล่าง ท่าน ต้องการจะพบเธอเดี๋ยวนี้”

हतोन หนึ่งไม่ดึงกายตุ้จรูป หินฮอน สมอง เต็ม เบี่ยมไป ด้วยความคิด อัน บั่น บั่น โอ, นี่ เขา มา เพื่อ ประสงค์ อะไร หนอ? หตोन เอง ก็ คิดดีใจ ไม่ ถูก แต่ พยากรณ์ ได้ ว่า เขา ไม่ ได้ มา ดี กระนั้น ก็ ดี หตोन ตก อยู่ ใน ที่ บังคับ ที่ จะ ต้อง ให้ เขา พบ

“จงไปเรียนท่านว่าให้ช่วยกรุณา มาหาติดินที่นี่” หตोन ตอบ “เรียนท่านว่าติดิน—ติดินไม่ ค่อย สบาย”

“ครับ” ชาย นั้น ตอบ แล้ว รีบ กลับ ลง ไป ยัง ห้อง ต่าง หตोन พยายาม บั่น ดี หน้า ให้ ดี ขึ้น และ มอง ทั่ว จตุ รอบ ๆ ห้อง ทันใด จึงนึก ได้ ว่า เขกสาร นั้น ยัง คง กำ ค้าง อยู่ ใน มือ ของ หตोन ๆ รีบ ม้วน ไล่ กลับ ลง ใน เสื่อ ตรง หน้า ก แล้ว เดิน ไป ที่ ประตู ดึง ลูก สลัก ออก ขณะที่ กำลัง ยืน เฝ้า ประตู อยู่ ก็ มี เสียง เคาะ ดัง ขึ้น ที่ ประตู อีก วน วน หนึ่ง

“เชิญเจ้าคะ” หตोन ขาน ตอบ พอ ชาติ คำ ประตู ก็ เปิด ออก ให้ ทาง แก่ ประธานาธิบดี พร้อม ด้วย จอม ทพ ดี หน้า ของ เขา ชัด เชี่ยว แต่ ทว่า ถ้า พิศราห์ ใด ให้ ดี แล้ว จะ เห็น ได้ ว่า มืด แสง ความ เสง—แสง บั่น ดี หน้า—ฮอน เ็น อยู่ ภายใน ๆ ขณะที่ ดวง นัยน์ตา ของ เขา กระพริบ พริบ ๆ เขา เดิน ผ่าน ห้อง ตรง มา แล้ว ยก มือ ของ หตोन ขึ้น และ ริม ฝีปาก ขณะที่ หตोन ย่อ ร่าง ลง คำนับ

“ฉัน มีความเสียใจมากที่ได้มีเหตุอันเดือดร้อนอุบัติขึ้นแก่
หลานเช่นนี้ จงเชื่อฉันนะจะ มาเดอมัวแซด” เขาพูดอย่างสุภาพ
“เชิญหลานนั่งเสียสิ”

หลานเดินกลับมายังเก้าอี้ แต่สายตาฉันยังจ้องจับอยู่ที่ดวง
นัยน์ตาของเขา วรันหลานรู้สึกว่าการกล้าได้ค่อยๆ ลดลง
กลับมาสู่หลานๆ จ้องดูเขาด้วยปราศจากความหวาดหวั่นสิ้นทั้ง

“มาเดอมัวแซด, ฉันอยากจะถามอะไรหลานสักอย่างนะจะ
เดชะนุการ ของฉัน คนนี้บอกฉันว่าเมอเซีย เดอองค์, บิดาของหลาน
ได้เฝ้าท่าดยา เอกสารฉบับหนึ่ง ซึ่งฉันต้องการ นี่เป็นความจริงหรือจะ?”

คำถามของเขานี้ กระทำให้หลานรู้สึก ขา และเฉื่อยช้านไปทั่ว
ทั้งสรรพางค์กาย กระทำให้ความกดดันเข้ามาพัวพันอยู่ในดวงตา
ของหลาน หลานพยายามข่มขืนบังคับตัวไว้ พยายามกำมือไว้แน่นจน
เจ็บ หยิกจมเข้าในฝ่ามือ หลานเออ อ้าปากพยายามจะสรวลแต่ง
คำเท็จ แต่ถ้อยคำเหล่านั้นก็ไม่หลุดจากปากไปได้เลย เขาจึงดู
อาการปฏิกิริยาของหลานด้วยนัยน์ตาอันเบ่งเขม็ง

“เฮ้, บอกมาสิ มาเดอมัวแซด” เขาพูดด้วยน้ำเสียงอันหนัก
แน่น “จริงไหม? ฉันรู้สึกว่าได้เฝ้ากระดาษนั้น แต่จะใช้เอกสารที่
ฉันต้องการหรือไม่ใช่?”

หลานพยายามจะกล่าวคำเท็จอีก แต่ก็ไม่ได้รับผลดีไปกว่า
เดิม จึงหาคำเลี้ยงเสียโดยพูดว่า

“ถ้าไม่ได้เผา ต่ะคะ?”

เขา สบถ สำบดใน คำขอ ด้วย ความ ตูตือค แสดง ความไม่ พอใจ ออกนอก หน้า แล้วเดิน เข้าไป จ้อง หน้า หล่อน

“หล่อน อย่าเถียง จาก คำถาม ของฉัน นะ, มาเดอมัวแซต คอบฉัน คำเดียวให้เด็ดขาดไปทีเดียว จริง หรือไม่จริง?”

คำพูด ขู่อันหนักแน่น นี้ ยัง ชวนให้ จิตต์ ของ หล่อน ทว่า ตื่นเต้นไปหมด ทำให้ โดหิด แค้น ซ้ำน ซ้ำ ซา ไปทั่ว ทุกเส้น ประดาท หล่อน

พยายาม สงบวิ่งสติไว้ แต่ นิ่งนิ่ง ตรง อยู่ เป็น ครู่ แล้ว จึง ทรงตัว ขึ้นตรงทันที โดหิด ก็ฉีก ขึ้น สู้ ตรงหน้า จน แดงก่ำ อีก วารหนึ่ง “ไม่จริงเจ้าคะ”

หล่อนเน้น ปาก คอบ อย่าง ชัด ถ้อย ชัด คำ “เออถั่ว นั้น ไม่ได้ ถูก เผา ซะเท่าที่พูด” หล่อนชี้ ครีศตัง ด้วย อากัปกริยา ครอบงำเด่นเกลียดชัง “เห็นในเตาไฟ นี่ เป็น เศษ กระดาษ โสลง พรัง ชั่ว ดี ของ เออถั่ว นั้น ยัง อยู่ กับ ดิน”

ครีศตัง ดำแสงใน คำขอ ด้วย ความ โกรธ ท่าน ประชนาชิบตี หันมา หัวเราะ แล้ว กล่าว ว่า

“เฮฮา, ยังไง, เมื่อเชย ครีศตัง ได้ ยินไหม ต่ะ? เป็นดัง ที่ ฉัน ได้ คิด ที่เดียว” แล้ว หัน มา ถาม หล่อน อีก ว่า “แต่เดี๋ยวนี้ เออถั่ว นั้น อยู่ที่ไหน จ๊ะ?”

หล่อน เงยหน้า ขึ้น หัวเราะ อย่าง หมด ความ กังวาล ทรง แล้ว ยื่นมือทั้งสอง ออก พุด อย่าง ฉะฉาน ว่า

“ได้เท่า หมายถึง ดินฉัน จะบอกให้หรือคะ? เอกสาร นั้น ชื่อน อยู่
ในที่ที่ ซึ่งได้เท่า จะ ค้นหาไม่พบ”

“มาเคอมักแซต” เขาพูด ชู คำรวมใน ระหว่าง ไร่ พัน “ฉัน ต้อง
การ เอกสาร เหล่านั้น ฉัน จะ ต้อง เอา ให้ ได้—ฉัน จะ ต้อง ได้ จะ เสีย
ค่า แลก เปลี่ยน สักเท่าใด ก็ยอม”

ดวงตา ของ หล่อน เหงน ขึ้น ไป จับ อยู่ ตรง ดวงตา เขา ด้วย ความ
ฉงน สันเทห์—จะ เสีย ค่า แลก เปลี่ยน สักเท่าใด ก็ยอม—พลัน แวดตา ของ
หล่อน ก็ สว่าง ขึ้น แดเห็น แสง แห่ง ความ มี หวัง นาย ชน วาง ๆ

“จะ เสีย ค่า แลก เปลี่ยน สักเท่าใด ก็ยอม?” หล่อน ร้อง ทวน คำ
“ได้เท่า หมายถึง ความ ว่า อะไร เจ้าคะ?”

เขา หัน มา ช่วย นิยนาตา อัน มี คำ ถาม มา ทาง ตรศคัง ๆ พยัก ศรัหะ
เป็น เสียง ตอบ

“มาเคอมักแซต, ฉัน หมายถึง ความ ถึง สิ่งหนึ่ง—คือ ฉัน ยินดี จะ บด ถึง
บิดา ของ หล่อน ให้ พ้น จาก โศก ทัศนคติ—ถ้า หล่อน จะ มอบ เอกสาร นั้น
ให้แก่ฉัน”

“อา!” หล่อน รับ ก้าว เดิน ไป ข้าง น้า โดย เร็ว แต่ ใน บิดา ใจ นั้น
หล่อน หวน ระลึก นึก ถึง สิ่งหนึ่ง ขึ้น ได้ ซึ่งมี อำนาจ บังคับ ชุม ให้ แสง แห่ง
ความ มี หวัง นั้น พลัน เจื่อน จาง หาย ไป จาก ดวง จักษุ ของ หล่อน “แต่
ถ้า มอบ เอกสาร นั้น ให้ แก่ ได้เท่า แล้ว ก็ เท่า กับ ดินฉัน ได้ คิด ทรยศ ต่อ
ขุนนาง อื่น ๆ อีก ๑๐ นาย ซิ เจ้าคะ” หล่อน กล่าว ต่อ ไป “แล้ว พวก
ขุนนาง เหล่านั้น ตระ?”

เขากัดฟันความด้วยความโกรธแค้นว่า

“มันจะต้องตายซิ! ฉันจะไม่กรุณามัน มันคิดทรยศต่อฉันตั้งนี้แล้ว ทำไม, มันไม่สมควรที่จะต้องตายอีกหรือ? ฮา! มันจะได้เป็นแบบอย่างแก่ปวงชนทั่วไปทั้งประเทศ”

คำตอบอันเด็ดขาดของเขาได้ทำให้หล่อนทรุดกายลงบนเก้าอี้ตัวสั้น วิญญาณเหลือความสามารถจะระงับเส้นประสาทได้ ได้ ความกล้า ณ เวลาคับขันนั้น ได้ละลายหายไปสิ้น พวกแก้มอันแดงช้อนก็พลันเผือดซีดลง หล่อนอาจช่วยชีวิตบิดาของหล่อนได้ แค่อนิจจา, สิ่งที่จะเป็นค่าแลกเปลี่ยนนั้น คือชีวิตโลหิตของขุนนาง ๒๐ นาย รวมทั้งมานพ ซึ่งหล่อนกำลังมีจิตคิดเนหาบูชาด้วยผู้หญิง! โอเอ, มีสตรีคนใดเล่าที่เคยได้ตกอยู่ในฐานะเช่นหล่อนนี้บ้างล่ะ? ข้างหนึ่งคือชีวิตบิดาที่สดชื่นหาของหล่อน อีกข้างหนึ่งชีวิตของขุนนาง ๒๐ นาย ซึ่งผู้หญิงก็มาบังเอิญเป็นคู่ มันขวัญใจของหล่อนเสียด้วย หล่อนรู้ว่า ถ้าบิดาของหล่อนอยู่ณบัดนี้ เขาจะให้หล่อนตอบคำถามนั้นอย่างไร แน่ยิ่งกว่าแนเสียอีก เขายอมตายเสียดีกว่าที่จะถวายชีวิตง่อยที่รักของเขา ๒๐ คน และทั้งคิดเสียด้วยว่าการที่เขายอมถวายชีวิตเสียเองนั้นเป็นแต่สิ่งอันเล็กน้อยเท่านั้น หล่อนรู้น้ำใจของบิดาดีว่า เขายอมถวายชีวิตของเขาเอง พันครั้งเสียดีกว่าที่จะยอมเสียเกียรติยศเพียงหนึ่งเดียว ทันใด ความโหดครุณแห่งความวิโยคโศกศัลย์ได้หลุดจากริมฝีปาก ออกมาคำหนึ่งโดยมิได้ตั้งใจ แล้ว

ห่อสนัก ชบ คง พักตร์ ลง ครวญ คร่ำ ร่ำ ให้ กัดง แกล้งออกไป มา บน ผ้า มือ
ทั้งสอง ด้วย ความ ระทมทุกข์

เขายืน แล้วดู อิริยาบถ ของ ห่อสน ด้วย คงคา อัน สมเขม็ง แล้ว
กล่าว พลง ทบไต่ ว่า

“ไฉ่, มาเคอมัวแซด ? เจ้า ก็ รู้ อยู่ ตั้ง แล้ว ว่า กั๋ว จะต้อง ดำเนิน
ต่อไป อย่างไร ถ้า ฉัน ไม่ ได้ เอกสาร นั้น พ่อ ของ เจ้า จะ ต้อง ตาย จะ
เป็น ไป อย่าง อื่น ไม่ ได้ และ ตัว เจ้า ถึง แม้ ว่า จะ เป็น สตรี ก็ จริ จะ มา
ขัดขวาง ทาง ของ ฉัน ไม่ ได้ เป็น อันขาด ฉัน จะ ต้อง ได้ เอกสาร หรือ
ว่าใจ ความ ใน เอกสาร นั้น ถึง แม้ ว่า จะ ได้ โดย ทรมาร ทรมาน พวก
เจ้า คนหนึ่ง ใน สองคน ก็ ต้อง ทำ ฉัน ได้ ตก ลง ปลงใจ แล้ว ว่า จะ ต้อง
ทำ คัง นั้น !”

ห่อสน ยืน มือ ทั้งสอง ออก วังวอน ว่า

“โอ, พระเดชพระคุณ เจ้าข้า ขอ ประทาน เวลา—โอกาส ให้ ดิฉัน
บ้าง ซิคะ ดิฉัน จะ คดสิ้นใจ และ สิ้นองค์ ของ พระเดช พระคุณ เดียวน ยัง
ไม่ ได้ โอ, เหลือ กาลัง ของ ดิฉัน ที่ จะ ทำ เดียวน เจ้าคะ

ศรีศัง เถียง เข้าไป กระซิบ ที่หู ท่าน ประธานาธิบดี เขายืน นั่ง ตร
ครอง ดู อยู่ สักครู่ หนึ่ง แล้ว จึง พยัก ศรีษะ

“เฮ้, ตั้ง แล้ว ยัง นั้น, มาเคอมัวแซด เจ้า จะ มี เวลา ดำหรับ ใคร
ครอง ดู” เขา พุด “คัง นั้น ฉัน ว่า ฉัน จะ มา เวลา ๘ นาฬิกา จง กิต
ดู ให้ ตั้ง ๆ ว่า จะ เอา ทาง ไหน ฉัน จะ ขอ เคื่อน ด้วย ว่า ห้าม ไม่ ให้ ห่อสน

หรือคนไข้ ออกห่างไป จากบ้าน เป็นอันตราย กว่าฉัน จะกลับ มา จะให้คำสัญญาใน ข้อนี้ กับ ฉันได้ ไหม ? ได้. ที่ แล้ว อย่าง นั้น แต่อย่างไร ก็ ดี ทาง ออก ทั้งสอง ทาง ก็ จะ ต้อง วาง ยามไว้ อยู่ ดี. หล่อน จะให้คว หล่อน เป็น อีกระ หรือไม่ นั้น สุด แล้ว แต่ หล่อน จะ เลือก เอาเอง

เขา หยิบ เสื้อ หนาว คลุม เสรีจ แล้วเดิน ออกไป ทั้ง หล่อนไว้ แต่ผู้เดียว หล่อน ตก ขน เต้น กรีด กราย ไป มา อยู่ ใน ห้อง ด้วย ความ อึดอัด กัด กัด ภูมิ โอ, ในนาม ของ พระผู้ เป็น เจ้า บน สรวง สวรรค์ หล่อน เป็นสตรี เพศ อ่อน หล่อน จะ ทา ประการ ไດ ดี เถา ? หล่อน คิด เอียง ไป ทาง จะ ช่วย ขอน ขวัญ บิดา ผู้ บังเกิด เกิดา หล่อน มา ขนไว้ แล้ว ปลดปล่อยให้ ผู้อื่น ตก เป็น เหยื่อ แห่ง มฤตยู เสีย คิด เสีย ว่า เขา มิ ได้ มา เกยว ดอง

หนอง ยุง เป็น อะไร กับ หล่อน เลย เว้น แต่ ผู้เดียว เท่านั้น และ ผู้เดียว นั้นแหละ หล่อน จะต้อง ช่วย เขา ให้ รอด พน จาก เจอมมอ แห่ง ภายนอก ราย ด้วย แต่ ครั้น นก กระจก ครอบ คอ ไป อีก หล่อน กอด บรู่ สัก เกยยด กอด ในการ ที่ ปลดปล่อย ความ คด ดัน พง สยด สยง มา ตั้ง อยู่ ใน สมอง ใคร เถา จะ บอก ได้ ว่า ความ เสียว สด คั่น กำถึง สมอง อยู่ ใน สมอง ของ เจ้า หล่อน ใน กาด บด นใหญ่ หลวง เพียงใด ?

เดียว ก็ เคียด พอง บ่น บ่น ขน มา ใน สมอง เดียว ก็ คอย สบ กลาย หาย ไป ใน ที่ สุด สำหรับ หล่อน นั้น คล้าย กับ ว่า มี อยู่ ตั้งเดียว เท่านั้น ที่ จะ พัง ทำ เพื่อ สังวน เกียรติยศ หล่อน จะ ช่วย ขวัญ บิดาไว้ โดย เอา ชีวิต ของ ผู้อื่น มา เป็น ค่า แลก เปลี่ยน นั้น ไม่ ได้ ! หล่อน จะ

ไม่ต้อง มอบ เอกสาร นั้นให้แก่ ประธานาธิบดี ! ทางที่ดีสุด ก็คือ ทำลายมันเสีย และ ยอม รับ อาญาโทษ ความ ตำหนิ ยาก เข้ม เอา ภายหลัง แต่อาญาที่ หล่อน จะได้รับ นั้น ละ ? โอ, พระเจ้าบนสวรรค์ จง ช่วย สตรีผู้นำส่งสาร ซึ่งจะได้รับ โทษทัณฑ์ อันใหญ่ หลวง ด้วยเถิด หล่อน ค่อยๆ ทรวักยาลงชันเข้า อยู่ข้าง แก้ว ฟัน คง พักตร์ ลงบน เบ้า แล้ว ราพันรำให้

—๒๒—

ณ เวลา ประมาณ ๔ นาฬิกา หลังเที่ยง วัน เดียว ที่ เกิด ภัย ชน น มี บุรุษ ผู้หนึ่ง คอ ม้า บ่าย หน้า ตรง มา ยัง นคร ปาร์ ผ่าน ทาง ประตู แขนง เดอน แล้ว เข้า ถอน แขนง อัน ควณ ด้วย อาการ อัน รุนแรง เมื่อ มา ถึง นำ ประตู หอ ง หนึ่ง ห่าง จาก ศฤหาสน์ กอง ต.เตอซัง โฟร ชาย นั้น กระโดด ลง จาก ม้า ปลด ยได้ กับ คน ไข้ แล้ว เดิน เข้า ไป ใน บ้าน พดาง ถอด เสื้อคลุม ขี่ม้า ออก บุรุษ ผู้นี้ ทรวัด ทรง สัน ทัด เป็น ชาย ฉกรรจ์ อายุราว ๓๐ ปี ปราศ จาก หนวด ริมฝีปาก และ เครา คาง ดวง หน้า งาม คม นัยน์ตา ดำ คม เป็น มั่น คาง แหตม สัม รับ กับ ดวง หน้า รูป ไข่ สฟาย คาง และ มี กฤษ หนึ่ง คัด อยู่ กับ เข็มขัด หนึ่ง เต็ม ขณะ ที่ เขา กำลัง เดิน จะ เข้า ใน หอ ง ทาง ซ้าย หอ ง โถง ประตู นั้น ก็ เปิด ออก และมี ชาย อีก สอง คน เดิน ลง มา ออก มา—คน หนึ่ง หน้ ม อีก คน ก่อน ข้าง กลาง คน

“ขอบคุณ พระเจ้า, เตอแกง โน ที่สุด” ชาย คน หน้ ม เริ่ม พูด โดยไม่ ทน ให้ แด ผู้ มา ใหม่ ถ่วง ทัก ทาย “เธอ ทราบ ว่า ฉนั้น แล้ว หรือ ?”

บุรุษผู้มาใหม่ยิ้มระไม แดงก่ำถามว่า
“งี้หยาใจเตอเดิมบรา ผมฟังมาถึงนครปารเดียววนเอง และยังไม่ทราบข่าวอะไรเลย มีข่าวอะไรแปลกหรือ?”

เตอเดิมบรา ซาเตอง ศาคู งี้หยาใจ ของเขา แดงก่ำ ยาว ศาคู กลับ มา หว
เตอแกง ยิก

“งี้หยาใจเอ๋ย, มันเป็นข่าวที่เศร้าที่สุดมาก เธอจงเตรียมตัวไว้
เล็ด เตอซังไฟร ถูกจับไปไฉ่ยัง คุณ บาศคิต รวอ ๒ นาฬิกา มา แดงก่ำได้”

“อะไร?” เตอแกง เอา มือ กำ แขน งี้หยาใจ แน่น พตาง ร้องถาม
ด้วย ความ ประหลาดใจ “อะไร พูดใหม่ซิ!”

“ค่อยๆ เตอแกง เธออย่า ทำ ตกใจไป ผมขอ บอก อีก ครั้งหนึ่ง
คุณ เตอซังไฟร ถูกจับไปไฉ่ยัง คุณ บาศคิต รวอ ๓ นาฬิกา มา แดงก่ำได้”

เตอแกง ปล่อย มือ ถอย หลังไป หนึ่ง ก้าว

“มตงเตย!” เขา รีบ หัน ไป ถาม งี้หยาใจ อีก คน หนึ่ง ว่า “จริงหรือ
เตอมวง!”

งี้หยาใจ นั้น พยัก ศีรษะ แทน คำตอบ

“พระเจ้า!” เขา ร้อง ขึ้น อีก พร้อม ด้วย นัยน์ตา ถูก โพล่ง แดงก่ำ
เป็น โทษิต “แล้ว โปด คิต เตอ เตอ, มา เตอมวง แซต เตอซังไฟร น่ะ?”

“ผมไม่ รู้ เรื่อง หล่อนเลย” เตอมวง ตอบ “นอกจาก ได้ ทราบ
ข่าว ว่า ประชานาธิบดิ์ กับ ศรีสวัสดิ์ ได้ เข้าไป หา หล่อน รวอ สักครู่ ได้ เขา
ฟัง ออก จาก บัณ หล่อน ก่อน หน้า ท่าน มา ประมาณ ๒-๓ นาที ได้”

“ตรัสดัง, อ้ายหมากร้ายมันไปหาหล่อน? นี่หมายความว่าทำอะไรกัน? เขามาในห้องนี้เกิดสหาย มาเล่าเรื่องทั้งหมดให้ผมฟังให้ชัดเจนที่เกิดขึ้น” แล้วเดินนำเข้าไปในห้อง “ไหนเล่าให้ฟังซิ เตอมวง โปรดรีบๆ หน่อย พระสหาย จิตใจของผมมันออกไม่สู้ดีเสียแล้ว”

• เตอมวง หย่อนตัวลงบนขอบโต๊ะ แล้วเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้เตอแงฟังโดยย่อๆ

เตอแงโยนกายของเขาลงลงในเก้าอี้ คงภาวนาตามระดับของเขาทั้งสอง จ้องมองไปข้างหน้า ถัดจาก รมวต เขาหากัน ในที่สุด จึงพูดออกไปว่า

“ดูก็คล้ายกับว่าเจ้าประธานาธิบดีมันชอบรู้เรื่องการคบคิดของเรานั่น ถ้า, ดังเชอพูด, เตอซังโฟรมิได้ทำลายเอกสารของเขาสักตัว อันิจจา, พวกเราก็เท่ากับไม่มีชีวิตเสียแล้วซิ แต่มันจะต้องการอะไรกับมาเดอมัวแซตนะ? ผมสงสัยจริงๆ” เขากระโดดขึ้นจากเก้าอี้ โดยเร็วแล้วกำมือขวาทุบบนฝ่ามือซ้าย สนับ สนับ คำพูดของเขา “ผมต้องไปหาหล่อน หล่อน, เธอก็ทราบอยู่แล้ว, เป็นคุณน้าของผม ถ้ามันทำอันตรายแม้แต่เส้นผมของหล่อน ยืม, อ้ายตรัสดังหรือว่า อ้ายประธานาธิบดีจับตัวอะไรผมไม่ได้ หน้าไหนหมดจะ...”

“ผมทั้งสอง ทราบแล้ว สหาย เตอมวง ชิงพูด แต่เธอจะเข้าบ้านหล่อนได้อย่างไร? เธอลืม พวกยามไปถนัดทีเดียว”

“ผม ต้อง เข้า ให้ ได้” เดอแกง พุด กระแทก เสียง อย่าง คอ คัง
 “อย่างไร ก็ ดี ผม จะ เข้า ไป หา หัด จน ให้ จัง ได้ เธอ จะ รอ ผม อยู่ ที่ นี
 ก่อน ได้ ไหม ละ ?”

สหาย ของ เขา ทั้ง สอง ต่าง ยินยอม พร้อม ใจ กัน เดิน ตาม ไป ถึง ถึง
 ประตู แล้ว กลับ เข้า มา ด้วย แววดา อัน เต็ม ไป ด้วย ความ ตื่น กว

ขณะที่ เดอแกง ย่าง ออก จาก บ้าน ไป ยัง ยัง ท้อง ถนน นั้น ฝน กำลัง
 ตก ลง พร่า ๆ และ ความ มืด สด ๆ ก็ กำลัง โดด กระ ชื่น เข้า มา ไร ๆ เขา ค่อย
 เดิน คุ่ม ๆ ไป จน ห่าง จาก บ้าน เดอซัง โพร ไม่ สู้ ก็ หลา ก็มี ชาย ผู้ หนึ่ง
 ไม่ ต่ ออก มา จาก ประตู หอ ง หนึ่ง เดิน เข้า มา คบ แชน ของ เขา เมา ๆ

“เมอเซีย เดอจกองต์” ชาย ผู้ นั้น ร้อง ทัก

เดอแกง หยุด ชัก จ้อง ชาย ผู้ นั้น ด้วย ดวงตา อัน ลึก โผลง ทันใด
 เค้า หน้า ของ ชาย ผู้ นั้น ก็ แด่ มา กระทบ ความ จำ ของ เขา ๆ จำ ได้ ว่า
 ชาย ผู้ นั้น เป็น คน ไข้ ที่ ไว้ เนื่อ เชื้อ ใจ ของ เดอซัง โพร คน หนึ่ง

“อ่า, ไม่ เกิด เอง คอก หรือ แก มา ทำ อะไร อยู่ ที่ นี เถอะ ?”

“กระผม เข้า บ้าน ไม่ได้ ครับ, นาย ท่าน ถูก จับ ขณะที่ กระผม ไป
 กิจ ธุระ เดียว ที่ อื่น ยาม ทั้ง สอง ประตู มัน ไม่ ยอม ให้ เข้า บ้าน”

เดอแกง หัวเราะ แล้ว ตอบ ว่า “อัน ก็ ต้อง การ จะ เข้า ไป ใน บ้าน
 นาย ของ แก เหมือน กัน มา, ไม่ เกิด สหาย เรา ไป ด้วย กัน” แล้ว เขา ทั้ง
 สอง จึง เดิน คุ่ม ๆ ต่อ ไป จน ถึง ประตู บ้าน

พบ ยาม สอง คน ถือ ทวน อยู่ ข้าง ใน ประตู เดอแกง จึง พุด กับ
 ยาม นั้น ว่า

“นี่ สหาย ทริก, ฉัน อยาก จะ พบ กับ มาเดอมัวแซด เคอซังโพร จะ อนุญาต ให้ เข้า ไหม ?”

“ไม่ได้, แมซีร์” เป็น คำตอบ อัน เด็ด เดี่ยว ของ ยาม

“แต่ หล่อน เป็น คู่ มั่น ของฉัน นี่ สหาย เชื่อว่า ไม่มี อันตราย อะไร จาก การ ที่ ฉัน เข้า ไป เยี่ยม หล่อน เลย”

“มี หรือ ไม่มี ท่าน ก็ เข้า ไม่ได้” ยาม คนหนึ่ง ตอบ

เคอแกง ดำ แสง ภายใน ใจ ด้วย ความ ฉุนเฉียว พลัง เอา มือ ถึง ลง ใน กระเป๋า แล้ว กล่าว ว่า

“ถ้า ให้ ๓๐ เกราน์ ละ——”

“อย่า ว่า แค่ ๓๐ เลย ๓๐๐ เกราน์ ก็ ไม่ได้, แมซีร์ ผม ได้รับ คำ สั่งไว้ ดังนั้น ท่าน จะ เข้า ไม่ได้ !”

เคอแกง ยืน ตั้ง เล ใน ใจ อยู่ เป็น ครู่ ครั้น เห็น ว่า การ ที่ คอ ด้อย ลง พก ยาม ไม่ เป็น ผล จึง หัน กลับ

“มว, ไม่ เกิด” เขา พูด พลัง หัน ตัว กลับ ย้อน มา ทวง ครอก แคมๆ ผ่าน ทาง หลัง บ้าน เคอซังโพร แต่ก็ ไม่ได้ ดับ ผลดี ไป กว่า เดิม ด้วย ทาง หลัง นั้น ก็มี ยาม เฝ้า ประจำ อยู่ เช่น เดียว กัน เขา จึง เดิน กลับ บ้าน พา ไม่ เกิด ไป ส่ง ยัง ที่ พัก

เคอเมว กับ เคอเลิม บร วัง ออก มา คอย รับ สหาย ขณะที่ เคอแกง กลับ เข้า ยัง ใน บ้าน

“ยัง ไง, สหาย สำเร็จ ไหม ?” เลิม บร ตาม

เขา ต้น ศิริระ แล้ว ตอบ ด้วย เสียง กระเส้า ว่า “ไม่—ไม่ เป็นเรื่อง
ผม พยายาม คัดกับ มัน ก็ไม่ เป็น ผล” เขา ถอนใจ ใหญ่ พดาง หย่อน
กาย ลง บน เก้าอี้ ดวงตา ตอย เหมือน มอง ดู ไฟ ซึ่ง กำลัง ลุก อยู่ ใน เคา
เปล่ง แสง มีว ๆ ไป ทิว ห้อง

“เธอ จะ ทำ อย่างไร เด่า ?” เดอ เดม บรา กาม

“ผม ไม่ รู้ จะ ทำ อย่างไร แล้ว สหาย เอ๊ย ให้ผม ลอง คิด ดู ก่อน”
แล้ว กม ศิริระ ลง บน ผ้ามื้อ นิ่ง ไม่ คืบ กาย อยู่ ตั้ง นิ่ง เป็น ครุ ใหญ่ เมื่อ คิด
มอง ครอบ ดู ก็ ไม่ เห็น ว่า มัน มี หนทาง ไດ ที่ จะ นำ ไป ถึง ซึ่ง ผล ดู ด้ มอง
มัน ต้น ไป เสีย ทัว ทุก ด้าน เขา นิ่ง ครุ่น คิด ว่า พึง คำนึง นึก ถึง เจ้า หล่อน
ภาพ แห่ง สถาน ที่ อยู่ ของ เจ้า หล่อน ได้ ค่อย ๆ ไหว เคลื่อน เลื่อน ตอย เข้า
มา จม อยู่ ใน ความคิด ของ เขา เขา แล เห็น หล่อน กำลัง นิ่ง ภา ไร ระทม
ทุกข์ อยู่ แต่ ผู้ เดียว ด้วย สัหน้า อัน ชัด ดัด ดดวงตา อัน เคย แจ่มใส ทั้ง
ต้อง ดู ชื่น ชื่น หม่น หมอง เขา ผวา คืน จาก ภวังค์ และได้ ถ้าม ตัว เอง
พบบทวน ไป มา ว่า ประชานาธิบดิ์ มัน จะ ประสงค์ ถึง ไດ กับ หล่อน หนอ ?

เขา นึก แห้ง การ คิด ชบถ ซึ่ง เป็น ต้น กรณีย ให้ เกิด เหตุ อัน ยุ่งเหยิง ใหญ่
ขึ้น แต่ ภายในใจ แต่ เมื่อ หวน ระลึก ถึง พระองค์—พระองค์ ยอด ทรก
ของ พวก เขา ขึ้น มา ที่ไร ความ เคียด แค้น โทสะ ก็ พัด น เดือด ระอุ พุ่ง
พาด น กำเริบ ขึ้น มา ทุก วาร “โอ, พระองค์ ก็ มี น้า พระ หทัย อัน ดี ทรง
รักใคร่ ไพร่ฟ้า ประชาชน ถ้วน ทัว หน้า เด่ม อ ภาค กัน โอ, ตรี ศักดิ์ เจ้า
ก็ เคย ได้ เป็น ราชา ของ ศรี กษ ที่ ดิน ที่ และได้ พระ หทัย ของ พระ องค์ เช่น ข้า

แต่ เหตุใด เธอ ยัง คิด ทวยศ คือ พระองค์ เอนไป รวมหัว กับ อ้ายพวก
บ้า ๆ เหล่านั้น ได้? โอ, ครีตัง เอ๊ย เจ้ารู้ หรือ ไม่ ว่า ข้า ได้ ปฏิญาณ
ไว้ แล้ว ว่า จะ ยอม พลั่ ชีวิต โดหิด — โดหิด แห่ง ราชธานี — เพื่อ ต้นของ
ความ แค้น แทน พระราชา ของ ข้า ข้า จะ ตั้ง ชีวิต เจ้า และ พวก ของ เจ้า
ทั้ง มวล เขากะ โดค ขึ้น จาก แก้ว ด้วย ดวงตา อัน ถูก แต่ง เป็น ประกาย
พร้อม ด้วย คำ สบถ สำนาค ทันใด นั้น มีเสียง เคะดัง ที่ ประทุ ไม่ เกิด
รีบ เดิน เข้า มา ใน ห้อง ด้วย ดวงตา อัน ถูก โดง

“ได้เท่า ครับ” เฮอร์ริง ชน “มี ของ ถม บน หลังคา ของ ๓ ครับ”

“หา, มี ของ ถม บน หลังคา ! แน่ หรือ?”

“... ”

“แน ครับ”

“บน หลังคา ห้อง นั้น มี อยู่ ๓ ของ เหมือน กัน ถ้า ฉันท่า ได้ ข้า!
แน่ ๆ จะเป็น หนทาง ของ เรา ! ฉันท่า จะ ไม่ ล้ม มัน เป็น อัน ชาติ ไม่ เกิด”

“แต่ เชื่อ ว่า เธอ คง จะ ไม่ กัด ฉันท่า” เฮอร์ริง ร้อง ท้อง

“ไม่ กัด ? บะ, กับ อ้าย อัน ตราย เพียง เด็ก น้อย เท่านั้น ไม่ เป็น
ไร มัน ไป ของ ตุ สหาย เรา มี อยู่ หนทาง เดียว เท่านั้น ผม จะ ต้อง พบ
หล่อน ให้ ได้ ช่วย ไป ส่ง สม ที่ ปาก ช่อง ได้ ไหม ละ?” เขายก มือ ขึ้น
เหลือ ใจ โอบค่อ สหาย พลง กล่าว ต่อ ไป ว่า “สหาย ที่ รัก, มานะ”

เคอแกง หยิบ หมวก กับ ไล่ แล้ว ขอ โคม จาก สหาย หนึ่ง ดวง ครั้น
แล้ว ต่าง จึง พากัน ขึ้น ไป ขึ้น บน ครัว หนึ่ง ก็ บรรลุ ยัง ห้อง เด็ก ๆ ห้อง
หนึ่ง ภาย ใต้ หลังคา แสง โคม ฉาย สว่าง ออก ให้ เห็น ชุด ทอ หอง ห้อง

นั้น เปรอะ เบือน เต็มไป ด้วยโย แมลงมุม โด่ง เปลา ปราศจาก เครื่อง
เรือน ตกแต่ง มี คุอยู่ โบริศย ตั้งอยู่ กลางห้อง ภายใต้ ช่องลม เคอแกง
ซึ่งช่องลมให้ สหาย ดู แล้ว พูด ว่า “ผม จำ ได้ ว่า เคย มา เดิน ช้อนหา ที่นี้
เมื่อ เล็กๆ” ครั้น แล้ว เขาก็ กระโดด ขึ้นบน หลัง คุ บิด ขอบ ลึก บวน ประค
นั้น ออก จาก ทาง ช่องลม นี้ จะ เห็น ได้ ว่า ท้องฟ้า ณ เวลา นั้น มี ดม
มาก ผ่นตก และ ลัด กระเซ็น เปน ลอย เข้า มา ทาง ช่องนี้ ทั้ง พายุ ก็
พัด กระหึ่ม กذا

เคอแกง ลอด ศีรษะ ขึ้น ไป ทาง ช่องลม ตรวจดู บน หลัง คุ ภาพ ที่
เขา เห็น ณ เวลา นั้น เปน ภาพ ที่ น่า สพึงกตัญยกัน อาจ ทำให้ ผู้ ชื่น สยด
สยอง หลัง คุ เอน ลาด ลง มา มาก จน แทบ ไม่ มี ที่ สำหรับ เท้า ของ สัตว์
ใด จะ ยึด เหนี่ยว ได้ นอกจาก นอก เท้า นั้น ถึง กระนั้น ก็ ดี เคอแกง หา ได้
ดัง เต อยู่ ให้ เปด ถึง เวลา ไม่ “ให้ ผม ลอง ดู ที่ ว่า จะมี ช่องลม ทุกๆ หลัง
คาใหม่ ผม ต้อง การ ช่อง ที่ ๗ รวมทั้ง ช่องนี้ ลาก่อน นะ สหาย ทัก
เธอ จะ รอ ผม อยู่ ที่นี้ ก่อน ได้ ไหม ละ ?”

สหาย ทั้ง สอง ยินยอม ตาม และ ต่าง ขอดพร ให้ เขา บรรลุ ผล ดัง ว่า
เคอแกง ก้าว กระโดด ขึ้น บน ช่องลม แล้ว เอื้อม มือ ไป ยึด เหนี่ยว ไว้ กับ ไม้
แป หลัง คุ

-๓-

เคอแกง เกาะ หนึ่ง อยู่ เปน ครู่ เพื่อให้ คา ขึ้น กับ ความ มีด แล้ว จึง
ค่อยๆ ไต่ คดาน ต่อ ไป ด้วย ความ ระมัด ระวัง แต่ ก็ เปน การ ยากนัก

ยาก หินา เสียจริง ๆ ไหน ถูก พายุพัด แทบ หอบ ร่าง ของ เขา เหลวยิ่ง
กระเด็น ไป จาก หลัง คา แถ้ว ซ้ำ ฝน ก็ ยิ่ง ลาด และ ลาด หน้า ของ เขา จน
นัยน์ตา ฟาง แทบ มอง อะไร ไม่ เห็น ทั้ง สิ้น อีก กระเบื้อง ก็ ลื่น รวากับ
น้ำแข็ง ด้วย ความ ชื่นแฉะ ยิ่ง ก้าวไป ความ ดำบาก ก็ ยิ่ง ทบ ทวี มาก
ขึ้น เบน ดำดับ และ ต้อง การ ความ ระมัด ระวัง มาก ขึ้น สิ่ง ที่ ทำให้
เขา ได้รับความ ดำบาก มาก ก็คือ หลังคาบางแห่ง คำนว้าง สูงบ้าง ไม่ สม่า
เสมอกัน เตอแกง พยายาม ไต่ ไป ด้วย ความ ระมัด ระวัง แต่ก็ ยัง
พลัดไป บ้าง และ มากกว่า ครึ่ง หนึ่ง เขา พลัด หลุด มือ ไป จน เกือบ
กลิ้ง ลงไป บน ถนน อันมืด ข้างๆ นั้น ไม่ ซ้ำ เขาก็ คดตาม มาจนถึง ช่องลม
บน หลังคาห้อง เคอซัง โฟร—มือและ หัวเขา ทั้งสอง มีรอย ขีดข่วน ไทรมไป
ด้วย โลหิต ทั้ง เหนื่อย ก็ เหนื่อย แทบ ใจขาด—เช่น นั้น ก็ดี เขา กลับ รู้สึก
ดีใจ ใน ความ สำเร็จ ของตน เตอแกง เอา มือหนึ่ง ยึด แน่น ไว้ กับ ไม้ แปะ
หลังคา แถ้ว เออม อีก มือ หนึ่ง ไป สักกิด บาน ประตู ช่องลม แต่ อนิจจา,
มัน จะ เขยื้อน เลื่อนไป แม้ แค่น้อย ก็ ทำไม่ เตอแกง รู้สึก เพื่อย ละเหี่ย
มาก ใน การ ที่ มา เกิด อุบัติเหตุ ขึ้น ใน คอน ปลาดย ฉะนั้น เขา พยายาม
กระซาง ตั้ง ตัว อีก แต่ มัน คง คิด แน่น อยู่ดังเดิม โดยมี ลูก สลัก ภาย
ใน ยึดไว้ อย่างไร ก็ดี, เตอแกง หา ได้ สะระตะ ความ มานะไม่ พยายาม
เอา กฤษ ซึ่ง คิดตัว มาไซเจาะ ช่องลม ค่อยไป บาน ช่องลม นั้น ทำ ด้วย ไม้
—เมี่ยง และ ผุพัง ด้วย ความ เก่าคร่ำ—ไม่ ซ้ำ ก็ เจาะ แผ่น กระดาน บาน
ประตู นั้น ออก กว้าง พอ มือ ตัว เขา ได้ ค่อย ไป จึง เป็น การ ง่าย ดาย

ที่จะ บิด ถู กัด ออก สักครู่หนึ่ง เขาก็ เปิด ออก แล้ว โงง กมอง ลง
ไป ภายใน

ใน ห้องนี้ มีคน แสง ประทับ แม่ แม่ น้อย ก็ หาง ไม่ เคย แยก นิ่ง พัง
อยู่ เป็น ครู่ แต่ก็ ไม่ได้ สดับ เสียง สำเนียง อะไร เลย นอกจาก เสียง ฝน
กับ พายุ เท่านั้น เขา จึง หย่อน ท้า เอา มือ เห็น ยอไม้ แปะ แล้ว โหน ห้อย
ตัว ค่อย ๆ ปด้อย ลง อย่าง เขา ตาม ที่ จะ ทำ ได้ แล้ว เขาก็ แทะ ก้อย ๆ
คลาน ไป ใน ความมืด จน บรรลุ ถึง ที่ ที่ ต้อง กรร คือ ช่อง อด บน พื้น ห้อย
นั้น แล้ว ได้ ลง บันได ซึ่ง พัง พาด ไว้ สำหรับ ใช้ ไต่ ขึ้น มา บน ห้องนี้ ไม่
ช้า ก็ ถึง ห้อง ๆ หนึ่ง มี แสง ไฟ รั่ว รั่ว พอส เห็น รวง ๆ ล้อม ชน มา ทรง ต่าง
ถอด มาก ทาง ประตู ซึ่ง เปิด ทิ้ง ไว้ เขาย่อง กริบ ไป ยัง ประตู นี้ แล้ว โงง ก
ก็ ษะ ออก ดู ต่อ จาก ประตู นี้ มี ระเบียง และ ทาง ลัด ระเบียง ข้าง หนึ่ง
มี บันได เคย แยก ยืน นิ่ง อยู่ สัก ครู่ เห็น ว่า ไม่ มี เสียง อะไร กระตก กระตัก
ลง รับ เดิน ไป ตาม ระเบียง ลง บันได ไป แต่ พอ จะ ลง ไป ยัง อีก ห้อง
หนึ่ง ก็ พอดี เสฉนิ หน้า กับ สตรี ผู้ หนึ่ง เจ้า ห่อน ผัว ถอย หลัง กัด บิ
ด้วยความ ตกใจ ใน ภาพ แห่ง ชาย ผู้ แปะ ตก หน้า นั้น และ อ้า ปาก จะ เป่า
เสียง ร้อง ขึ้น ด้วย ความ ตกใจ แต่ ถูก เคย แยก เอา มือ บิด ไว้ เสีย ก่อน

“เจียน!” เขา พูด บัง คับ เบา ๆ แต่ เป็น เสียง หัน กั้น “ห่อน
รู้จัก นี้น ๆ คือ วิกองต์ เคย แยก นาย ตัว ของ ห่อน อยู่ ที่ ไหน ?”

เคย แยก ปด้อย มือ สตรี ผู้ นั้น ถอย หอง แดง จึง ดู เคย แยก ด้วย
ความ ตกใจ

“ดิฉันจำได้เท่าที่ไม่ได้คะ เมื่อคืน” หล่อนพูดขึ้นเมื่อถึง
อารมณ์ได้เรียบร้อยแล้ว “ได้เท่าที่ได้ อย่างไร—”
“โอ้ แล้วค่อยถาม” เดอแกงท้วง “บอกฉันได้ นายตำรวจ
หล่อนอยู่ไหน?”

“ใน ห้องของท่านเจ้าคะ”
“ห้องของท่านอยู่ไหนคะ ตรงกับถนนไซไหม?”

“ใช่เจ้าคะ”
“ฉันจะไปหาเขา หล่อนไม่ต้องบอกกับใครว่าพบฉัน เข้าใจ
ไหม? ไม่ต้องบอกกับใครเป็นอันขาด”

หล่อนพยักศีรษะ เดอแกงจึงรีบตรงไปยังประตูห้องๆ หนึ่งซึ่ง
เขาเห็นว่า เป็นห้องที่ คุมนี ของเขา อยู่แถวเคาะเบาๆ ทันใดเสียง
—เสียงของเจ้าหล่อน—ตอบออกมาว่า “เชียว” เดอแกงเปิดประตู
ออกแล้วเดินเข้าไป

หล่อนนั่งอยู่บนเก้าอี้ ศีรษะยังคงจมอยู่บนฝ่ามือทั้งสอง
ในขณะที่ยังเดอแกงเปิดประตู

“มีอะไรอะไร?” หล่อนถาม
เดอแกงค่อยๆ หันประตูแล้วเดินตรงเข้าไปใกล้หล่อน “โกธ
คิดเคอ” เขาเรียกด้วยนาเสียงอันเย็นใส
หล่อนรีบเงยศีรษะขึ้น จ้องดูด้วยดวงตาอันโพลงโต แต่ยังไม่
มือทั้งสอง ออก “เชียว” หล่อนร้องถาม คล้ายกับยังไม่เชื่อในสิ่งที่

“เธอ, พี่แต่ที่รักของดิฉันหรือคะ? โอ, ขอบคุณ พระผู้เป็นเจ้า”
แล้ว หล่อน ก็ ผวา เข้า อยู่ใน วงแขน ของ ชาย ซึ่ง หล่อน บูชา
เขา โอบ รำวง ของ หล่อน ไว้ ใน วงแขน นั้น ต่าง ยืน ยืน ยืน มิ ได้
ปริปาก เหยื่อ คำใด ขึ้น เลย บด้อย ให้ กระแส แห่ง ดวงหทัย ทั้ง สอง แด้าน
เข้า ประสาน กัน ทำ หน้า ที่ ถาม และ คอบ ความ ใน ใจ แทน และ คง ให้
คุณ ธิภาพ เป็น เจ้า ของ หวัง ได้ แต่ ดับ คำ ผม ดั้ง ของ อัน งาม ระเบียบ ของ
หล่อน อยู่ ไป มา แล้ว บรรจง จุ่ม พิกัด ริม ฝีปาก นัยน์ตา และ ผม ของ
เจ้า หล่อน ด้วย ความ พิศวาส จน ต่าง ถ่ม สิ่ง ทั้ง มวล เว้น เสีย แต่ ดั้ง ขาร
ของเขา ทั้ง สอง เท่านั้น ตัก คุ หล่อน นึก ถึง เหตุ การณ์ อัน พัง สยด
สยของ ขึ้น ได้ จึง ผวา คดา ย ออก ห่าง ถอย หลัง ไป ยืน พัง อยู่ กับ โตะ
แล้ว ร้อง ถาม ด้วย เสียง กระเด้า ว่า “เธอ—เธอ เข้า มา ได้ อย่างไร คะ ?
ยาม เฝ้า ประตู ทั้ง สอง ไว้ ออก แน่นหนา”

เคอ แกรง ยิ้ม น้อยๆ แกรม โสภ แล้ว บรรยาย ให้ หล่อน ฟัง โดย ดัง เขป
“มา ทาง หลัง ค่ะ?” หล่อน ร้อง ทวน คำ “มอง เดียว! เธอ อา
หาญ ขา มุขย ถึง เพียง นั้น ทเดียว หรือ คะ?”

เคอ แกรง ตั้ง รำวง ของ หล่อน เข้า มา ไว้ ใน อ้อม แขน แล้ว จุ่ม พิกัด
โดย ถม่อม ด้วย ความ รัก อีก ครั้ง หนึ่ง แล้ว พุด ว่า

“โอ, ยอด ที่รัก เอย สำหรับ หล่อน ผู้ เดียว นะ จ๊ะ อ้อ, สำหรับ
พระองค์ ด้วย แล้ว ดิฉัน หาญ ที่ จะ ทำ การ ทุก อย่าง ได้ ทั้ง มวล โดย
ปราศ จาก ความ หวาด หวั่น ต่อ ภัยอันตราย ทั้ง สิ้น และ การ ที่ ดิฉัน ทำ
เป็น แต่ สิ่ง เล็ก น้อย เท่านั้น”

“เป็นแต่สิ่งเล็กน้อยเท่านั้น! โอ, เธอที่รัก ของดิฉัน!” หล่อนพูดพลาง เห็นดวงพักตร์ ชวนดู นัยน์ตาของ มานพ ที่ หล่อน ดึงให้มาบูชา ด้วยดวงตา อันเต็มไปด้วย กระแสแห่งความ รู้สึก ภายในใจ แล้วค่อยๆ ขยับ กาย ออก ห่าง จาก วงแขน ของเขา อีก “เธอ ทราบ เรื่อง แล้ว หรือคะ?” หล่อน ร้องถาม

“ฉัน ทราบ แล้ว จ้ะ, โกลดคิดเคอ” เคอแกง ตอบ “ฉันได้ทราบ เรื่องราว ถึง นาฬิกา มา แล้วว่า เมื่อ เช้า เดอ กองต์ ถูก จับ เมื่อ ตอน บ่ายวันนั้น และ ภายหลัง ย้ายตัวตั้ง กับ ประชานาธิบติ ได้ มา หา หล่อน”

พลัน หล่อน ก็ ปลดปล่อย ให้ สังขาร จม ลง ใน แก้ว ด้วย มือ ชวน บีคหน้า พดาง ด่อน และ กล่าว พึมพำ ว่า “โอ, เมืองบนเจ้าข้า เป็นการ ที่ พัง สยบ สยบ ของ เหลือ เกิน”

เคอแกง บรรจง เอา มือ จับ บา หล่อน ไว้ แล้ว ได้ ถาม ด้วย น้ำ คำ อัน อ่อนหวาน ว่า

“โกลดคิดเคอ, แมยอศรภัก หล่อน จง เต่า เหตุการณ์ ให้ ฉัน ฟัง ซิ จะ ยอหา ทำ ใจ ชลาด นก

อำนาจ แห่ง การ สัมผัส ของเขา กระทำให้ ความ กล้า แค้น กลับ เข้าสู่ หล่อน ดังเดิม หล่อน ค่อยๆ เหยย ศีรษะ นิ่ง ตรง พลัน โกลดก็ นึก แค้น ชวน ดู ดวงหน้า จน สดแดง อ่อนๆ อา, มานพ ผู้ รุปร่าง กุ่มน้ม ของ หล่อน เป็น ผู้ ที่ ประกอบ ด้วย ความ กล้า หาย และ บริบูรณ์ ด้วย กำลัง วังชา เขา อาจ ช่วย หล่อน ได้ อย่าง น้อย ก็ อาจ เนะ หนทาง ให้ หล่อน ได้

หัตถ์ เอ็น ปาก เต่า เหตุการณ์ทั้งมวลที่เกิดขึ้นขณะที่ ศรีสัก กับ
 ประชานวรับตัวมาหาให้ชายที่รักฟัง แล้วนั่งเฉยคล้ายกับ ศรีสัก
 เตะแกง ยี่สิบ ปีศุข หัตถ์ด้วยความรัก พยายาม แทะเสี้ยนผม ของ
 หัตถ์แล้วพูดว่า “หัตถ์ กตัญญู, กตัญญู แล้วด้วย เอกลักษณ์
 อยู่ที่ไหน จะ?”

หัตถ์ ถัง ออก จาก เต่า แล้วยื่นให้เต่าแกง เขา คดี ออก อ่าน
 พออ่านจบ หน้าผาก ก็ ไทรมไป ด้วย เหงื่อ

“พระเจ้า! ถ้า เอกลักษณ์ เหล่านี้ ตก อยู่ใน มือของ ประชานวรับตัว”
 เขา หยุด นั่ง อยู่ ถัด ครัว แล้ว ถาม ว่า “มัน ทั้ง ต้อง มา หา หัตถ์ ทัก ไหม จะ
 มัน ประสงค์ อะไร จาก หัตถ์ หรือ?”

หัตถ์ สติง ตัว สิ้น สิ้น
 “เขา สงสัย ว่า เอกลักษณ์ นั้น ไม่ได้ ถูก แผล จึง ได้ มา ซัก ใช้ ได้ เลย
 คณ ค่ะ โธ, เต่าแกง เธอ ซา คณ—คณ ปิด เขา ไม่ได้ ถึงแม้ว่า ได้
 พยายาม เต่า แกง เพ้น ถ้อยคำ ที่จะ หา ได้ แต่ก็ ไม่ สามารถ จะ โทษ เขา
 แล้ว หัตถ์ ก็ สก สก ด้วย ความ เสียใจ เต่าแกง ปิด บอ โยน ขอ ให้
 หัตถ์ เถ่า ต่อ ไป โดย ถาม ว่า “แล้ว อย่างไร ละ จะ?”

แล้ว เขา บอก ว่า ถ้า คณ ยินยอม มอบ เอกลักษณ์ นั้น ให้ แล้ว เขา
 จะ ยกโทษ ทัณฑ์ และ ให้ ความ อิศราภาพ ต่อ บิดา ของ คณ ถ้า แม้ว่า ไม่
 ยินยอม มอบ หรือ ว่า ได้ ทำลาย เอกลักษณ์ นั้น แล้ว เขา จะ ทรมาน ทำ โทษ
 คณ กับ บิดา เพื่อให้ ระบุ ชื่อ พวก ฆาต กับ บอก ให้ ความ ของ เอกลักษณ์ นั้น
 ทั้ง สิ้น”

เคอแกง ยืน คิวแข็ง นัยน์ตา แดงกำ มีอกกุมตัวมา ดาบไว้แน่น คักย
หักทาง อัน ทุรกาย

“อายนรก—อายปิตาจ!” แล้ว กระทับพัน ด้วยความ เคียดแค้น

“โอ้, มัน เป็น ประชาชนิบคี่เสีย เปด่า ๆ ชู้ผู้หญิง!—อะ” แล้ว สบถ
ด่ามาด จะ แก่แก่คนทองต้อง ให้ ส้มดำใจ เมื่อต่าง จากความ โทษะ แล้ว
จึง ถ้าม หด่อน อีก ว่า “แล้ว หด่อน ตอบ มัน ว่า อย่างไร?”

“เฮอฮา, ดินัน—คิดมัน ตอบ เขา ไม่ ได้ โโก, อย่า โกรธ และ กล่าว
โทษ ดินัน เสีย ดินัน รู้ดี ว่า ควร ปฏิเสธ ไม่ ยอม มอบ มัน ให้ แก่ เขา
แต่ มัน เพื้อ—เพื้อ ความ สำมารท ที่ จะ หักใจ ตก ลง ใน เวลา นั้น ดินัน
ผลัด กับ เขา ขอ เวลา ไคร่ ครอบ ดู ก่อน เขา บอก ว่า จะ มา หา ดินัน อีก
เวลา ๘ นาฬิกา คำนัน ดินัน จะ ทำ อย่างไร ละคะ?” แล้ว หด่อน ก็ ล้อ
ส่อน ออก

ภาพ อัน พัง ส้มเพชร ซึ่ง ประติษฐาน อยู่ ต่อ หน้า เขา นั้น ยิ่ง เราให้
ความ โทษะ เด็ดด พัง ส้มเพชร ของ เคอแกง อีก เขา เดิน ไป มา อยู่ ใน
ห้อง นั้น คล้าย กับ พยัคฆ์ ที่ ติด อยู่ ใน กรง ฉะนั้น แล้ว หย่อน กาย ลง
ซ้าง ๆ หด่อน คิด คั่นควา หา หนทาง ที่ จะ ให้ วัชพพัน จาก เลื่อม มีช ของ
สัตว์ แต่ ความ มีคณมนัน เข้า มา ครอบงำ อยู่ ใน สมอง แล้วยัง จะ คิด
อะไร ก็ ไม่ ถ้วน เร็ว จน เขา แทบ ยอม จำนน เขา ชบ หน้า ผาก ลง บน ผ้า
มือ นึง อยู่ เป็น เวลา นาน—นาน ดังเท่าใด เขา เอง ก็ คณะ ไม่ ดูด อีก ใน
ที่ สุด ความ คิด อัน เนียบ แทมม อัน หนึ่ง ได้ แค้น เข้า มา ดู สมอง ของ เขา

เคอแกงขึ้น ภายขึ้นขึ้นโดยเร็ว ตาจ้อง เบ่ง เขม็ง เป็น ประกาย พลัง
หายใจ ถึ กระชั้น หด่อน เสง หน้าดู ดูขึ้น ตาม ด้วย ความ ตกใจ แล้ว
ขึ้น มีไป จับแขน ของเขาได้ พลัง กระชิบ ตามว่า

“อะไรคะ, เธอ?”

เคอแกง หัวเราะ พลัง เห็น ยอ ภาย ของ หด่อน เข้า ได้ ใน อ้อม แขน
แล้วกล่าว ว่า

“ฉัน คิด ได้ แล้ว! ฉัน คิด ได้ แล้ว ยอด ที่ รัก! หด่อน ยังมี หัว ที่
จะ มีความ อิศราภาพ ได้ ไช้, เบื่องบน ทำไม ไม่ คิด ตั้ง นึก เดี่ยว แต่ เดิม นะ?
หด่อน บอก ว่า มัน จะ กลับ มา อีก เวลา ๔ นาฬิกา ไม่ ไช้ หรือ? ไช้, ค่ะ
แล้ว อย่าง นั้น แต่ นี้ ก็ โมง แล้ว ละ?”

“ดิฉัน ไม่ ทราบ ค่ะ” หด่อน ตอบ “ดิฉัน จะ ไป ดู เดี่ยว นี้” หด่อน
จึง ออก ไป จาก ห้อง สักครู่ จึง กลับ “เกือบ จะ ตี ๖ เดี่ยว นี้ ค่ะ”

“๖ โมง? แหม, เรามี เวลา เพียง ๒ ชั่วโมง เท่านั้น ไช้, ทำไม
ฉัน จึง ไม่ คิด ได้ ตั้ง นึก เดี่ยว แต่ เดิม นะ? หด่อน เอ๊ย, หด่อน จง พัง ฉัน ให้
ดี นะ” แล้ว กระจก ของ หด่อน เข้า มา ใกล้ ๆ กระชิบ กระซิบ ด้วย น้ำเสียง
อัน เบา ๆ อยู่ รวด ๒-๓ นาที

“แหม เธอ ขา, ถ้า ดำ เจริญ ก็ ดี ชิคะ” หด่อน ร้อง ขึ้น

“ดำ เจริญ ช้! เรามี เวลา น้อย เหลือ เกิน ฉัน เห็น จะ ต้อง รีบ ไป
เดี๋ยว เดียว นี้ จะ ได้ พบ กับ สหาย อื่น ๆ ของ เรา ด้วย โทด คิด เคย, หด่อน
แน่ ใจ แล้ว หรือ ว่า หด่อน เข้าใจ ใน คำ ที่ ฉัน สั่ง ค่ะ แล้ว?”

• หลดอน พยักหน้า แทนคำตอบ

“แต่แล้ว, ฉัน กับ สหาย ๒-๓ คน จะมาถึงที่นี่ราว ๗ นาฬิกา ครั้ง
ให้คนใช้ที่ไว้เนื้อเชื่อใจ สักคนหนึ่งคอยรับฉัน มาตราว่าฉันมาถึง
ก่อนฉันแล้ว หลดอน จึง หนอง เจตนาไว้ ให้เห็น เข้ามากตาม แต่จะได้
ถ้าฉัน กำลัง อยู่กับ หลดอน เจตนาฉัน มาแล้ว ฉัน จะ กระแอม ให้ชายคน
ดีบอกรู้ข้าง นอก ประตูของ หลดอน ให้รู้ว่าฉัน มาแล้ว* เท่านั้น เห็น จะพอ
นะจ๊ะ ฉัน ต้องรีบไป” แล้วตั้ง ตัวหลดอน เข้า มาไว้ ใน วงแขน จมพิศ
แล้ว กระซิบ ว่า “ขอให้ เมื่องบน จง อภิบาล หลดอน ให้ รอดพ้น จากเงื้อม
มือ อ้ายพวกมาร นะจ๊ะ” แล้ว เขาก็ ทิ้งหลดอน ไว้ แต่ ผู้เดียวใน ห้อง ดังเดิม

ขณะที่ เคอแกง โผล่ ออกจากช่อง อดม ฝน ได้ ชาติ นึก แล้ว แต่
พายุ ยัง พัด คล้าย อยู่ มี หยุต หย่อน เขา ค่อย ๆ ศึกษาน ได้ สดจน กับ ทาง
เดิม ไม่ ชัก กับ บรรดา ยัง ช่องอดม ห้อง ของคน ขณะที่ หย่อน กาย ลงใน
ห้อง ได้ หักงา พอดี นาฬิกา เทบ โด้น นั้น ถึงวาม ขึ้น ๖ ครั้ง เคอแกง รับ
ลงไปยัง ห้องล่าง โดย มี ก้น เป็ดอง เป็ดย่น เกรือง แต่งคกย อัน เประ เบือน
ออก พบ เคอเดิมบรา กับ เคอมวง สหาย ทั้งสอง ก็ ถึง คอย อยู่

“โอ! เคอแกง” เคอมวง ร้อง ขึ้น “ผม มีความ ยินดี มาก ที่ ได้
พบเธอ อีก ผม ออก รู้ ถึง ตัวฉัน ใจ ไม่ ตั้ง สบาย เลย แล้ว นี่ ได้ข่าว
อะไร บ้าง อะ?”

เคอแกง หัวเราะ ด้วย ความ ว่า เริง แล้ว ตั้ง เขกต่าง ต่ำคณ ซึ่ง
เจ้าหลดอน มอบให้ นั้น ออก จาก เตอซันใน

“ดูซิ สหาย ทั้งสอง เธอไม่ต้อง หวาด หวั่น วิดกไป แล้ว” แล้ว ยื่นให้ เดอมวง และ เต่า เรื่อง ทั้งสิ้น โดย พิศดาร ให้ฟัง “ยังมี สัตว์ หนึ่ง —ซึ่งใน พันคน เธอ จะหา เหมือนไม่ ได้—คอย ช่วย เหลือ เธอ อยู่”

เมื่อ อ่าน จบ แล้ว เดอมวง พูด ว่า “แล้ว หล่อน ซ่อนไว้ ใน เสื้อ หรือ ขณะ ที่ ประชานาชิบ คี อยู่ กับ หล่อน? จริง อย่าง เธอ ว่า ที่ เดียว ใน พันคน เรา จะหา สัตว์ ที่ กัดา เช่นนี้ ไม่ ได้ เรา จะ ต้อง ขอ บุญคุณ หล่อน มาก เรา ควร คิดหา หนทาง ใด ทาง หนึ่ง ช่วย หล่อน เพื่อ เป็นการ ทดแทน บุญคุณ บ้าง ซิ”

“เราจะ ช่วย หล่อน ได้, สหาย” เดอแกง ร้อง ขึ้น

“ได้อย่างไร ละ?” เดอมวง ถาม

“อย่างน้อย เรา จะ ต้อง ช่วย เอา บิดา ของ หล่อน ออกจาก คุก — บาศคิต” เดอแกง พูด พดาง ถึง เกต จับ สี่ หน้า ของ สหาย ทั้งสอง ต่าง

จึง ดู เขา ด้วย ความ หลงใหล จริง ดัง เดอแกง ได้ คาดไว้

“เอา ออกจาก คุก บาศคิต?” เดอเล็มบรา ร้อง ทวน คำ “นั่น มัน เปน การ ที่ จะ เปน ไป ไม่ ได้ นี่ นะ!”

“จริง อยู่, ตาม ที่ เธอ พูด มัน ก็ น่า จะ เปน ดัง นั้น การ คิด ทำ การ เช่นนี้ โดย มาก หรือ ว่า ทั้งหมด—นอกจาก ที่ เรา จะ ทำ นี้ ผม เอง ก็ ต้อง ลง ความ เห็น ว่า เปน ไป ไม่ ได้ แต่ ถ้า เธอ จะ ฟัง คำ อธิบาย ใน แผน อนุบาย ที่ เรา จะ ใช้ แล้ว ผม คิด อย่าง แน่ นอน เทียว ว่า เธอ ต้อง ลง ความ เห็น ว่า เรา จะ เอา กอง คี เดอซัง โพร ออกจาก คุก บาศคิต ได้ อย่าง แน่ นอน”

• เคศวร ย่องกริบบิ ไปยังประตู เจียโลด ฟังเสียง ภายในนอก ลักครุ แล้ว กลับ มา ยัง ที่เดิม อธิบาย แผน อบาย ที่ ได้ เสร็จ ให้ เจ้า หล่อน ฟัง นั้น ให้ สบาย ทั้งสอง ฟัง ด้วย เสียง อัน เบา ชั้น แรก ต่าง นิ่ง ฟัง ถ้อยคำ ของ ด้วย ความ ฉงน สันเท่ให้ นึก ว่า เคศวร ได้ พริ้ว เผลอ พุด อย่าง คน วิกลจริต แต่ ครั้น เมื่อ เขา อธิบาย ต่อๆ ไป จน จบ แล้ว แวด แห่ง ความ มี หวัง ก็ พลัน ภาย ปรากฏ บน ดวง หน้า ของ เขา ทั้งสอง ชั้น แทรก สายตา ของ เคศวร จ้องจับ ดู สัณฐาน ของ สหาย ทั้งสอง ด้วย ความ พอใจ แล้ว ถาม ว่า “ยัง ไง, ได้ ไหม ละ?”

ต่าง มิ ได้ ปฏิภาณ ตอบ ปด้อย ให้ ด้วย ฌณาพ เปน เจ้า ห้อย อยู่ ลักครุ เคศวร จึง เปน ผู้ ทำตาย ความ เจ็บ นั้น ชั้น โดย ร้อง ขึ้น ว่า “อ้อ, ได้ๆ อย่าง แน่ นอน ที่ เคยดู!” พดาง ทุบ โต๊ะ สันนิษฐาน คำ พุด ของ เขา “ผม ตระ มั่น ช่าง ใจ มัด ขบ เสร็จ จริงๆ ไม่ คิด ได้ อย่าง นี้ เลย”

“แปลก จริงๆ ที่ เคยดู ผม ก็ ไม่ ยัก ได้ คิด อย่าง นี้ เลย” เคศวร เติม บรา เสริม

“คิด อย่าง นั้น” เคศวร พุด พดาง ถอน ใจ ใหญ่ หยุต นิ่ง คริครอง อยู่ เปน ครู่ แล้ว กล่าว ต่อ ไป ว่า “นี่ ก็ เปน เวลา ๖ นาฬิกา แล้ว เรามี เวลา อยู่ ไม่ สู้ มาก นึก ผม คิด ว่า เรา ต่าง แยก ทาง กัน ไป ค้นหา สหาย อื่นๆ ของ เรา ตาม ที่ พัก คน เดินทาง จะ ดี กว่า—เรา ต้องการ อีก ราว ๒๐ คน เพื่อ สัมทบ กับ เรา—ถ้า เจอ จง บอก กับ เขา ว่า ให้ เร่ง มา พบ กัน ที่ นี้ เวลา ๗ นาฬิกา ครึ่ง อย่า ให้ เน้น ไป กว่า นั้น เปน อัน ชาติ ผม จะ ใช้ คน ใช้ ของ

ผมไปช่วย ตามที่บ้านเขา อีก ทอดหนึ่ง เมื่อว่า เขาจะ อยู่บ้านบ้าง
ดี เขา เขา หน้า กวัก คติ มา ด้วย เพื่อ กัน ไม่ ให้ มัน จำ พวก เรา ได้ ก็ ยิ่ง ดี
มวณ นี่แหละ ผม คิดว่า จะเป็น อุปาย อันดี ที่สุด”

แล้ว ต่าง ก็ แยก ย้าย ทาง กัน ไป ตาม คำสั่ง ของ เคอแกง

ถ้า คืบ เวลา ที่ ประชานาธิปไตย กับ ตรีศัง ออก จาก วง แดง แล้ว นั้น
ซ่มอน คนใช้ ของ กองต์ เคอซัง โพร ได้ ตอบ นำ บุรุษ สวม หน้า ทาก ๕ คน
ตลอด เข้า ทาง ช่อง ดม

เขาก็ม ที่ วัชระ ตง กระทำ กว เคอวพ เมื่อ ชาย
ทั้ง ๕ กระทำ ตน เข้า มา ยัง ใน ศฤหาสน์ นั้น แล้ว นำ มายัง ห้อง มา เคอ
มัว แซด เคอซัง โพร ครั้น แล้ว ก็ เดิน หาย ออก ไป ข้าง นอก

เจ้า หล่อน กำลัง เดิน วน เวียน ไป มา อยู่ ใน ห้อง พย เคอแกง ย่าง
เขี่ย ยัง ห้อง หล่อน ก็ โผ เข้า อยู่ ใน วง แขน แตะ ร้อง ขึ้น ด้วย ความ ดีใจ ว่า
“ฟัดแบ็ต ซา แหม, คิฉิน กัตว—โอ, กัตว มาก เขียว ค่ะ ว่า เธอ จะ มา ซ้ำ
ไป เสีย แล้ว กัตว จะ มา ไม่ ทัน ก่อน เขา มา อีก”

“เรา อยู่ นี้ แล้ว, ยอด ที่ รัก” เคอแกง กระซิบ “และ ใน ชั่ว โมง นี้
ถ้า เคอ กองต์ ไม่ ใช้ เป็น ผู้ ที่ มีความ อิศรัภาพ แล้ว ก็ ไม่ ใช้ ความคิด
ของเรา เพราะ ต่าง ได้ ตั้ง ใจ มา ช่วย ถึง เพียง นี้ แล้ว ฉันทรี ยม ได้ พร้อม
แล้ว, โกลด คิฉินเคอ” แล้ว หัน มา ทาง สหาย “ฉัน คิด ว่า หล่อน ยัง ไม่
รู้จัก ท่าน ดู ภาพ บุรุษ เหล่า นี้ กระมัง? เพราะ ฉนั้น ขอ แนะนำ ให้ เธอ รู้จัก

หัตถ์คนเดียววน นี่ คือ ท่าน เมอเซียเดอมารูดัก เมอเซียเดอมารูดัก
เพื่อเซี่ยเดอแวลซิด”

หัตถ์ น้อม ศีรษะ ลง เคารพ โดย ประสงค์ แล้ว กล่าว ว่า “เป็นพระ
เดชพระคุณ อย่าง ยิ่ง เจ้ กะ ที่ ได้ ถิ่น มา อันตราย มา ช่วย ดิฉัน กับ บิดา
ดิฉัน มิ รุ้ จะ ขอ บิด คุณ อย่างไร ให้ สัม”

“โอ, มา เต็ม มัว แซ่ ความจริง พวกผม ต้อง ขอ ไป ให้ หัตถ์ จัง จะ ตก
เป็น เกียรติยศ แก่ พวก ผม อย่าง ยิ่ง ที่ จะ ได้ มี โอกาส ช่วย เหลือ หัตถ์”
คน หนึ่ง ตอบ แล้ว ทิ้ง ตาม คน จัง ก็ มี ศีรษะ ลง คำ นม ตอบ

หัตถ์ มี หน้า กัด บิด มา ทาง เดอแกง แล้ว ถาม ว่า “แล้ว ดิฉัน จะ
ต้อง ทำ อย่าง ไหว อีก ละ กระ ?”

“โอ, เพียง เล็ก น้อย เท่า นั้น คือ ถ้า หัตถ์ ได้ ยืน เคียง นอก หัว
๓ ครั้ง ถู กัน จาก ทาง ด้าน แล้ว จัง เรียก เรา ๆ จะ มา ช่วย หัตถ์ ไม่
ต้อง—” เดอแกง หยุด ชัก แล้ว ยก มือ ขึ้น บ่ง ใน หู เลี้ย ได้ ค้าง “เอะ
เลี้ย อะไร กัน นั้น ?”

หัตถ์ รับ เดิน ไป ยัง หน้า ต่าง แหก ม่าน ไป ข้าง ๆ แล้ว โยน กศีรษะ
ทอด สาย ตา ไป ยัง ท้อง ถนน ทันใด เลี้ย เครื่อง เกราะ ได้ แฉ่น มา กระทบ
ไล่ต ของ หัตถ์ ห่าง จาก หน้า ต่าง รวด ๓๐๐ หลา หัตถ์ เห็น ทหาร
หมวดหนึ่ง—คน หนึ่ง ถือ โคม นานา—กำลัง เดิน ตรง มา หัตถ์ รับ หัน
กลับ เข้า ใน ห้อง และ จาก แห่ง ดวง ประตู ข้าง แฉ่น ซึ่ง สาย มา จับ ขลุ่ย บิด
ดวง พักตร์ ของ หัตถ์ ทำให้ แฉ่น เห็น ความ ชัด เชื้อ ได้ ทันที

“ประธานาธิบดีค่ะ” หด่อน พูด

“บ๊า, มาเร็วจริง” เดอแกง พูด “พวกเราเห็น จะต้องไป ตะ
แต่ห้องไหน จึงจะ เหมาะ ละ ?”

“ห้อง ทางขวา ซ้าย ใน ห้อง นั้น มีด เชอ จะ อยู่ ได้ อย่าง พ้นภัย”

เดอแกง พยัคฆ์ระ แด้วพูด เบาๆ ว่า “หนึ่งเวลาไว้ ให้ มาก ตาม
ที่ จะ ได้ แด้วระวัง นะจ๊ะ จง ทำใจ กล้าไว้” แด้ว ออก จาก ห้อง นั้น ไป

ส่วน เจ้าหด่อน ตัวสั้น สั้น ด้วย ความ ประหลาด พาด ทอด ถอนใจ
ใหญ่ ออก มา ครั้ง หนึ่ง แด้ว กรอก กวาด สายตา ไป มา รอบ ห้อง ด้วย

แวดตา อัน ตื่นเต้น ความกล้า ซึ่ง เป็น สิ่ง สำคัญ ณ วรณ ได้ ปลด ออก
จาก หด่อน เลี้ย สั้น หด่อน รู้ดี ว่า การ ได้ การ เตี้ย ย่อม อยู่ ที่ การ ซึ่ง

หด่อน จะ ได้ กระทำ ใน ครั้ง นี ทั้ง สิ้น หด่อน พยายาม ผันบัง คับ ข่มความ
หวาด หวั่น พัดน วิดก ซึ่ง กำลัง จะ มา ถึง อยู่ ใน สมอง ของ หด่อน ออก

เลี้ย แด้ว เดิน ไป ยัง หน้าต่าง แอบ เจีย โสด พัง
สักครู ประธานาธิบดี กับ ศัตรู ตั้ง ก็ มา ถึง ยัง คลุหา สิ้น ประธานา

ธิปัตย์ ตาม ทหาร ยาม ซึ่ง ศัตรู ตั้ง วาง ยาม ไว้ ว่า

“มาเดอมัวแซต หรือว่า คนใช้ คนหนึ่ง คนใด ได้ พยายาม ออก จาก
บ้าน หรือ เปตา ?”

“เปตา ครับ” ยาม คนหนึ่ง ตอบ “แต่ มี ชาย ๒ คน คนหนึ่ง
อ้าง ว่า เป็น คนใช้ ใน บ้าน อีก คนหนึ่ง เกิด ภาระ ผิด จำ ได้ ว่า เป็น ลูก ของ ต่
เดอแกง เขา จะ ให้ ๓๐ เกรวาน เป็น ค่า ผ่าน ประตุ ครับ”

“อ้อ, วัดองค์เตอแกงนี่?” ประธานาธิบดีร้องขึ้น “จำได้นะ คริสต์จิง ฉันทับรองได้ เขียวว่าเรา จะพบ ชื่อมัน อยู่ใน เอกสาร นั้น” แล้วหันไปทาง ยาม “เจ้าทุกคนจงเผื่อ อยู่ที่นี่ ไม่ให้ ผู้ใด ผ่านเข้า ออกได้ เป็น อันขาด ถ้าเรา ต้อง การ พวกเจ้า แล้ว ท่าน แดรมิด จะเรียก เจ้า ทาง หน้าต่าง นั้น” ชื่อมัน ไป ยัง หน้าต่าง หึ่ง หล่อน “ถ้าเขา เรียก เจ้า จง รีบ ร้อง มาทันที เข้าใจไหม?”

ยาม กระทำการ เคารพ แทน คำตอบ ประธานาธิบดี กับ คริสต์จิง จึง เดินเข้าไปในบ้านให้คนใช้ ในคฤหาสน์นำเขาไปยังห้องซึ่งเจ้าหล่อนกำลัง คอย อยู่ หล่อน ลูกชันทันที ศรัทธา ลง คำนับ เมื่อ เขา ย่าง เข้ามาใน ห้อง “พระเดช พระคุณ มาเร็ว ดึกหน้อย เจ้าคะ” หล่อน เป็นผู้เริ่มพูด “นี่ ยังไม่ ๘ โมง นี่ ค่ะ”

เขา หักเราะ ร้องไป ร้อง มา แล้ว ตอบ ว่า “เวลา เพียง ๒-๓ นาที เท่านั้น คงไม่ ทำให้การ เปลี่ยน แปลงไป อย่างไร หรอก นะ, มาเคอมักแซต หล่อน มีเวลา สำหรับใคร่ ครอง ถึง ๕ ชั่วโมง แล้ว และ ถ้ายิ่ง ขึ้น—”

“ดิฉัน ขึ้นเจ้าคะ” หล่อน คือ ตอบ อย่าง เต็ม ใจ “พระเดช พระคุณ บอก ว่า จะ มา เวลา ๘ นาฬิกา และ เวลา ๘ นาฬิกา ดิฉัน จึง จะให้ คำตอบ เจ้าคะ”

เขา จ้อง หล่อน ด้วย ความ ตั้ง ดึง แต่ เจ้าหล่อน กลับ จ้อง เขม็ง ตู้นัยน์ตา เขา อย่าง ไม่ หลบ หนี

“เอ, นี่ จะมา เสนอ ทำไร กัน อีก นะ ?” หัตถ์อน มี หวัง อะไร ในการ ที่จะ รอ ให้ ถึง เวลา ๘ นาฬิกา มัน จะมี ประโยชน์ อะไร จาก การ หน่วง เวลา ที่ จะ ให้ ทำ คอม แก่ นั้น “ฮะ, มา เติมน้ำมัน แซะ ?” หัตถ์อน จะ ทำ ให้ เป็ด ต้อง เวลา ของ มัน ไป เป็ด ำๆ แต่ เป็น การ ทรมาน ตัว ของ หัตถ์อน เอง ให้ มาก ไป ด้วย มัน เชื่อ ว่า—อ่า!

เขา หยด พัง ขณะที่ นาฬิกา เรือน หนึ่ง ถึง งาน ๘ ครั้ง บอกรวดเวลา แห่ง สัญญา ดี หน้า ของ เจ้า หัตถ์อน พลัน สดุด ด้วย ความ ท้อถอย เขา ยิ้ม และ ยะ พยายาม พยายาม อีก

“ถึง เวลา แล้ว หัตถ์อน ออก จะ เข้มงวด ต่อ เวลา มันนะ คอม มัน อยู่นาน เกินๆ มัน เชื่อ ว่า คง จะ ไม่ ไร เป็น คำ คอม อย่าง เหลือ โหด อีก”

หัตถ์อน จ้อง ดู เขา อยู่ คุ้ง หนึ่ง แล้ว จึง ปลดปล่อย ให้ ร่าง จม ลง ใน เคาช ด้วย ความ ท้อใจ แต่ คำ เตือน ประโยค สุด ท้าย “จง หน่วง เวลา ไว้” ของ ชาย คุ้ง อก ของ หัตถ์อน นั้น ได้ แฉก ถึง งาน มา กระทบ โสัด และ เตือนใจ หัตถ์อน อยู่ ทุก จารจิต หัตถ์อน พยายาม ฝืน ปลด ตัว ให้ ออก ห่าง ลึก ความ กัด

“โอ, พระเดชพระคุณ จะ ไม่ มีความ เมตตา กรุณา บ้าง เลย ที่ เคย อด หรือ เจ้า คะ ?” หัตถ์อน ร้อง ทาม

“ไม่มี, มา เติมน้ำมัน แซะ” เขา ขมวด คิ้ว หนึ่ง หน้า คอม อย่าง หนักแน่น “ใน ภาวะ การ เช่น นี้ มัน ไม่ มีความ เมตตา เจ้า คิด ว่า มัน จะ ยอม ปลดปล่อย ให้ บง บรูษ มา คิด ทรมาน ต่อ มัน และ บ้าน เมือง ด้วย หมด ยก โทษ ทัณฑ์ ให้ มัน ง่าย ๆ เมื่อ สัตว์ เพื่อน ของ มัน มา ประเด้า ประโคม ขอ ตมา

หรือ? ถ้าฉันยอมยกโทษให้มันแล้ว เจ้าคิดว่าฉันจะหน้าด้านยอมให้ตัวของฉันดำรงอิสรียศแห่งประธานาธิบดีอีกต่อไปหรือไม่? ไม่ได้, มาเดอมัวแซด ฉันขอบอกซ้ำอีกครั้งหนึ่งว่า "ไม่ได้เป็นอันขาด"

“ได้เท่าเขาชา ถ้าดิฉัน ทรยศ ต่อ ท่าน ขุนนาง ๓๐ นาย ซึ่งถูกระบุนามไว้ ใน เอกสาร นั้น แล้ว ได้เท่า คิดว่า ชน ทั้ง โลก เขาจะพากัน ตีเคียนว่าดิฉัน อย่างไร ? เขาคงพากันไม่ อึ้ง ชังช้อ คับ ดิฉัน ได้เท่า ได้ นึก ถึง ความคิด ความฝัน ของดิฉัน บ้าง หรือเปล่าคะ ? อ้า, ปีกาจของเขา คง มา ถึง ดิฉัน อยู่ ทุก วาร ดิฉัน คง จะ เห็น ดวงหน้า ของเขา ผู้ที่ คบซุฟไป สู่ ปร โลก แล้ว นั้น มา เผื่อ เยียะเยาะ อยู่ ทุก วาร เปน แน่ แท้”

“นี่เจ้าจะให้ฉันเอาเจ้าไป พิพากษาโดยเปิดเผยต่อหน้าฉันและประเทศฝรั่งเศส หรือ, มาเดอมัวแซด? และหน้าของพ่อเจ้าล่ะ เจ้าคิดว่าจะไม่เห็นมันมา เย้ยเยาะ เจ้าอยู่ทุกวาระเช่นเดียวกันหรือ? จงคิดให้ดีๆ”

หุดอน ก้มศีรษะลง ยกมือทั้งสองขึ้น กดลง หนา นิ้วงออยู่ดังนี้ ครู่หนึ่ง บีมว่าตกอยู่ในความท้อถอยใจ คนที่สี่ โอ, ทำไมป้านี้ แล้วอาณัติ๓ ครั้งนั้นยังไม่ดังอีกหนอ? ข้างซ้ายเสียงจริง ๆ จงหน่วง เวลาไว้! จงหน่วงเวลาไว้!! หุดอน รำพึงคำนึงแต่ในใจ แล้วเงยหน้าขึ้น รับ กระแสดวงตาของเขา อีก

“ดิฉันจะรู้ได้อย่างไรล่ะคะว่าได้เท่าไรจะปถ่ายและยกโทษให้แก่
บิดาของดิฉันจริง ถ้าดิฉัน มอบ เอกสาร นั้นให้?”

“เออละนะ, ฉันให้คำสัญญาไว้ว่าจะปล่อย, มาเดอมัวแซต”

“คำสัญญา?” หล่อทง ร้อง ทวน คำด้วย น้ำเสียง อัน เต็ม ด้วย ความขง และ ฉงน สิ้น เทห์ “คำสัญญา หรือ เจ้าคะ? ดิฉัน ต้อง การ ได้ พยาน ที่ ม หอทดทาน แนนหนา กว่า คำสัญญา ด้วย ปาก ค่ะ”

“เจ้า ยัง ออกไปไกล เสียใหญ่ แล้ว” เธอ ถัด ริมฝีปาก แล้ว พด “เฮ้, จะ ต้อง การ อะไร ได้ เปน หอทดทาน เถา?”

“สัญญา ด้วย ปาก ย่อม มี พิพัตถ์ ได้ ง่าย ๆ การ รับ ย่อม สมัย ได้ ภายหลัง ได้ เถา จะ ให้ ดิฉัน เชื่อ ได้ ก็ ค่ะ เมื่อ ยอม ให้ สัญญา ยก ไทย ๕ นี้ เปน สาย ดัก ชน อักษร แล้ว มอบ ให้ แก่ ดิฉัน เดียวนี้ ค่ะ โอ—” ขณะที่ เธอ ขำ เลื่อง ต่ หล่อทง ด้วย ความ ระแวง สงสัย “ได้ เถา ไม่ ควร ทวาด ไป เจ้าคะ ดิฉัน เปน แค่ สตรี ผู้ ยอม แะ เถา นั้น ส่วน ได้ เถา อยู่ ที่ นี้ ถึง ๒ คน และ เหน ยังมี ผู้ ช่วย อีก”

ท่าน ประชาราบ ค ฆมวด คว ขำ เลื่อง นัยนตา ตู ครศักง แล้ว ถรอก สายตา อัน เต็ม ไป ด้วย คำถาม กัดบ มา ทง หล่อทง

“เฮา, มาเดอมัวแซต จะ ทำให้ ดัง เจ้า ต้อง การ ไป เอา กระดาษ กับ น้ำหมึก มา ให้ ฉัน เร็ว ฉัน ทน รอ อยู่ ที่ นี้ นาน นึก หนา แล้ว”

หล่อทง เดิน ผ่าน ไป หยิบ กระดาษ ปาก กา กับ น้ำ หมึก ที่ โต๊ะ ด้วย ดวงตา อัน วาว เปน ประกาย ด้วย ความ มี ชัย “เฮา ยืน ดัง เถ อยู่ ใน ใจ สัก ครู่ แล้ว จึง นั่ง ลง หยิบ ปากกา จุ่ม น้ำหมึก เขียน ดัง มี ใจ ความ ต่อ ไป ๕

“โดย คำสั่ง ฉบับ นี้ เมื่อ เช้า เลื่อนมาร์กัว เดอแบตเลอบา, เจ้าเมือง มาคีติง, จะต้อง ปลดปล่อย เมอเซีย เลอองด์ เดอซังไฟร ออกจากคุก มาคีติง และ เพื่อ เป็น การ ทดแทน บุญคุณ ที่ บุตรี สาว ของ เขา ได้ กระทำ การ ช่วย เหลือ เรา ๆ จึง ยก โทษ ทนาย ที่ เขา ได้ กระทำ ผิด ต่อ เรา และ ประเทศ ฝรั่งเศส นั้น ให้ แก่ เขา ทั้ง สิ้น ” ครั้น ถึง นาม และ วัน ที่ เรียบ ร้อย แล้ว เขา จึง ยื่น ให้ แก่ เจ้า หาด ก่อน ๆ รับ มา อ่าน ทบทวน ด้วย มือ อัน สั้น เทา

“พอ หรือ ยัง ละ ?”

“พอ เจ้าค่ะ ” หาดก่อน ตอบ แล้ว ม้วน กระดาษ นั้น ใส่ ลง ใน เสื้อ ครอง นาค

“เดี๋ยว ณนี้ จะขอ เอกสาร นั้น นะ ” เขา พูด พร้อม ด้วย ยื่น มือ ออก เจ้า หาด ก่อน หัวเราะ ร่วน ไป ร่วน มา แล้ว พูด ว่า “เหม, ได้ เท่า ช่าง กระตือ รือ วัน เดียว จริง ๆ”

“จริง, ณนี้ ยอม รับ ว่า ณนี้ ออก จะ กระตือ รือ วัน เร็ว, เอกสาร ฉบับ นี้ ”

“ได้ เท่า จะ ว่า กระไร ละคะ ถ้า ณนี้ จะ ว่า —” ทันใด นั้น เสียง คน ร้อง เกรี้ยว กราว พร้อม กับ เสียง กระแทก กัน แห่ง เครื่อง เกราะ และ คอย อัน กังวาน ดัง นั้น ขึ้น มา จาก ทาง ต่าง กระทำให้ หาดก่อน หยุด ชัก พุด

“คุณพระ เสียง อะไร กัน นั้น ?” ท่าน ประธานาธิบดียิ่ง ร้องถาม ขึ้น ด้วย ความ ตื่น ตึง

ครั้น ดัง ดัง ไป ยัง หน้า ต่าง กระชากร ม่าน ออก แล้ว โชนก ก็ รั้ง ไป ดู ภายนอก ท่าน ประธานาธิบดียิ่ง ดัง ตามไป ด้วย ภายใต้งแสง คาวาน

หมอก หมอ เขา แลเห็นเงาคน ตะคุ่ม ๆ ตรง ประตู ต่าง และ จาก แสง
ประทป ซึ่ง พุ่ง เป็น ลำ ลอด ออก จาก ทาง ประตู นั้น นายให้ แลเห็น
พวก ทหาร ยาม สวม เสื้อ เกราะ กำบัง ชุด มุ่น สับ สัน กัน โดย ถูก คน สวม
หนวากา หม หนึ่ง มี จำนวน ๒ เทา ทหาร ยาม ถือ ดาบ และ กฤษ ควบ
มือ กำลัง ล้อม คั่น พวก ทหาร ยาม วัน ถอย เข้า มา ใน บ้าน

“แล้ว, คุกกับ มนเสย แล้ว!” เขา ร้อง ขึ้น และ หัน ตัว กลับ จะวิ่ง
ไปยัง ประตู แต่ ภาพ แห่ง เจ้า หล่่อน ถือ กฤษ ยืน กัน ประตู อยู่ นั้น ได้
มา ปราบ กว เต็ม อยู่ ใน คตอง จักขุ ของเขา กระทำให้ เขา ถลา หยุด ชงก
ร้อง เรียก “ศรีคัง” ด้วย เสียง อัน ดัง และ ลั่น เกรือ
ศรีคัง รม หิน มา ทาง เจ้า ของ เสย มือ ถูม คาม ดาบ ไว้ แล้ว
กระโดด ไป ที่ ประตู กระชาก ตาม ดาบ ออก พรอม ด้วย ร้อง ก่า ขบ ว่า “กลับ
ไป ให้ พัน เตียน!”

“ท่าน จะ ออก ไป ไม่ได้!” หล่่อน ยืน ตัว แข็ง คอบ อย่าง เด็ด เดี่ยว
และ ตะเบ็ง เสย ร้อง เรียก ชาย คุ รัก คน สด เสย ว่า “พล่ แบด ขา, เรว!”
ขณะที่ ศรีคัง โจน เข้า จะ จ้วง ดาบ ทาง

-๕-

ไม่ทัน ขาด ทาง เสย ชาย สวม หนวากา ก็ พัด น โดด เข้า ประตู
รับ ดาบ ของ เมอ เชย ศรีคัง แล รมิด ไว้ ทันใด นั้นเอง ห้อง ของ เจ้า หล่่อน
ก็ กลับ กลาย เป็น สวม ภูมิ ขัย ระหว่าง จอม ทพิ กับ ชาย ผู้ สวม หนวากา

“ปล่อย ผม, บอก ว่าให้ ปล่อย ผม คอย คุณ ประธานาธิบดี ไว้ ก่อน” เคอแกง ประสาร ตาม พดาง ร้องคุ ขณะที่ สหาย จะ โจน เข้า ช่วย
 แทง ตรัสตั้ง
 เจียบ, ทุก ตั้ง เจียบ ตั้ง ตั้ง นั้น เสียง กระทบ กัน แทง โดหะ อัน คม
 กริบ เปน ประกาย ทั้ง ๒ ใน ยาม ตั้ง ตั้ง นี้ จึง ก้อง กังวาน นั้น ภาย
 ใน อาณาเขต ที่ นั้น ต่าง ยืน แข็ง นิ่ง ราว กับ รูปปั้น คา จ้อง จับ
 อยู่ กับ นักรบ ทั้งสอง ซึ่ง กำลัง เข้า ประจันบาน ประสารตาม กัน ด้วย ความ
 ว่องไว และ ด้วย ความ มุ่งหมาย จะ ประหิฏ ประหาร ชีวิต ซึ่ง กัน แดกัน
 ด้วย ดวงหน้า และ แวดตา อัน แสน โหดเหี้ยม อย่าง ไม่ ยอม จำนน ค่อกัน
 ความ ลักษณะ ของ นักรบ คู่ นี้ แต่ว มี ตอ ออก ข้าง เปน ฝ่าย ได้ เปรี๊ยะ
 ทรวดทรง สูง ตัวสั้น ทั้ง กตอุบาย ไต่ถ่อ ใน วิถี เริง อาวุธ ก็ คล่อง ว่องไว
 เดียว แทง ซ้าย เดียว แทง ขวา แล้วย ทำ จ้วง แค แล้วย กัดบับ พัน ข้าง บ้าง
 แต่ ก็ ไม่ ได้ สมผล อะไร ด้วย ฝีมือ ของ เคอแกง ก็ ไม่ เดว และ อาศัย
 ความ ว่องไว ของ เขา คู่ อี จะ โจน เข้า แทง ทดง มา ไม่ ไหน และ คราว
 ไร เขา ก็ บัด รับ ไว้ ได้ ทุก ครั้ง

เวลา ที่ ผ่าน ผ่าน ไป นาน เข้า ภาพ ใน หิ้ง ของ เจ้าหุดอน ก็ ยิ่ง น่า
 หวาดเสียว ขึ้น ต่าง ฝ่าย ต่าง ผลัด กัน เปน ฝ่าย รับ บ้าง รุก บ้าง และ
 ทั้งสอง ต่าง โทรม เต็ม ไป ด้วย เหนือ ค่อ มา เคอแกง พยายาม รุก ๆ ทุก
 วาร จน สัตว์ รุก บัด ตัว แทบ ไม่ ทน แต่ ทันใด นั้น เขา กัดบับ หลบ หล้ง อีก
 แต่ พอ ตรัสตั้ง จะ เริ่ม รุก บ้าง เขาก็ โจน ฟาด ตาม โดย แรง จน ตรัสตั้ง

กระโดดเขาไปทางซ้ายเปิดโอภาสให้เขาแหงนคอออกมา แต่ยังไม่
 เดอแสงยังไม่ให้สัตว์ของเขาตายในคอกนี้ เพราะที่สัตว์เปิดโอภาส
 ให้แสงนั้นไม่ใช่ที่หมายของเขาๆ จึงแหงนแค่เบาๆ ยับปิด พอโผล่โผล่
 ขยับๆ เท่านั้น เขาวิ่งอย่างแนใจแล้วว่า ประบักษ์กำลังจะตก อยู่ใต้
 อำนาจของเขาแล้ว เขาจะเลือกที่ทางให้เหมาะและดีกว่านี้

ครีฑ์คง เห็นว่าชวา นอนไปด้วย โผล่กึ่งๆ ระวังโกรธ แค้น มากชน
 โถมกำลังเข้าที่มั่งไม่เลือกจำที่ไหน เขาฟาดดาบลงไป คราวใด
 ดาบ ของ เดอแสงก็กระดอนแทบหลุดมือไปทุกครั้ง ถึง กระเด็น
 เดอแสงก็ยังรับ และ บังคับไว้ได้ ทุกๆ ครั้ง และ ชำกกลับ หลุดถ่อ
 แล้ววิ่ง เปิดหน้าอกให้บ้าง จนฝ่าย ประบักษ์ ตายใจหมายว่าเป็นท่าจริง
 จึงใจเขา จึงโดย เต็ม กำลัง จนร่าง อัน ต่ำ ตั้น ของเขา ชน เข็มนาฬิกา ไป
 เดอแสงเห็นได้ โอภาส จึง กดทับ ตัว หิน ตาม จังหวะ หน้า ออก ด้าน ซ้าย ที่
 หมายของเขา ทันใดนั้นเอง การ ยุทธ จึง ได้ ยุติ ลง โดย ครีฑ์คง ถาถลง
 ไปชนเข้าซ้าย มือกุม หน้าอก ซึ่ง ของ เต็มไป ด้วย โผล่โผล่ไว้แล้วค่อยๆ
 ปลดปล่อยให้ร่าง ของเขา ผละ หลุด ลง ยังพื้น

วอกของเดอแสงหันมาทางประธานาธิบดีแล้วพูดด้วยเสียงอันสั้น
 เกือบด้วยความโหยงว่า

“รู้ไหมว่าท่านตกเป็นเหยื่อของผมแล้ว? ผมเสียใจที่ละต้อง
 ขอถอดดาบของท่านออกเสียก่อน”

เขาถอดออกเองแล้วขว้างทิ้งไปยังพื้นห้อง โถงๆ หัวเคอแกง แล้วพูดกระซิบเสียงหัวๆ ด้วยความเดือดดาลว่า “อย่าหรอก มึงจะเป็นใครก็ตามวะ จะต้องเสียใจภายหลังใน การ ที่มึง กระทำ คราวนี้”

“ผมคิดว่าจะไม่เป็นดังนั้น ท่านไม่รู้หรือว่าเขาคือใคร ไชยะ รั้วใหม่ ว่าถ้า รั้วแล้วเราจะไม่ปล่อยให้ท่านมีชีวิตอยู่เช่นนั้น!” แล้วหันมาทางเจ้าห่อถั่ว “ฉัน คอย อยู่ เหมื่อนกัน แต่ ไม่ได้ ยืนเคียง อาสน์ ดียุญานนี้เลย”

“เขาไป ดูที่ หน้าต่าง เห็น พวกเรา โจม เข้าตี พวกยาม ดิฉัน หมายถึงว่าจะไม่เรียกเธอแล้วละค่ะ แต่เขาจึงจะออกไป ข้างนอก”

“อ้อ, อย่าง นั้น ฉัน ต้อง ไปดู ข้างต่าง ซิว่า พวกเรา เป็น อย่างไรบ้าง อย่าให้ กระเทิบ ห่างไป จากที่ เป็น อันขาด” เคอแกง หัน มา ออก ค้างค้ำ แก้ว หอย ทั้ง ๓ แล้ว เดิน ออกไป จาก ห้อง นั้น มา ยืน อยู่ ตรง ต้น มั่นใด กวัก ด้าย ตา มอง ไป ดู ภายใน ห้อง โถง พบ พวก คน ใช้ กำลัง ชุต มุ่น ดับ ส่น กัน อยู่ ตรง หน้า ประตู และ ทาง ประตู นี้ เขา เห็น ชาย สวม หน้ากาก ถือ คาว ผู้หนึ่ง คุ่ม ทหาร ยาม เดิน เข้ามา ดัง ครี อีก ๓ คน ก็ เดิน ตาม เข้ามา และ คือ ๆ กัน จน ภายใน ห้อง นั้น เต็ม ไปหมด ดวงตา ของ เคอแกง ใน จอ หน้า ได้ กระจ่าง ด้วย ความ พอใจ เป็น อย่าง ยิ่ง เขา หัน ไปถาม ชาย สวม หน้ากาก ผู้หนึ่ง ว่า “จับ ได้ หมด หรือ เป่า ต่ หมด?”

“หมด ครับ” ชาย สวม หน้ากาก ตอบ “จับ ได้ อย่าง ง่าย ดาย เกร โจน เข้า ต่อม ใจ โดย มัน ไม่ ทน รั้ว” ขณะที่ พวก มัน ทั้ง อาวุธ ไว้ ข้าง ใน ประตู แต่ มัน ก็ ยัง ค่อย ใจ เรา ต้อง ฆ่า พวก มัน ด้วย เสีย คน หนึ่ง

“เริ่มจริง” เดอแกง พูด แล้วหันมาทางคนใช้ “พวกแกทุกคน เว้นแต่ ชัมมอน จง กลับไป ที่พัก เสียให้หมด” ครั้น เมื่อ พวก คนใช้ พากัน แยกย้ายไป หมดแล้ว เขา จึง เรียก ชัมมอน มา แล้ว ถาม ว่า “เราจะเอา พวกมันไว้ ที่ไหน ดีเล่า?”

ชัมมอน ยืนนิ่ง อยู่ ครู่ หนึ่ง แล้ว เดิน นำ ชัมมอน ไป ทาง หลัง บ้าน พา เข้าไปใน ห้อง ๆ หนึ่ง กว้างใหญ่ โต แค ปรากฏ จาก เครื่อง เรือน ตกแต่ง มี แต่ เครื่อง อาวุธ แวดน ประดับ อยู่ ตาม ฝาผนัง และมี เครื่อง เกวราะ ตั้ง วาง อยู่ ตาม มุม

“ห้องนี้ เห็น จะ เหมาะ ครับ”

“เหมาะ ที่เดียว” เดอแกง ตอบ แล้ว ผิน หน้า มา พูด กับ พวก สหาย ว่า “เธอ รู้ แล้ว ไม่ ใช่ หรือ ว่า จะต้อง ทำ อย่างไร ต่อ ไป ?” รับ ช่วย กัน มีดมีขอ มีดสั้น ผูกปาก มัน ให้ หมด แล้ว เชอ ลัก ๖ คน แต่งตัว ได้ เสื่อ เกวราะ ไว้ รอ ผม ผม ต้อง ไป หา ประธานาธิบดี เดียวกัน แล้ว เขา รับ เดิน ออกไป จาก ห้อง นั้น ต่อ มา ลักครู ก็ บรรลุ ยัง ห้อง ของ เจ้า หาด่อน

ท่าน ประธานาธิบดี นั่ง อยู่ บน เก้าอี้ ด้วย ส้น หน้า อัน ชัด สด ตอบ ชาย ส่ายคา กรอก กวาด ตู รอบ ๆ ห้อง แล้ว ยืน ขึ้น จึง พวก ชาย สวม หน้ากาก นั้น อย่าง ถมึง ทิ้ง ชู กำปั้น อัน ดัน ร้อง ทวาด แหว ว่า

“มึง—อ้ายพวกกระยา มึงจะต้องรับโทษ สำหรับการที่มึงกระทำการ”

เดอแกง ยืน จ้อง พร้อม ด้วย ยิ้ม ละ ไม่ บน ดวง หน้า

“ค่อย ๆ ก่อน ชี้, ท่าน ประธานาธิบดี” เดอแกง ชมวดักพูด “เมื่อ ก็น่า ช่มชู้ สตรี โดย เอา การ ทรมาน มา อ้าง ชู้ อ่า, จง จำ ไว้ ว่า เดียว

“นั่นตัวท่านเองก็ถูกขังบ้างเช่นเดียวกัน ถ้าผม ออก คำสั่ง เดียวนี้ ท่าน
รู้หรือไม่ว่าท่านจะไม่ได้มีชีวิตออกไปจากห้องนี้?”
คำพูด อัน หัวเราะเหี้ยม เด็ด เดียวนี้ ทำให้ เขา นั่ง ตัว สั่น อยู่ บน เก้าอี้
เดอแกง จึง ดู พลัง ยิ้มแย้ม แล้ว พูดว่า

“ท่านไม่ต้อง ทำ ตกใจไป ผม จะ คืน ความ อิสรภาพ ให้แก่ ท่าน
และ จะ ปล่อย ไป โดย ไม่ ทำ ร้าย อันตราย แก่ ท่าน เลย • ผม ไม่ ต้อง การ
ทำ คน ที่ ไม่ สู้ หรือ ก แต่ เรา ต้องการ คำ ไถ่ คำ โถ่ รั้ว ใหม่?”
“แล้ว คำ ไถ่ นั้น ละ?”

“คำสั่ง ปล่อย ตัว ของ ต.เดอซัง โฟร ซิจะ เป็น คำ ไถ่ ไม่ สู้ แพง นัก
ไม่ใช่ หรือ?”

หัดดอน ตวง คำ สั่ง ที่ พัง ได้ มานาน ออก จาก เถื่อย นให้ เดอแกง พลัง
กล่าวว่า “คิด นี้ ได้ มา แล้ว ค่ะ”

เดอแกง รับ พา คดี ออก อ่าน แล้ว หัวเราะ ด้วย เสียง อัน ดัง หัน มา
ทาง ประธานาธิบดี แล้ว พูด ด้วย คำ อัน เย้ยหยัน ว่า “เฮ้ เฮ้, ถูก ช้อน กัด
เสีย อย่าง งาม ๆ เชียว, ท่าน ประธานาธิบดี เอกฉัตร ที่ ท่าน ต้องการ
นั้น ตก อยู่ ใน เงื้อม มือ ผม ราว ๒ ชั่วโมง มา แล้ว ท่าน อย่า มัว งม
เข้าใจ ว่า ไม่ มี ใคร ได้ เข้า มา ใน บ้าน นี้” เดอแกง ถอด หน้ากาก ออก แล้ว
กล่าวว่า ค่อย ไป อีก ว่า “นี่ ละ, จำ ไ้ คือ วัด ของ ต.เดอแกง ราช ของ ครก ษ
ของ พระ เจ้า หลุย ณะ โปเลี่ยน รั้ว ใหม่? ฉันท เข้า มา ใน บ้าน นี้ โดย ทาง
หลัง ค่าย ภาย หลัง ที่ ท่าน กัด บัง ได้ สัก ครู่ เดียวนี้ ราช ของ ครก ษ จะ ต้อง

“เริ่มจริง” เดอแกง พูด แล้วหันมาทางคนใช้ “พวกแกทุกคน เว้นแต่ ซีมอน จง กลับไป ที่พักเสียให้หมด” ครั้น เมื่อ พวก คนใช้ พากัน แยกย้ายไป หมดแล้ว เขา จึง เรียก ซีมอน มา แล้ว ถามว่า “เราจะเอา พวกมันไว้ ที่ไหน ดีเล่า?”

ซีมอน ยืนนิ่ง อยู่ ครู่หนึ่ง แล้ว เดิน นำ อ้อมไป ทาง หลัง บ้าน พา เข้าไปใน ห้อง ๆ หนึ่ง กว้างใหญ่ โต แค ปราศจาก เครื่อง เรือน ฝาผนัง มี แต่ เครื่อง อาวุธ แหวน ประดับ อยู่ตาม ฝาผนัง และมี เครื่อง เกวระ ๕ วาง อยู่ ตาม มุม

“ห้องนี้ เห็น จะ เหมาะ ครับ”

“เหมาะ ที่เดียว” เดอแกง ตอบ แล้ว ผืน หน้า มา พูด กับ พวก สหาย ว่า “เธอ รู้ แล้ว ไม่ ใช่ หรือ ว่า จะต้อง ทำ อย่างไร ต่อ ไป? รับ ช่วย กัน มีด มีมือ มีดักัน ผูกปาก มัน ให้ หมด แล้ว เธอ ลัก ๖ คน แต่งตัว ได้ เสือ เกวระ ไว้ รอ ผม ผม ต้อง ไป หา ประธานาธิบดี เดียวนี้” แล้ว เขา รีบ เดิน ออกไป จาก ห้อง นั้น ต่อ มา ลัก ครัว ก็ บรรลุ ถึง ห้อง ของ เจ้า หล่อน

ท่าน ประธานาธิบดี นั้น อยู่ บน เก้าอี้ ด้วย ส้น หน้า อัน ชัด ชัด ดลอบ ชาย สายตา กรอก กวาด ครอบ ทั่ว ห้อง แล้ว ยืน ขึ้น จ้อง พวก ชาย สวม หน้ากาก นั้น อย่าง ถมึง ทั้ง ชู กำปั้น อัน ดัน ร้อง ทวาด แหว ว่า

“มึง—อ้าย พวก กระจา มึง จะ ต้อง รับ โทษ สำหรับ การ ที่ มึง กระทำ”

เดอแกง ยืน จ้อง พร้อม ด้วย ยิ้ม ตะโผน บน ดวง หน้า

“ค่อย ๆ ก่อน ชี้, ท่าน ประธานาธิบดี” เดอแกง ชมวด คิด พูด “เมื่อ ก็น่า ชื่นชม ด้ว โดย เขา การ ทรมาณ มา อย่าง ชั่ว อ่า, จง จำ ไว้ ว่า เดียว

“น ตวทานเอง ก ถุกข บ้าง เช่นเดียวกัน ถ้า ผม ออก คำดัง เดียวนี้ ท่าน
รู้ หรือไม่ว่า ท่าน จะไม่ ได้ มี ชีวิต ออกไป จาก ห้องนี้ ?”

คำพูด อัน ห้าวหาญ เด็ดเดี่ยว นี้ ทำให้ เขา นั่ง ตัว สั่น อยู่ บน เก้าอี้
เคอแกง จึงดู พดาง ยิ้มแย้ม แลดู พูดว่า

“ท่านไม่ ต้อง ทำ ตกใจไป ผม จะ คืน ความ อิศระภาพ ให้แก่ ท่าน
และ จะ ปล่อย ไป โดย ไม่ ทำร้าย อันตราย แก่ ท่าน เลย ผม ไม่ ต้อง การ
ทำ คน ที่ ไม่ รู้ หรอก แต่ เรา ต้อง การ คำ ได้ คำ ได้ รั ใหม ?”

“แล้ว คำ ได้ นั้น ละ ?”

“คำดัง ปล่อย ตัว กองต์ เคอซัง โพร ซิ จะ เป็น คำ ได้ ไม่ รู้ แพง นัก
ไม่ ใช่ หรือ ?”

หัตถอน ล้วง คำดัง ที่ พงได้ มานัน ออก จาก เตอ ย่น ให้ เคอแกง พดาง
กล่าว ว่า “ดิฉัน ได้ มา แล้ว ค่ะ”

เคอแกง รับ พา คดี ออก อ่าน แล้ว หัวเราะ ด้วย เสียง อัน ดัง หัน มา
ทาง ประชานาธิบดิ์ แล้ว พูด ด้วย คำอัน เยียหยิน ว่า “เฮฮา, ถูก ชื่อนัก
เลี้ย อย่าง งาม ๆ เชียว, ท่าน ประชานาธิบดิ์ เอกสาร ที่ ท่าน ต้อง การ
นั้น ตก อยู่ ใน เงื้อม มือ ผม รวด ๒ ชั่วโมง มา แล้ว ท่าน อย่า มัวงม
เข้าใจ ว่า ไม่ มี ใคร ได้ เข้ามา ใน บ้านนี้” เคอแกง ถอด หน้ากาก ออก แล้ว
กล่าว ต่อ ไป อีก ว่า “นี่ ละ, จำ ไ้ คือ วัด กองต์ เคอแกง ราชของ ครกษ
ของ พระเจ้า หลุย ณะ โปเลี่ยน รั ใหม ? ดิน เข้า มา ใน บ้าน นี้ โดย ทาง
หัตถ์ กา ภาย หอง ที่ ท่าน กตม บัง ได้ ดัง ครุ เดียว ราชของ ครกษ จะ ต้อง

รบกวนท่านอีกสักอย่าง ฉันต้องการหนังสือเดินทางออกจากมหานครปารีส ทำในนามของท่านเมื่อเชยเดอองต์กับมาเดอมัวแซตและคนใช้ ฉันจะเป็นคนใช้ เขียนให้ฉันเดี๋ยวนี้เร็ว, แล้วท่านจะได้รอดไปโดยปราศจากภัยอันตราย ไม่ทำ—อะไร? ฉันคิดว่าท่านคงจะไม่กล้าขัดขืนคำสั่งของฉัน”

ประธานาธิบดีจึงต้องเคืองแค้นด้วยความโกรธแค้น ปากกระหม่อมกระหม่อมข้าศึก เคืองแค้นยกไหล่ขึ้นมือไปที่โต๊ะพร้อมด้วยคำพูดว่า “กระต่ายกับหมาหมักมีพรอมอยู่นั่นแล้ว จักรยนต์มากถ้าท่านจะรับเขียนเสียเถิด” เขาเอามือชักกฤษ

“เขาไม่เขียน”

“อะไร?” เคืองแค้นกัดฟันแน่นคางหยิบเข้าไปใกล้ “ท่านจะไม่—ไม่เขียนหรือ? ฉันคิดว่าท่านจะต้องเขียน” เคืองแค้นจับไหล่ท่านประธานาธิบดีกระซอกออกไปที่โต๊ะ “เขียนเดี๋ยวนี้” พลางเขา กฤษจ่อไว้ตรงคอ

ประธานาธิบดีจับปากกาเขียนด้วยมืออันสั่นสั่น ท่าน เคืองแค้นหยิบมาอ่านแล้วพูด

“ชอบใจท่านมาก ฉันต้องการเท่านั้นเอง เดี่ยวนี้ตามฉันลงมาข้างล่าง มาเดอมัวแซต” เขาหันมาทางเจ้าหล่อนด้วยอาการยิ้ม “หล่อนจะไปส่งผมเดื่อ कांगเกง ข้ามาเตรียมไว้คอยฉันนะ” แล้วฉันมาทางประธานาธิบดีอีก “ตามฉันมา” แล้วนำลงบันไดไปยังข้างล่าง

ราวหนึ่งนาทีก่อนที่บรรดาผู้ห้องก็พากันทหหายาม ถูมัดไว้ ส่วนทหาร
ที่ถูกฆาฏกรรมนั้นวางไว้มุงห้อง—มีผ้าขาวคลุมหน้า ขณะที่ประชา
นาธิบดีย่างเข้ายังในห้องนั้น ทุกคนพร้อมกันก้มศีรษะกระทำการเคารพ

“เสียใจมาก, ท่าน ประธานาธิบดีย” เตอแกงหันมาพูด “ที่จะ
ต้องทำแก่ท่านเช่นเดียวกับทหารยามของท่าน แต่, เอาเถอะ, ท่านจะ
ได้รับความสบายหรือ, เอาเถอะ มาตัวหนึ่ง” เขาออกคำสั่ง “แต่
ผูกไว้บนนั้น” เตอแกงยืนรออยู่จนเสร็จเรียบร้อยแล้วจึงกล่าวต่อ
ไปอีกว่า “ถ้าการไต่ดำเนินไปเรียบร้อยแล้ว ท่านก็จะได้รับความ
อิสรภาพดุษณีภายใน ๒ ชั่วโมง แต่หากว่ากระทำการนี้ไม่สำเร็จ
โดยถูกท่านขัดข้องด้วยประการใดแล้ว มันก็ถือว่าท่านจะไม่ได้มี
ชีวิตอยู่สำหรับเจ้าเหตุการณ์ ซึ่งได้เกิดขึ้นในคืนวันนั้น ท่านดูภาพ
บุรุษเหล่านั้น—” เขามองไปยังผู้ที่ไม่ได้สวมเครื่องเกราะ “—จะรอ
คอยอยู่ที่นี้กับท่านจนกว่าจะได้รับข่าวว่าเราได้ออกพ้นไปจากมหา
นครปารีโดยสวัสดิภาพ มาตราว่าเขาไม่ได้รับข่าวนี้แล้ว ท่านก็จะไม่
ได้เอาชีวิตคืนกลับสำหรับเจ้าเหตุการณ์นี้ดังที่ฉันได้พูดแล้ว ราตรี
สวัสดิ์, ท่าน ประธานาธิบดีย” เขาโค้งตัวลงเคารพด้วยกิริยาอาการอัน
เยี่ยงหยัน แล้วเดินลงเดินคืบๆ ผ่านออกไปจากห้องอย่างสง่า สหาย
ที่สวมเสื้อเกราะกับที่ได้ร่วมมือจับ ประธานาธิบดียกับศรีศคังทั้ง ๓ จึง
เดินตามออกมา

-๒-

มาเดอมัวแซต เคอซังโพร สวมเสื้อ กางเกง สีม้า ยืนรอ คอย อยู่ใน
ห้องโถง เคอแกง จูงเจ้าหัดอน เข้า มาใกล้ๆ แล้วพูดว่า “นี่ เป็น คน ที่
สุด ของเรา แล้วนะ ยอดที่รัก ขอให้เบองบน จง อำนวยชัย ให้ แก่ เรา เกิด
หัดอน เครียมตัว พร้อม แล้ว หรือ จะ?”

หัดอน พยัก ศีรษะ เคอแกง จึงเดิน ออกไป ยัง ประตู ทอด สายตา
ไป ดู ภาพ ข้าง หน้า เป็น ยาม ราตรี อัน สงัด เงียบ อากาศ ปรอดโปร่ง
แต่ ท้อง อากาศ มีด ชมุก ชมัว ด้วย ดวงดารา น้อยใหญ่ และ พระจันทร์
ค้าง กำลัง เหน อยู่ ใน กรอบ ก้อนเมฆ เสมือน หนึ่ง จะ เหนใจ ช่วย อำนวย
ชัย ให้ แก่ เขา ณ นั้น

“แล้ว มิด ก็ยัง ดี ย่อม เป็น โอกาส แก่ เรา” เคอแกง พูด พดางดัง
แขน ให้ แก่ เจ้าหัดอน ต่อ มา ประมาณ ๑ นาที ก็ เดิน ไป สู่ ยัง ท้องถนน
ค้าง เดิน บ่ายหน้า มุ่งตรง มา ยัง ถนน คู บาศคิต ส่วน สหาย สวมเสื้อ
เกราะ นั้น เดิน ตาม มา ทาง หลัง ห่าง จาก เคอแกง ราว ๒๐ หลา

ต่อ มา ราว ครึ่ง ชั่วโมง ก็ บรรลุ ยัง ที่ แห่ง หนึ่ง ห่าง จาก ปาก ทาง
ถนน คู บาศคิต ประมาณ ๑๐๐ หลา โดย สวัสดิภาพ พวก ทหาร ยาม
เมื่อ คุณ กำนั่ง นั่ง ชุ่มชุม อยู่ รอบ โคมไฟ ณ ที่ ยืน ยาม ตรง ประตูใหญ่ มั้ง
นั่ง วง ดับ ประทก มั้ง นั่งคุย อยู่ เป็น หมู เคอแกง กับ สหาย หุตุยั้น
อยู่ ภาย ใต้ เสา กำแพง จน สหาย สวมเสื้อ เกราะ มา ถึง เขา จึง พูด ด้วย
เสียง อัน เบา ว่า

“คราวนี้ เป็นหน้าที่ของเรา นะคะ สหาย เธอจงเอา เอกสาร นั้นไป
ยื่นให้แก่ นาย ยาม บอกมันว่า เป็น คำสั่ง ของ ท่าน ประธานาธิบดี ให้
ปล่อย เมอเซียร์ เดอ กองต์ ใน คืนวันนี้ แน่ละ, เธอ ต้อง ถอด หน้ากาก ออก
ซ่อน เสีย ก่อน แต่พยายาม ซ่อน หน้าไว้ ภายใน ความมืด ให้มาก ตาม
ที่จะได้ มันจะได้ จำเราไม่ได้ เดิน วงทำให้องศา สันติ และ พุดคดองๆ
ก็ เป็นอันใช้ได้” ยื่น คำสั่ง ให้ แก่ สหาย ผู้หนึ่ง แล้ว ก็ดำดิ่ง ต่อไป ว่า
“เดอโมเน, เธอ จะ เป็น คน ค่อย ช่าง พุดคดอง หน่อย เอาไป, พวกผม
จะ รอ อยู่ ที่นี้”

ชาย สวม เสื้อ เกราะ เปิดอง หน้ากาก ออก เรียงแถว เดิน ไป ยัง
ที่ พวก ทหาร ยืน ยาม เดอโมเน ควัก คำสั่ง ออก แล้ว ตาม ว่า
“ท่าน กัปตัน อยู่ ไหน ?” ทันใด มี ทหาร ผู้หนึ่ง เดิน ตรง มา
เดอโมเน จึง พุดว่า “ท่าน กัปตัน, นี่ เป็น คำสั่ง ให้ ปล่อย เมอเซียร์ เดอ
กองต์ เดอซังโฟร์ ชาย ของ ท่าน ท่าน ประธานาธิบดี มี คำสั่ง มา ว่า ให้
ปล่อย เขา เสีย ใน พวกผม จะ ต้อง นำ เขา ไป ยัง ที่อื่น”

กัปตัน รับ คำสั่ง มา คดี ออก อ่าน แล้ว พุดว่า “เอ๊ะ, ก็ เมอเซียร์
เดอซังโฟร์ พัง ถูกจับ มา เมื่อ บ่าย นี้เอง นี่นะ ออก จะ เร็ว ไป ละ แต่ คำ
สั่ง นี้ ก็ ถูกต้อง เรียบร้อย ดี เอา เกิด ค่อย อยู่ ที่นี้ ก่อน”

แล้ว เดิน ไป ยัง ประตู ใหญ่ หยด ให้ สัญญา ว่า “วาดัว!” ทันใด
ประตู เล็ก ก็ เปิด ออก ให้ ทาง พอ กัปตัน หายลับ ไป ภายใน ประตู
นั้น ก็ ปิด ต่อ มา ลักครู เลี้ยง ฝัก้า คนเดิน บน สฟานหก ก็ ถึงงาน ก้องชน

ทำลายความเจียมแห่งราตรีกาล หาดยนาทได้ผ่านพ้นไปแล้วเลี้ยง
ผีทำคนเดินบนสะพานหกจึงได้ตั้งมากระทบไล่ตักพวกยามอีก เตอโมเน
ยืนตั้งใจสู้กับเสียงนั้น แล้วยึดว่าของเขาขึ้นตรงแล้วพูดว่า “คุ
เหมือนเป็น คนของเรา?”

“เห็นจะใช่” ยามคนหนึ่งตอบ แล้วต่างผินหน้ามาทางประตู
ใหญ่ เสียงผีเท่นั้นก็ร้องกระชั้นใกล้เข้ามา ทันใด ประตูเล็กก็เปิดออก
ภาพแห่งท่านก็ปรากฏพร้อมด้วยชายผู้หนึ่ง—ซึ่งเตอโมเนจำได้เพียง
แวบเดียวว่าไม่ใช่ใครอื่น คือเตอซังโฟรนี่เอง—ก็เดินออกมา

นายยามขึ้นมาทางเตอโมเนแล้วพูดว่า

“ท่านเป็นอิสระแล้วเมื่อเชยเลอกองต์ แต่พวกนี้เขายังจะนำ
ท่านไปยังที่อื่นอีก แน่ละ, เขาจะบอกท่านว่าไปที่ไหน ผมขอชมเชย
ท่านหน่อยเกิดในการที่ท่านมาอยู่ที่นี่เป็นเวลาเล็กน้อยเท่านั้น น้อย
คนนักจะมีบุญอย่างท่าน ราตรีสวัสดิ์ครับ”

“ราตรีสวัสดิ์” เตอซังโฟรตอบแล้วหันมาทางเตอโมเน “เ
ด็จะทำตามคำสั่ง, แม่ซัวร์”

ทหารสวมเสื้อเกราะ ๖ คนเรียงแถวล้อมเตอซังโฟร “ทาง
เมอเชยเลอกองต์” เตอโมเนกำชับแล้วหันมาออกคำสั่งด้วยเสียง
อันห้าวๆว่า “นำเดิน” ต่างจึงพร้อมกันเดินกลับ

ครั้นห่างจากคุกบาซิลไปประมาณ ๕๐ หลา เตอโมเนจึงหัน
มาทางเตอซังโฟร พร้อมด้วยเสียงหัวเราะอันรวดเร็ว

- “ฮัลโหล, เมื่อเชยเคอซังโฟร เธอจำพวกผมไม่ได้หรือ?”

เคอซังโฟร หันมาทางเจ้าของเสียงด้วยความประหลาดใจ และ
จึงอยู่เป็นครู

“โอ,” เขาร้องขึ้น “ผมจำเสียงได้! ท่านเป็นใคร? ทำไม,
เคอโมเนไม่ใช่หรือ? เอ, นี่หมายความว่าอะไรกันนะ?”

- “ก็หมายความว่าเธอเป็นอิสระแล้วอย่างไรเล่า เธอต้องชอบ
บุญคุณ เคอแกง มาก เธอกำลังคอยเธอ อยู่กับ มาเคอ มัวแซตเคอซัง
โฟร ที่นี้เอง”

“โกตคิตเคอของพ่อ” เคอซังโฟร ร้องเพลงโดดเข้าโอบ บุตร
สาวเข้าไว้ใน อ้อมแขน แล้วหันมาทางเคอแกง “สหายที่รัก นี่เธอ
ทำอะไรกัน นี่เป็นความจริงหรือว่าผมฝันไป?”

“ก็จริง นะครับ” เคอแกง หัวเราะที่ๆ แล้วตอบ “เอาเถอะ,
เราได้จัดการไปอย่างไรนั้น เธอจะรู้เอาภายหลัง คือเมื่อเราออกพ้น
ไปจากเขตรัฐมหานครปารีส แล้วก่อน เวลานั้นเราต้องรีบๆ หน่อย”

แล้วต่าง ชวนกันรีบ ตัวเธอเดินไปใน ถนน ต่อไป เมื่อถึง ปอม
เมอดอร์ ถนน วิ่งแฉ่งแฉ่ง เคอแกง เคาะ ประตู ๓ ครั้ง ทันใดประตูนั้น
ก็เปิดออกและมีชาย ผู้หนึ่ง ออกมา เคอแกง จึง ถาม ว่า

“มาแล้วแล้วหรือยัง? เราต้องการ ๓ ตัวเดี๋ยวนี้”

“เสร็จ ๒ ตัวแล้วครับ อีกตัวก็เกือบแล้วเหมือนกัน” แล้ว
ชาย นั้น ก็ หาย ถังไปในโรงอาหาร สักครู้งจึงนำม้าเดินออกมาทาง

น้ำบ้าน ล้อม สหาย วัช วน มา ออก เดินทาง คดออด ถนน ระวัง ทาง
 เขามีได้ พบประ ผู้สัญจร ผ่านไป มา เลย แต่ เมื่อ จวบ จวน จะ บรรลุ
 ประคณ เมือง ได้ มีเสียง อัน ประหลาด เสียง หึ่ง ดัง ชน กระทำให้ เดอ
 แง หยุด ชัก ร้อง กำชับ ให้ สหาย หยุด นิ่ง พัง ภายใน ท่าม กลาง แห่ง
 ความ เงียบ ดัง นั้น มีเสียง หนึ่ง แ่ว มา กระทบ โสศ ของ เขา ทั้ง ดำ
 ต่าง หยุด นิ่ง พัง อยู่ ดังเดิม เสียง นั้น ดัง กระชั้น เข้า มา ทุกที จน ได้ ยิน
 ทัศน์ เห็น ว่า เป็น เสียง ผู้เท่า คน หนึ่ง ดัง เดอ แง ถอน ใจ ใหญ่ สัก ท่อน
 พดาง กล่าว ว่า

“พุโธ, คนเดียว หรือ หือ เถนเอาสม ตัวฉัน” ครั้น แล้ว ต่าง
 ก็ ชวน กัน ความ ม้า ดัง ค่อย ไป ใน ความ มืด อึก แต่ ห่าง จาก ที่ นั้น ไป ไม่
 ถึง ๓๐ หตา ก็มีเสียง แหطم เป่าด้วย ปาก ดัง มา ทาง หลัง อึก ครั้ง หนึ่ง
 และ ค่อย จาก เสียง นั้น มีเสียง คนร้อง กำชับ ว่า “หยุด” เดอ แง ชัก มึง เขียน
 ม้า กลับ พดาง ออก คำสั่ง ว่า “เธอ ทั้ง ๒ ควร ค่อย ไป ก่อน ผม จะ ดู ซิ ว่า
 มัน เป็น อะไร แน่” เขา ชัก ตาม ออก ดัง ม้า หยุด นิ่ง รอ อยู่ จน ชาย ผู้ หนึ่ง
 ดัง กระหืด กระหอบ เข้า มา ใกล้ “อะไร กัน?” เดอ แง ร้องถาม

“เดอ แง, เธอ วน หนี ไป เตี้ย เตี้ย วน เร็ว” ชาย ผู้ มา ใหม่ พูด
 เสียง ตัน “อย่ารอให้ เตี้ย เวตา อ้าย ประชานา ขิบัติ มัน หนี ออก ได้ แล้ว!”

“ก็ มัน เกิด เรื่อง อะไร กัน ชน เถา?” เดอ แง ถาม

ชาย ผู้ นั้น จึง เถา ว่า “พอ เธอ ออก หนี ไป ได้ สัก ครู่ พวก ผม จึง
 ให้ ช่มอน, คน ใช้ ของ เดอ ช้าง โพร, ยืน ยาม อยู่ ที่ ประตู ถนน ใหญ่ ดัง
 เขา ว่า ถ้า เห็น หรือ ได้ ยืน อะไร แปลก ตา ผิด หู แล้ว ให้ วัช มา บอก เรา ทันที

แล้วพวกเราจึงพากันนั่งเดินลงเขาเพื่อให้เวลาดำเนินไปเร็วขึ้น ๆ เดิน
อยู่ราวครึ่งชั่วโมง ก็ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติ แต่ครั้นต่อมาภายหลัง
หน้าผาที่ ๘ ได้สังเกตเห็น เขาจึงหันกลับมาบอกผมว่า มีคนหนึ่ง
หนึ่งกำลังเดินมาตามท้องถนน พวกผมจึงเตรียมตัวรอเฝ้าอยู่
ราว ๒ นาที เห็นชายพวกนั้นเดินตรงมายังบ้าน และได้ยื่นเสียง ๆ
หนึ่งร้องถามว่า “หยุด” พวกผมเห็นผิดทางจึงเตรียมตัวหนี เขา
จำทางหลังบ้านที่มีหน้าต่างอยู่ ๑ บ้านทางด้านซ้ายหน้าบ้าน
ซึ่งเป็นหนทางนำไปสู่ถนนได้ไหมครับ? ผมจึงให้พวกเราเอาเก้าอี้
ตัวหนึ่งตั้งไว้ใต้หน้าต่างนั้น แล้วจึงให้เตรียมตัวหนีเมื่อได้รับคำสั่ง
ผมออกไปที่ประตูแบบคู่ไปในห้องโถง เห็นชายพวกนั้น—เป็นทหาร
มหาดเล็ก—กำลังเดินเข้ามา ชายหัวหนามันเหลื่อมขึ้นมาเห็นผม
มันจึงร้องเรียกพวกมันวงล้อมขึ้นมา ผมรีบถอยหลังถอยลงตาม
ประตูแล้วจึงให้พวกเราโอดซอกทางหน้าต่างหนีผ่านด้านหน้าไปอย่าง
ถนัด แต่มันไม่ได้ติดตามต่อไปอีก พวกผมจึงปรึกษาตกลงกันจะ
บอกให้เขารู้ล่วงหน้าเสีย แต่ต่างไม่รู้ว่าเขาจะผ่านทางประตูไหน
จึงได้แยกย้ายกันไปดักทุก ๆ ประตู นานหลายครู่ ผมจึงมาคนเดียว
เมื่อเคอฮังไฟร์ กับ มาเดอมัวแซ่ ชักม้ากลับมา เขาก็รีบเปิดเคอแกง
ก็พอดีชายผู้นำข่าวมาบอกนั้น บรรยายเหตุที่ได้เป็นไปจบลง เคอ
แกงจึงร้องให้สหายหยุดแล้วเอามาให้ฟังโดยย่อ ๆ และกล่าวสืบ
ไปอีกว่า

“ไม่ต้องสงสัยนะ มันคงส่งมหาดเล็กของมันไปติดตามเรา
อีก แต่ก็ยังไม่ทันถึงประตูเมืองหรอก เราไม่ควรรอให้เสียเวลา”
พูดพลางสั่งหนังสือเดินทางให้แก่เดอซังโฟร์ “เธอจะต้องใช้หนังสือ
นี้, เมื่อเขียนเสร็จของคี่ นี คือหนังสือเดินทางออกจากมหานครปารีส
เวลาสั่งให้นายยามเธอต้องบอกมันว่าเธอกำลังเดินทางมาในทางราช
การของพระราชาธิบดี แล้วผม, อย่าลืมนะ, เป็นคนใช้ของเธอ ไซ—”

เสียงร้องด้วยความคลั่งใจของมาเดอมัวแซตทำให้เดอแกงซังก็
พูด “คิดไม่ได้ ยืนเสียงผู้เท่าคนดังคะ”

ต่างจึงหยุดนิ่งฟัง และภายในท่ามกลางแห่งความเงียบดังค
นั้นเขาได้ยืนเสียงผู้เท่าคนเดินด้วยอาการรีบเร่งดังมาแต่ไกล

“ปาเดอ!” เดอซังโฟร์ร้องขึ้น “เราทำการมาจนบรรลุผล
ถึงเพียงนี้แล้ว ผมเป็นไม้ยอมกลับไปสู่คุกบาปคิดอีกนะ ผมไม่
เห็นเหตุอะไรมันขัดข้องไม่ให้เธอเดินต่อไปยังประตูเมืองเลย พวก
มันคงยังไม่รู้เรื่องนี้ ถ้าหนังสือเดินทางนี้ทำถูกต้องแล้ว มันก็คง
ไม่กล้ากักพวกเราไว้ มาโกดคิดเธอ, เดอแกง, เร็ว!”

“ราตรีสวัสดิ์สหาย” สามีสหายร้องขึ้นขณะที่ควมม้าเริ่มออก
เดินทางต่อไป

“ราตรีสวัสดิ์ครับ ขอให้เบื่องบนจงอำนวยความสะดวกนำเธอให้พ้นไป
เร็วๆ โดยสวัสดิภาพเถิด” สหายผู้มาส่งข่าวตอบ แล้วยืนเฝ้าดู
อยู่จนสหายทั้งสามหายลับสายตาไป แล้วจึงเดินดุ่มๆ แยกทางหาย
ไปในที่มืดมิด

ต่อมา ลักกร ล่าม สี่หาญ ก็ บรรดียง ประตเมือง ทหารยาม ยกทวน
ลงแถว ร้องถามว่า “หยก ไคร นั้ ?”

“ไป เรียก นายยาม มา” เคอซังไฟร ตอบ “ฉันมี ขูระ กับ เขา
ฉัน คือ กองคเคอซังไฟร”

ทันใด ยาม คั่นอม คี่ระ ลง กระทำการ เคารพ แล้วเดินขึ้น บ้านไค
ไปยัง ห้องพักยามใน หอสูง ลักกร ก็มี ทหาร ผู้หนึ่ง เดิน ลง บ้านไคมา
พดาง จ้อง สี่หาญ ทั้ง ๓ ด้วย ดวงตา อัน คม แห้ดม แล้วกล่าว ว่า

“ท่าน มา ออก จะ ดัก ลักหุนอย ท่าน มี กิจอะไร ะไร ?”

“ฉัน มา ใน ทาง ราชการ เมื่อ เช้า เสด็จกับ ปี่แคน” เคอซังไฟร ตอบ
อย่าง สั้น ๆ “ฉัน มี หนังสือ เดินทาง” ส่ง หนังสือ ให้ “ท่าน จะ เห็น ว่า
หนังสือ นี ถูกต้อง แล้ว โปรด ให้ ฉัน ผ่าน ประตเคอซังไฟร ด้วย เป็น ราชกิจ
อัน รบ รอน มาก”

นายยาม นำ หนังสือ เดินทาง ไป ที่ โคม แล้ว คลอด ออก อ่าน

“ถูก ต้อง แล้ว เมื่อ เช้า เสด็จ กองค” นายยาม พุด “ยัง” หัน ไป
ทาง ยาม คนหนึ่ง “ไป เปิด ประตู แล้ว—เสียง อะไร กัน นะนั่น ?”

กับ ปี่แคน ยกมือ ขึ้น บัง ใบหู แล้ว ถ่ม ตัว ไป ข้าง หน้า นิดหนึ่ง ลักกร
เวทนา เสียง ผู้ เท้าคน เดิน พร้อม ด้วย เสียง กระแทก กัน แห่ง เครื่อง เกราะ
บ้าง เคอซังไฟร ได้ ตั้งท้อง โกลด เข้า มา ทุก วาญ เคอซังไฟร แล้ว ทำ เสียง
โกลด พัง แล้ว ตอบ อย่าง ไม่น่า ฟัง ว่า “เสียง นั้น นั้ ?” “อ้อ, เสียง ทหาร
เดิน ยาม”

กับแป้น หัวเราะ แล้วตอบ อย่าง คล้อย ตาม ด้วย ว่า “แน่นอน
ครับ ไป เปิด ประตู ยัง แล้วให้ท่าน เมอเซีย เลือกองค์ ผ่านไป”

ยังเดิน ไป ไขกุญแจ ดัง ตุ๊กตัก ออก แต่ พอ เข้ม บาน ประตู ออก
ห่างจาก กัน ไม่ ทัน ถึง ๓ ฟุต ก็มีเสียง คน ร้อง ตะโกน มา ว่า

“กม มน ใด ก่อน ใน นาม ของ ท่าน ประธานาธิบติ”

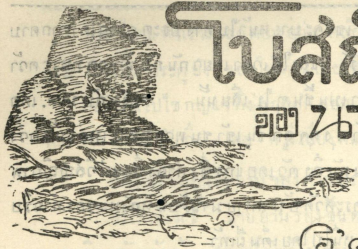
“อะไร กัน นี่!” นาย ยาม ร้อง ขึ้น ด้วย ความ ตกใจ แล้ว ชัก ดาบ
ออก จึง ถัดหน้า เข่า กัน ๓ สี่ หายใจ พร้อม ด้วย คำ ร้อง กำชับ ว่า “หยุด!”

เดอแกง ควัก เข็ม เข็ม สำคัญ ขึ้น ให้ แก่ เดอซัง ไฟร์ พร้อม ด้วย คำ ตั้ง
ว่า “ไป แยก เปิด ประตู แล้ว ไป เสี่ยง ก่อน เร็ว!” เดอซัง ไฟร์ ลง เคียง
มา จับ บังเหียน ม้า ของ มาเดอ มัวแซล หือ ฟัง ตะลุม ยาม ไป เปิด ประตู
ส่วน เดอแกง ชัก ดาบ ออก ถือ มา เข่า ขึ้น กับ แป้น กด ถึง กระเด็น ไป ถึง แก่
วิสัยญญาพ แล้ว ชัก บังเหียน ม้า หัน กลับ ทาง ประตู แต่ ทัน โดน นี้ ก็
ถูก พวก ยาม โจม เข่า แทง เดอแกง จึง ชัก ม้า หยุด รอ รับ ดาบ ของ ปฏิบัติ กษ
คนที่ ๓—๕—๓ และ ๔ ก็ แล้ว ที่ โจม ถ่วง ต่ำ เข้า มา เดอแกง ได้ ทิ่ม
แทง กระเด็น ลง ไป ตาม ๆ กัน กระนั้น ก็ ดาบ พวก ยาม พร้อม ด้วย ทหาร
มหาดเล็ก ที่ ประธานาธิบติ ใช้ คิด ตาม มา ก็ ยัง คง สัน ทบ รวม กำตั้ง กัน
หือ กระชั้น เข้า ต่อ กร ด้วย แวดตา ดู ประสงค์ ร้าย เดอแกง พยายาม ไข
ม้า เบน โด่ และ กำตั้ง เข้า ช่วย โดย บุก ตะลุม เขี่ย ยม ย่ำ สัตว์ ฟัน ข้าย แทง
ทดลอง ขว้าง อย่าง ไม่ ถด ละ แต่ ไม่ ชัก ก็ วั ลึก โย แรง อ่อน ลง ทุก ท
ด้วย ทว ทงคว ของ เขา ณ เวลานั้น พรุน เต็ม ไป ด้วย รอย คม ดาบ ของ สัตว์

ฉกรรจ์ ๆ หลายแห่ง เขาจะบ่าะหน้าไปทาง ประตู คราวใดที่ถูกตาม
ของ ศัตรู ขึ้น กลับ ทุกครั้ง และใน เวลา เดียวกัน กับ ที่ พวก ทหาร คว่า
โอกาส จะ ทรู เข้า บัน เขา เป็น ขึ้น ๆ ไป เดี๋ยว นั้น ท้อง กับ มาด. เดอ
ซังไฟร์ ได้ เร่ง ลง เดียว ม้า ฟุ่ง ตูจ ตูจ ชน เข้า ชน พวก ทหาร เหล่า นั้น คว่า
หน้า กระเด็น ไป เดี๋ยว ก่อน ทน ถึง ตัว เดอ แอง ซึ่ง กำลัง ถึง แก้ว วิสัย ญี่ ภาพ
อยู่ บน หลังม้า แล้ว กระหวัด อ้อม ส่าย มา ได้ บน หลังม้า ของ ท่าน วัย
กระซอก บังเหียน หื้อ เสน่ หน้า ไป โดย เต็ม ฝีเท้า

พวก ทหาร ฝ่าย ประชาธิปไตย ทรง คัด ตั้ง หลัก ได้ ก็ มี พัก รอ รับ ลง
เท้า ทรู วัง กวด ไป ยัง ประตู โดย เต็ม ฝีเท้า เหมือนกัน แต่ ทว่า จะ ได้ เห็น
แม้แต่เงา ของ กองตั้ง กับ เดอ แอง และ มาเดอ มัว แซด ก็ หา ไม่ นอกจาก
ได้ สัมผัส เียง ม้า วัง โดย เต็ม ฝีเท้า ชน ตึง มา ก้อง โสด—แล้ว ค่อย—ค่อย
หายไป ตาม กระแส รัศมี ใน ความมืด แห่ง รัตติกาล.

โบสถ์ผีสิง

ของ นายสอตา

(เอกลีลาจาก
เรื่อง ดอนเคลส์
เขียนลงในหนังสือพิมพ์อเมริกันวิกส์)

ห่างจาก จังหวัดดีดส์ ใน ประเทศ อังกฤษ ประมาณ ๓ ไมล์ มี
แม่น้ำสายหนึ่ง ชื่อแม่น้ำ แอร์ บนฝั่งซ้ายมือแม่น้ำมี โบสถ์ศักดิ์สิทธิ์ หักพัง
โบสถ์หนึ่ง เคยเป็นโบสถ์ที่ใหญ่ที่สุดใน อังกฤษ เมื่อโบราณ กาล
ยาร์วี เดอตาซี เป็นผู้สร้าง โบสถ์นี้เมื่อคริสต์ศักราช ๓๓๗ ในรัชสมัย
ของพระเจ้าเฮนรี่ที่ ๘ เรียกว่าโบสถ์เคิร์กสคอตต์ เดิมเป็นโบสถ์
สูงถึง ๒๒๓ ฟุต มีไม้กางเขนที่ยอด หอคอย อยู่มาจนกระทั่งวันที่
๒๗ มกราคม คริสต์ศักราช ๑๗๗๘ ด้านทั้งสามของโบสถ์ก็พังลง เนื่อง
ด้วยความเก่าแก่ของอิฐปูน คงเหลือแต่ด้านที่สี่และห้องโค้งริมวัด
ซึ่งมีทางเดินไปป่าช้าได้และห้องนอนของพวกพระ หลังคาตอนเฉียง
ในโบสถ์หักพังหมด ตามฝาผนัง ตึก และหน้าต่างในวิหาร มีเถาไม้
ไผ่ และอื่นๆ เติบโตขึ้นอยู่

ในเวลาเย็น ขณะที่พระจันทร์ส่องแสงลงมาต้องโบสถ์
เคิร์กคอลลี ทำให้เห็นเงาไม้ตะคุ่ม เมื่อฤดูลมโซบไปมากด้วย
สิ่งทมิฬ วิญญาณ ผ่านไปมา ทั้งนั้น เป็นที่เปลี่ยวและเงียบ สดุดีห่างจาก
หมู่บ้าน จึงเป็นที่น่ากลัวยิ่งนัก ไม่มีใครกล้ามาเที่ยวชกชน ในแถบ
นี้เลย เหตุฉะนั้นจึงนำมัมมี่มาตั้งอยู่ในโบสถ์

เรื่องอันน่าหวาดเสียวแห่งโบสถ์เคิร์กคอลลีที่เกิดขึ้นนั้น ทำให้
เราหวอนไปนัก ถึงเหตุการณ์อันน่าพิศวงที่อุบัติขึ้นเมื่อคืนศักราชที่ ๓๓
คือภาพหญิงสาวผู้มึน สวิ โคมง ดงงาม ถูกมัดติดกับหลังคางค์ระ
พาดอยู่ระหว่างเขาทั้งสองของมัมมี่ ภาพนี้ไม่มีใครปรากฏแก่ตาเรา
นัก นาน ๆ จึงจะปรากฏสักครั้งหนึ่ง คล้ายกับจะทำให้เราหวอนไป
คิดถึงอาการตายอย่างน่าทุเรศของหญิงสาวผู้นี้ โดยชาวอังกฤษผู้
ชื่อคนหนึ่ง

มีคำจารึกปรากฏครั้งหลังที่สุดตามที่บรรทุกไว้ก็คือก่อนหน้าที่จะ
หลุดออกซิเซนเนอร์ถึงแก่กรรมที่กลางทะเลเมื่อเดือนมิถุนายน คฤศต
ศักราช ๑๘๑๐ สัปดาห์ ๒-๓ ค่ำ

มีคำจารึกหญิงสาวและภวาทย์ที่ตั้งอยู่ในโบสถ์เคิร์กคอลลีนี้ เดากัน
คือ ๆ มาแต่ไม่มีใครได้ความแจ่มแจ้งดังนี้ อันการทราบหนังสือ
จน - หล่อนถึงแก่ความตายนั้น พวกตระกูลเดอลาซี หรือตระกูล
ซึ่งผู้พวกอื่นเป็นผู้ทำ ก็ยังไม่ทราบแน่ ยังสืบค้นความจริงไม่ได้
แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าหากเดานี้เป็นความจริงแน่ ก็คือเดิมที
มีหญิงสาวบุตรชาวแซกซันคนหนึ่ง เป็นผู้มึน สวิ โคมง ดงงามกว่าหญิง

ทั้งปวง ใน คำบถนั้น ความงาม ของ ห่อถ่อน ทำให้พวก ชนนางหนุ่มพากัน พิศวาส ใคร จะได้ ห่อถ่อน ทุกคน แต่เป็นด้วยเหตุใดก็ตาม ห่อถ่อน ไม่ยินดี ด้วยเลยสักคนเดียว ใน ที่สุด ชายหนุ่ม ผู้ หนึ่ง ถูก ห่อถ่อน ตบประมาท จึงทำให้ ความ รัก ทั้งมวลที่เคย มี อยู่ กลายเป็นความ โกรธ ต่อ จาก ความ โกรธก็ คือ การ คิด พยาบาท จึงสั่ง พรหมพวก ของตน ไป ดัก กวาง ตัวผู้ มา ตัวหนึ่ง ส่วน ตนเอง และ ลูกน้อง ๒ — ๓ คนช่วยกัน ไป จับหญิงสาว ผู้ เคารพ ร้ายนั้น

เมื่อได้ มาแล้ว จึง ช่วยกัน จับ หญิงสาว นอน หาย บน หลัง กวาง เอาศีรษะ พาดไว้ หว่าง เขากวาง ทั้ง สอง และมัดตรง แล่นแนม จน กระตุก กระตักแทบ ไม่ได้ เสร็จ ฝรั่งพ ก็ปล่อยกวาง ไป แล้ว ตนเองกับ พวก ชนมา ได้ให้ วังเคล็ดเบ็ดเบี่ยงไปตาม เรื่อง

ฝ่าย เจ้ากวาง เมื่อ รู้ ว่าตนมี ศัตรูภาพและมีคน ก่อตั้ง วังได้ติดตาม มา กิ่งหนึ่ง เข้าไป ในป่า อย่างไม่คิด ชีวิต และใน ที่สุด จึงเข้าไป ในโบสถ์ เคร่งครัดตลอด ไปยืน ดังเล ที่บน แท่นไหว้พระ คล้าย ๆ กับว่า มัน และ หญิงสาว ที่อยู่ บนหลัง กำลัง จะหา ที่นอน บริสุทธิ์ พักอยู่ ฉะนั้น แต่ พอยืน หนุนไปมา สักครู่ เจ้ากวาง ต้มตง สั่น ตมหายใจ เมื่อ พวกนั้น มา ถึง ช่วยกัน แกะ หญิง สาว ก็จึง ทราบว่า ห่อถ่อน ก็หมด ตมหาย ใจ ด้วย เหมือน กัน

ต่อ จากนี้ หลาย ชั่ว ชาติ คน จะไม่มี ใคร เคย เห็น บัณฑิต ห่อถ่อน เลย ก็เป็นได้ แต่ต่อ มามี ผู้ เห็นถึง ๒ หรือ ๓ ครั้ง ชั่วในเวลายาว

ก่อนที่ท่านหลุดออกซิเซนเนอร์ จะถึงแก่กรรม สัก ๒-๓ วัน มี
นักเดินทางผู้หนึ่ง (เราไม่อาจกล่าวนามได้ ด้วยต้องรักษาไว้เป็น
ความลับ) มาเที่ยวชมโปลิศเคิร์กคอตต์ อันเป็นโปลิศร้าง สดักหักพัง
เมื่อรูสึกเมื่อยเข่าจึงนั่งลงบนหิน มีซากเคิร์กคอตต์ไปเพราะความเหนื่อย

เขานอนหลับไป ก็ชั่วโง่บอกไม่ถูก ไปรู้สึกเขาเมื่อ สดัก ตก
ใจคนขน ต้ม ตา ตู เห็น พระจันทร์ ล่อง สว่างจ้า ลงมา ต้องบริเวณโปลิศ
อันเงียบสงัด นั้นแล้ว ทั้งตมหนาว ก็โหย มาต้องกาย ทันใดนั้น ได้
ยินเสียง มีเท้าสคว่ำ ๒ ขนาดใหญ่ ดังก้อง มาจาก ดง แต่มีเสียงคน ได้
มาแตะ เสียง สุนัข เหาหอนด้วย

เสียงนั้นใกล้ เข้ามา ทางตัวทุกที และ สดักครู่ หนึ่ง เสียง คนที่ได้มา
แตะเสียง สุนัข ก็เงียบ สงัด ลง โดยเร็ว ทันใดนั้น มกวาง ใหญ่ ตัวหนึ่ง
กระโดด มาหยุด ตรง หน้า ทั้งมืด ๆ เช่นนั้น เขาอาจ เห็น ดวงตา ของ
มัน ดังแดง ดังไฟ, เห็นเขา ทั้งสอง, เห็น คตอศ ทั้งตัว และมี แสง สดัว ๆ
คล้าย ฟ้า ด้วย ฟอสฟอรัส!

แต่ ใน ขณะ ที่มัน หยุด ซึ่งคล้าย กับว่า มัน กำลังพิจารณา ดูเขา เหมือนกัน
นั้น เขา เห็น ศีรษะ ใหญ่ๆ ตัว รุงรังม ปลดปล่อย ผนวยาว ยุ่งเหยิง พาด อยู่
หว่าง โคน เขา กว้าง ทั้งสอง! ดวงตา หดจน เบิกโต และ จ้อง ดู อย่าง
หนักแน่น ภายพาด อยู่ บนคอ และ ขวง โหดของ มัน เขา จึง เกิดว่า หดจน
ถูกมัด ตรึง อย่าง แน่นแน่น ด้วย

โศกเศร้าเห็นภาพนั้นเพียงชั่วขณะเดียวเท่านั้น!

กำลังจ้องดูอย่างแข็ง, เนื้อตัวสั่น ตกตึงจนงอไปหมดนั้น, เจ้าดวงบิดาจนกระทั่งใจเขาได้ทันที เขารู้สึกคล้ายมีน้ำแข็งอันเย็นเยือกข้ามศีรษะไป พอหันหลังกลับไปดูก็เห็นเจ้าดวงและหญิงสาวนั้นนอนราบกับพื้น ขรุขระ ห่างจากตัวเขาประมาณ ๕๐ ฟุต พอได้สติจึงเอาไฟฟ้าเดินทางออกมาส่องดู แต่พอไฟเปิดขึ้น ภาพนั้นก็หายวับไปทันที

วันรุ่งขึ้นชายเดินทางผู้นั้นจึงไปยังที่ที่เกิดเหตุเมื่อคืนอีก ในที่สุดก็ทราบว่าที่ที่เจ้าดวงและหญิงสาวหายไปในนั้นคือแท่นไหว้พระแต่เมื่อโบราณกาลนั่นเอง

ต่อมาอีก ๒-๓ วัน ชาวตายของทอดกฤษเชนเนอร์ก็กระจายไปทั่วโลก ดังพูดมาแต่ในตอนนี้

มีเรื่องอีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง

หลายปีมาแล้ว คืนวันหนึ่ง ผ่นศตพว้าๆ มีชายเดินทาง ๒ คนนั่งรับประทานอาหารเย็นในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่ง ห่างจากโบสถ์วังเคิร์ก

สักสองร้อย ๓ ไมล์ การสนทนาของเขาเกี่ยวข้องกับเรื่องลึกลับเพราะไม่เป็นเรื่อง ในที่สุดก็หันมาถึงการเชื่อถือต่าง ๆ

ชายคนหนึ่งจึงพูดแก่หญิงสาวผู้หนึ่ง ชื่อ มาร์ (นามสกุลต้องรักษาเป็นความลับ) ผู้เป็นบุตรเจ้าของโรงเตี๊ยมนี้ว่า “ที่เขาลือกันว่าในโบสถ์วังเคิร์กสักตอดต์มีผีจริง ๆ ?” ถ้ามองดวงมืดและซุ่มตงบนโต๊ะ ตาของมาร์

มาร์ พยักหน้า รับ เป็น คำตอบ ออกคน หนึ่ง ก้าวร้าว ดึงขึ้น
 “อะไรนะ!” เขา ร้องขึ้น “หมายความว่า หดอน เชื้อผี เชื้อต่าง
 ฤา? ไม่จริง — ไม่จริง ที่เดียว — ใน โลก นี้ไม่มี ผีเลย”

หดอน สิ้น ที่ระบือ ขยอ พองาม แล้ว ตอบว่า “เปล่า, ดิฉัน ไม่
 หมาย ความ เชื้อผี เชื้อต่าง อะไร ดอก แต่มี หลาย คน ที่เชื่อกัน

• “ฉัน พบนั กได้ ว่า หดอน เป็นคน หนึ่ง ใน พวกคนแหดะ” ชาย คน
 งาม ทแรด เดิมขึ้น “ฟัง ชะ ฉัน จะ ให้ เงิน ปอนด หนึ่ง ถ้า หดอน จะ ไป
 ที่ โปลิศ ร้าง เสิร์กต์ คอยตด เดียว, ไป คน เดียว — ไม่ ต้อง เขา ใคร ไป เป็น
 เพื่อน ด้วย แล้ว คง กัง เถาด้วย ที่ เหยย ตาม ฝ่ายนี้ โปลิศ มา กัง หนึ่ง
 ต้อง เช้า ไป ถึง ใน โปลิศ นั้น ด้วย” หดอน จะ รับ ใหม่ ฤ?

มาร์ คิด ตัก คุร หนึ่ง ถึง แม้ ว่า บิดา หดอน เป็น คน มี เงิน ทอง มาก
 ก็ ตาม แต่ ให้ เงิน หดอน ได้ ใช้ จ่าย ส่วน ตัว น้อยนัก และ เงิน ปอนด
 หนึ่ง ก็ เป็น จำนวน มาก สำหรับ หดอน ด้วย เหมือนกัน น้อย ครังนี้ ก็ จะ
 มี โอกาส ได้ รับ เงิน อัน เป็น จำนวน มาก เช่นนี้ อย่างไร ก็ ตี การ ตก ลง อัน
 เป็น การ เสีย โชค ทั้ง หดอน เอง ก็ ออก จะ เชื้อ ใน เวล ของ สม คำนัน
 ด้วย กับ ทั้ง มี คน มาก ก่อ งหนึ่ง เคย เห็น อะไร ขอบ แอบ ใน โปลิศ ร้าง
 ขณะ ที่ เดิน ผ่าน เมื่อ เวลา มีด ชัก ประการ หนึ่ง ที่ หัก เป็น ที่ เปื้อน
 เจ็บ ผิด ค่อย ว่าง ว่างใจ ดังนั้น หดอน จะ รับ ได้ หรือ?

หดอน ชั่ง นาหนัก ระหว่าง ๒ สิ่ง คือ มี ค่าๆ และ เงิน, ความ ตระ
 หัน กตกใจ และ โอกาส ที่ จะ ได้ ชื้อ เครื่อง แต่งกาย ใน วัน ขึ้น ใหม่ หดอน

กิด — คิด แล้ว ตรง ในที่สุด ชุม ความ กัดทั้ง มด ได้ โดยเอา ความ กัด มา ช่วย

“ ตก ลง ” ห่อหุ้ม “ คิน จะไปที่โบสถ์ แต่ต้องให้ เห็น เงิน ปอนคั่นก่อน ”

ชายผู้นั้น จึงต้อง เอาเงินปอนคั่นสัก ปดิ่งขึ้น มาเคาะกับโต๊ะ แล้ว ยื่น ถอด ตรงหน้า ให้ ห่อหุ้ม

“ หย่ง ใจ จ๊ะ ” เขาพูด “ จะเป็น ของ ห่อหุ้ม ละ ถ้าขาดได้ ก็ยก ให้ตาย ชี ถ้า ห่อหุ้ม กลับ มาพรม กับ เอาไว้ใน โบสถ์ วาง แต่ฉัน จะไป กับ ห่อหุ้ม ครึ่ง ทาง เพื่อไม่ให้ ห่อหุ้ม เล่นกตกับฉันได้ ”

“ คำพูด ของคิน ต้อง จริง เสมอ ” มาริ พุด พยัก หน้าน้อย ๆ “ บิดาและ ครอบครัว ก็เหมือนกัน ไม่เคยผิดใครเลย ”

ว่าแล้ว ห่อหุ้ม ก็หยิบหมวกมาสวมและเสือกดุ่มขึ้นมาตาม แล้วบอก ว่า ห่อหุ้ม เตรียม พร้อม ที่จะไป ชาย ผู้นั้น จึงพา ห่อหุ้ม เดิน ไป ตาม ทาง ต่าง มิได้ พุดจา กันเลย จนมา ถึง ทาง แยก จะไป ยัง โบสถ์ วาง มอง ไป ข้างหน้า เห็น โบสถ์ ขวางเด่น อยู่ บน เนิน น้อย ๆ กตาง แสงจันทร์ แล้ว ห่อหุ้ม จึง แยกจากเขา เดินตัด ตรงแนวไป ยัง โบสถ์ อันเงียบดังคืนนั้น

เมื่อถึง ทุก ๆ สิ่งดูเงียบ สงัด ลมพัดกิ่งไม้ โอน โอน มา แต่ ไม่มีเสียง อะไรเลย เงียบ เดี่ยว จริง ๆ ที่เดียว จนสิ้น ใจ ห่อหุ้ม เต้น ก้ แทบ ได้ยิน เบื้องบนมีดวงจันทร์ ต้องแสงแสงจ้าลงมาต้องบริเวณ โบสถ์ ทำให้เห็น ฝาผนัง โบสถ์ หอกลอยทึบทึบ และเฉดียง อย่างแจ่ม

มาริ หยัดถึง เถล่ถั่วหนึ่ง แต่พอคิดถึงเงิน ปอนคั่นสักปดิ่งก็ทำ ให้มีใจกล้าเดินต่อไปได้ ห่อหุ้ม เดิน ไปตาม เฉดียงมา ออกยัง กตาง โบสถ์ ซึ่งไม่มีหลังคา แสงจันทร์ ต้องเข้ามาได้ เมื่อเห็นเงามืดอยู่ ข้าง

ทาง. หล่อน ไม่กล้า จึงคิดว่าสิ่งนั้น คือ อะไร กลับ รีบเดิน ตรง เข้า
ไป ทอดน โบสถ์ ซึ่งมี เกาด้วย เตอย อยู่ หนาแน่น พอเอื้อม มือ จะ
เด็ด กิ่งเตอย ร้อง “สวอ!” ดัง ชน ท ขางตอ จน ทำให้ หล่อน เกือบ
หมดสติ

ลัก ๒ - ๓ วินาที ต่อมา หล่อน ก็ผ่น หัวเราะ ออกมาได้ ด้วย
ทราบ ว่าสิ่งนั้นคือเตอยนก บางจำพวกที่อาศัยอยู่ ตาม เถาไม้ นั้น หล่อน
จึงเดิน ต่อไป พอ เห็น สิ่ง หนึ่ง เล็ดขึ้น ไหว ในเงามืด ข้าง เสาโบสถ์ หัวใจ
แทบ หายใจ เต้น คือ เมื่อ แฉ่ง ใจ พิจารณา จริง ๆ เข้า จึงทราบ ว่าสิ่งนั้นคือ
กิ่งไม้ ใหญ่ ห้อย อยู่ พอ ถลตาม พัด ก็แกว่ง ไปมา เท่านั้นเอง

ที่ผ่านๆ โบสถ์ ข้างหน้ามี หนาต่าง รูปยาว รี หนาต่าง หนึ่ง แต่
กระจุก แดก หมด จน ไม่เหลือ ติด ลักชั้นเดียว มิ่ง เกาด้วย เตอย เกาะ
อยู่ ตามกรอบ หน้า ต่าง และ บางแห่ง ห้อยแกว่ง ไปมา ในเมื่อ ถม พัด
มา รีบ ตรง ไป ยัง กรอบ หน้า ต่าง นี้ และ ดังก้อง เกา ด้วย เตอย กำ มือ หนึ่ง
แล้ว จึง ตั้งใจ จะกลับ ออกไป โดยเร็ว ทันใด นั้น หล่อน ได้ยินเสียงชาย
หลาย คนและผีเฝ้าทั่วรอบๆ ดังก้อง เข้ามาทางที่ยืนอยู่ หล่อนจึงหลบ
แอบ อยู่หลัง เสา โบสถ์ ซึ่งมีเกาด้วย เตอย เกาะ

เสียง ผู้เฝ้า ใกล้เคียง มา ทุกที่ ดัง ครู่ หนึ่ง ภาพชาย ๒ คนช่วยกัน
ห้าม ร่าง มนุษย์ ร่าง หนึ่ง กับรากฏชน พอ เดิน ผ่าน ที่ มารี ช่อน อยู่ ดัง
๒ - ๓ ก้าว ก็บังเอิน แฉ พัดมา โดยแรง ทำให้ หมวก คนหนึ่ง ปลิว ตก
ไป ทพน เจ้าของ หมวก ทำท่า จะวาง ร่าง มนุษย์ นั้นลง เพื่อไปเก็บหมวก
เจ้า อีก คนหนึ่ง จึงร้อง ขึ้นว่า “ข้าง มั่น ก่อน เกะหน้า เรา รีบ ผัง อ้าย น
เร็ว ๆ” ดังว่า ยิ่ง แฉ เร็ว เมื่อใด ข้าง ร. ดัง หายใจ หัวของ เมื่อนั้น

เตียง ตม พัด อู ๆ ทำให้มารี ไม่ได้ยินคน ก่อนตอบว่ากระไร เป็น
แต่ เห็น ทำตาม แล้วคนทั้ง สอง จึงช่วย กันหาม เดิน ต่อ ไป ข้าง ใน อีก
เตียงผี เฝ้า คอย หายไป ทุกที เมื่อ คัด สิ้นใจ แล้ว มารี จึง เออ มมือ
ไป เก็บ หมวก แล้ว จึง ค้อ ออก จาก โบริต ว้าง โดย เติม ผี เฝ้า พอ ถึง
บ้าน หด่อน รุกข์ คั่น เค้น มาก จน ต้ม นก ถึง เงิน ปอนด ที่ สัญญา กัน ไว้
เป็น แด่ ยืน หมวก ให้ แก่ พวก บ้าน ดู แล้ว พุด อย่าง ตะลึง ตะลึง ว่า “เกิด
ฆ่า กัน คาย ที่ โบริต ว้าง - เคย วณ เอง แหะละ หมวกนี้ ของ อ้าย ผู้ ร้าย คน
หนึ่ง ละ”

บิดา รับ หมวก พิจารณา ดู ชยิบ แฉ่น ให้ กระชับ ขึ้น สัก ครัว ร้อง
อย่าง พิศวง ว่า

“ตายจริง! นางหนู, กัน มัน หมวก ของ คู่ รัก เจ้านั้น ละ, แม่ ดู
ซี! ชื่อ ‘โรบินสัน’ เขียน ติด อยู่ ที่ ขอบ หมวก นี่ เห็น ไหม?” ว่า
แล้ว ก็ ชี้ ที่ ตรง ชื่อ ให้ ดู

เท่า ที่ บิดา หลง ใจ พุด นั้น จึง ทั่ว ด้วย เมื่อ ตำรวจ ประจํา ท้อง
ที่ ออก ดับ ส่วน จึง พบ ศพ ชาย คน หนึ่ง ถูก ฆ่า คาย และ ผัง ไว้ ใน โบริต ว้าง
นั้น การ ดับ ส่วน เขา ตัว คน ร้าย ก็ ไม่ ยาก ด้วย ได้ ของ กตาง ก่อน แล้ว
คือ หมวก เหตุ นั้น โรบินสัน และ ผู้ สัม รั ร่วม คิด จึง ถูก ลงโทษ แหวน
ค้อ ตาม กฎหมาย

ฝ่าย โรบินสัน ครั้น ทราบ ว่า ที่ คน ถูก จับ นั้น ก็ เพราะ มารี เป็น ผู้ เก็บ
หมวก ไต นั้น ให้ มีความ โกรธ เค่น ยิ่งนัก จึง ต้าบ าด ว่า แม่ ตัว จะ
ค้ายไป แล้ว ก็ ตาม แต่ วิญญาณ จะ ขอ ติด ตาม พยาบาท เติม ค้า ต้าบ าด

นั้น ทำให้มารี กัดัว อย่างยิ่ง ต่อมา หล่อนก็ เปนบ้า และ ตอนเช้าที่ ตา
รอด นำ ตัว โรบินสัน ไป แวดวนคอ มั้ ผบ มารี ยน อยู่ บน ถนนหน้าบ้าน
หล่อน ประนม มือ และ หัวเราะ อย่าง วิกลจริต

ต่อมา ถึง ๒ - ๓ เดือน หล่อน หายไป จากบ้าน ทำให้บิดาแม่
โศก เสียใจ มาก ต่อมา มั้ ผบ ใจ ว่า พบ ศพ หล่อน อยู่ ตรง ที่ ที่ หล่อน
เก็บ ขุมทอง ได้ ใน โบสถ์ ร่าง เกร็ง สด คอ ตัด แต่ เรือง พู่ว่า ทำไม หล่อน จึง
ไปนอนตาย ที่นั่น ไต นั้น ดับ ไม่ได้ ความจริง มั้ ผบ กล่าว ว่า บิดา ของ
มารี และ โรบินสัน สิ่ง อยู่ ใน โบสถ์ ร่าง

ต่อมา ถึง หน้อย มั้ ผบ เขาจริง ๆ ดังเรื่อง ต่อไป
๒ - ๓ ปี มา ณ เอง ถึง จร พานิช ผูก ห้าง ชื่อ เดริก เดิน ผ่าน โบสถ์
ร่าง เกร็ง สด คอ ตัด นั้น ไต นั้น ได้ ยืน เลี้ยง ร้อง ครวญ คราง ดัง ๆ มา
จาก โบสถ์ เปน เสียง เหมือน หญิง กำลัง ถูก ขา อย่าง น่า ทุเรศ เขา
ตก ใจ แทบ หืด ดิ้น อิน ที่จริง เดริก เปน คน ก่อ หา ญ ที่ ตก ใจ ก็ เพราะ
ไม่ ไต นก ผัน ว่า จะ เคย ยืน เลี้ยง เช่น นั้น เมื่อ ได้ สด แดง จึง วง ตรง ไป ยิง
เสียง ร้อง นนทนต์ พอลิง ไม่ เห็น ม อระ โท เกิด ขน เลย ทุก ตั้ง ดึง ยบ ครอบ
เวตานั้น กำลัง ควณ ยอ แสง ใน โบสถ์ จึง ชุม กชุม ผูก หน้อย เดริก
เดิน คน วน อยู่ คน เดียว ถึง ครว หนึ่ง ไต ยืน เลี้ยง ผ เทา คาง กอ ง เขา มา ทุก ท
จึง เข้า แอบ อยู่ หลัง เสา โบสถ์ (เหมือน มารี เคย แอบ) ใน ไม่ เข้า ก็ เห็น
ร่าง มนุษย์ ๒ ร่าง ช่วย กัน หาม สิ่ง หนึ่ง ตรง มา พอ มา ถึง ที่ ซ่อน อยู่
เดริก เห็น ชาย หนึ่ง ๒ คน, รูป ร่าง ไม่ ชัด, แต่ มี สั หน่า ขาว ชัด ผิด
ธรรมดา, อย่าง ชัด เจน ด้วย เวตานั้น พระ จันทร ชน แดง

พอเห็นถึงทราย ๒ คนหามมา ทำให้เขาเข้าใจ ได้ยินจนกว่าเกา
ด้วยสิ่งนั้น คือหญิงสาวซึ่งมีแกมทั้ง ๒ ชุดดัดศัพท์ ดวงตาเบิกกว้างด้วยความ
กลัว อย่างยิ่ง เขา พยายาม จะเข้าไป ช่วยเหลือ แต่ รู้สึก ว่าไม่กล้า
พอที่จะเคลื่อนไหว มือหรือเท้า ตนเองได้

เดกร รอคิดจนกระทั่งร่างทั้ง ๓ พากันไป ใน ซอกโบสถ์อันมืด พอ
ถึงเกิดตุลึงครุหึ่ง ก็ทราบ ว่าร่าง มนุษย์ ทั้ง ๓ ที่ปรากฏ แก่ตาแล้ว ไม่ใช่
มนุษย์ธรรมดาเลย น่าจะเป็น บัศาจ มากกว่า กำลังคิด อยู่ ณ ก็พอ
ได้ยิน หญิง ร้องวีดขึ้น แล้วร่างทั้ง ๓ ก็หายวับไป

ความเงยบ ตั้งตาคิดถึงคน บดนี้ ทำให้เดกร มีความ กลัว ชนทันใด
รู้สึก ว่าตน ได้ มาเห็น บัศาจ ดำแดงกาย จึงรีบวิ่งออกจาก โบสถ์ โดยเร็ว
ต่อมา ลัญจกร พานิช อยู่นี่เอง เห็น ที่ คน ชาย ของ ประจักษ์
คาบตัน พง คน ชายของ จิง เถาเรือง มาร และ โรบินสัน ให้ พง แล้ว
พูดต่อไป ว่า “ขอที่แปลก มาก กคือ แทนที่ บัศาจ ของ โรบินสันกับเพื่อน
จะช่วย กันแบก ชาย เควะหิ ราย ที่ถูกฆ่าตาย กลับ ช่วยกัน แบก มาร
ผู้วิกลจริต ทำไม วิญญาณ ของ คนเหล่านี้จึง คิดต่อกันได้ นั้น เป็น
ความ ตบ อย่างหนึ่ง ที่เราไม่ รู้ แต่ถนัด บัศาจ ที่ตั้งอยู่ ตาม ที่ ต่างๆ นั้น
เป็นของ ธรรมดา

เจ้าคุณ “เฮ้ย คนรก แดนใจ ๆ หน่อย”

คนรก “ไต่เท้าจะไปไหนครับ?”

เจ้าคุณ “ไป ตากอากาศ เต้น ชั่ว”

คนรก (พิศวง) “ตากอากาศ ทำไม ต้อง แดนใจ ๆ ด้วยเล่า ครับ?”

เจ้าคุณ (ถอนใจ) “อู๊... ไม่ ไต่เท้า หรือ ถ้าใคร แอบ ทำร้าย ข้า เอง รับ
รอง รึ ะ?”

เสมียน “ไต่เท้า ครับ ที่ ไต่เท้า เขียน เมื่อวาน นี้ อ่าน ว่า อะไร?”

คุณพระ “อ้าว, เมื่อวาน นี้ แก ทำไม ไม่ ถามฉัน เต่า?”

เสมียน “ผม ไม่ ทน เห็น นี ครับ”

คุณพระ “ยัง งั้น วันนี้ ฉัน ก็ อ่าน ไม่ ออก เหมือน กัน และ แก

ทิดฮั่น “เฮอ, กู นะ นึก ขึ้น—ขึ้น มานาน แล้ว ทำไม ผู้หญิง เหนือ จง นุ่ม
นุ่ม มัน ก็ อ้าย คน เหมือน อย่าง เรา แปลก พิสดาร”

ทิดฮั่น “อ้ายเฮอะ ก็ มัน เปน เพศ อ่อนแอ นี หว

ครู อธิบาย แก่ นักเรียน “ถ้าเราไป ยัง พระนคร เรา จะ เติม เปี่ยม ไป ด้วย ความ วรรัง รดยนต์ มากกว่าอื่น เพราะ นั้น เรา ควร ขนาน นาม รดยนต์ ว่า รดภัย เพราะ เปน ภัย แก่ ตัว เรา” เมื่อ กล่าว อธิบาย อยู่ เห็น นายชั้น นิ่ง ง่วง จึง ถาม ว่า “ไฉน นายชั้น ตอบ เร็ว อะไรวะ เปน ภัย แก่ ตัว เรา?”

นายชั้น ลูก ชน ยืน ไฉน ขยิบตา ตอบ ว่า “อหิวัธ และ กภาพโรคฺ คุ้ม”

คนมั่งมี “มีเงิน มากๆ อยู่ นานๆ ตาย ก็ มี สุข”

คนยากจน “ไม่มีเงิน เลย ตาย เสีย เร็วๆ ก็ มี สุข”

คนที่ ๑ “แกไม่ พัง เสียง ฉันท บ้าง เลย เสียง ฉันท เหมือน เสียง นาฬิกา”

คนที่ ๒ “แกก็ ไม่ พัง เสียง ฉันท เสียง ฉันท เหมือน ระฆัง”

ภรรยา “แห่ม! น้อง เกิด ยด เกิด ยด มี อย่าง รี้ ข้าง จูบ ได้ จูบ เอา ไม่ มี เวลา ดังว่า”

สามี “ขอ นี น้อง เกิด ยด พุด ออก หรือ เมื่อ ไหว่ จะ รัก กัน เถอะ”

ภรรยา “โธ่ ก็ เวลา ถึง เวลา นะ ชี๊ยะ”

คุณพระ “แห่ม! คุณ หุดวง ไม่ ได้ พบ กัน นาน ดู หน้า ขาว ชน อี๊ อก มาก เทยว นะ”

คุณหุดวง “ทำไม จะ ไม่ ขาว ต๊ะ”

คุณพระ “ขาว เพราะ อะไรวะ กิน ยา วิเศษ รี้”

คุณหุดวง “อะไรวะ เสีย อี๊ กดำ เพราะ โดน ผู้หญิง จูบ บ่อย นะ ชี๊”

นายตุ๊ก “เฮ้ย ล่าน เขาว่า ผู้หญิง พูด มาก เพราะเจ้าหล่อนไม่ทำงาน
ทำจริงไหม?”

นายล่าน “ไม่จริง เพราะ ปาก เจ้าหล่อน อยู่ ไม่ สุก ต่าง หาก”

ผู้พิพากษา “แก นะ ช้ ะโมย เต็ก ะโมย น้อย จีปากระเจี้ยว นะ”

ชะโมย “หา มิได้ ขอรับ กระผม”

ผู้พิพากษา “กั้น นะ ช้ แก ยิง หา มิได้ แต่ เจ้าจับ แก มา ได้ ย ก่อน”

ชะโมย “ขอ ประทาน โทษ”

ผู้พิพากษา “โทษ ของ แก นะ วี ๖ เดือน ฐาน กระณา”

ถาม “คนเราเกิดมาทำไม?”

คนที่ ๑ ตอบ “เกิดมา หา ความ สุข”

คนที่ ๒ ตอบ “เกิดมา สืบ สักต”

คนที่ ๓ ตอบ “เกิดมา หา ความ ทุกข์”

คนที่ ๔ ตอบ “เกิดมา ตาย”

บิดา กำลัง หา ร่ม “ใคร เห็น ร่ม ของ พ่อ บ้าง หรือ ว่า ใคร หยิบ
ไปข้างไหน”

หนูแดง มองดูหน้า พี่สาว “ฉัน คิดว่า นายชั้น เขา หยิบ เอา ไป พ่อ”

พี่สาว ขมิงตา “หนูแดง ทำไม เจ้า ถึง ถัดๆ พูด เช่น นั้น”

หนูแดง “ก็ เมื่อ ว่า นั้น หนู แอบ ได้ ยืน นายชั้น เขา พูด กับ พี่ ว่า

เขา จะ ขอ ของ อย่าง หนึ่ง กับ พี่”

แม่พันเอาหมอกมุนันตาเดินเข้าไปหาหมอ หมอพอได้เห็น แต่
ก็ตกใจว่า “โอ นั่นเป็นอะไรไป ฉันคิดว่าคงเกิดอุบัติเหตุอย่าง...”
แม่พัน “อุบัติเหตุอะไรพี่หมอ”

พอแม่พันเข้าไปใกล้ และหมอถึงมือตรวจจริงจัง จึงเห็นว่า
นอกจากแผลที่นัยน์ตาแล้ว ที่แก้มเป็นรอยขีด และแขนข้างซ้าย
แล้วยังมีที่อื่นๆ เจ็บปวด อีกหลายแห่ง หมอตกใจจึงถามว่า
“ไปเกิดเหตุอย่างใดล่ะ ถึงได้เจ็บมากมายหลายแห่งเช่นนี้”

แม่พันฮาย “เรื่องเป็นอย่างนี้ค่ะ พี่หมอ คือเมื่อคืนเอง
ดิฉันกลับบ้าน แต่เพื่อนเวรตานั้น เป็นเวรตาเดือนมืด และไฟฟ้ากลางถนน
ดวงตรงหน้าห้องดิฉันก็เพื่อนดับ พอดิฉันถึงประตูซึ่งดิฉันเข้าใจ
ว่าใช้แล้ว จึงเคาะเรียกให้เปิด แต่ที่จริงหาใช่ห้องดิฉันไม่ พอชาย
เจ้าของห้อง เปิด ประตู ออกมา เขาก็คิดว่าเมียเขากลับ บ้วน นะซี
พี่หมอ”

ครู “โลกมีอันตรายอย่างไร”

ไม่มีใครตอบ

ครู “นักเรียน คน คอไป”

นักเรียน “กตม ครับ”

ครู “เขารู้ได้ อย่างไร”

นักเรียน “ถ้ายังงั้น ก็เป็นรูป ดีเหี้ยม ครับ เพราะผมไม่ต้องการ

จะเอา สมองไป คิดให้หัวเสียในเรื่องวิชาใดๆ เช่นนี้”

ตอนที่ ๗

ศัพท์ ดนุ

๒๕๓

ชายบ้านนอก คนหนึ่งเดินไป ๆ มา ๆ อยู่ ที่ ดัก พระยาศรี เมธ
 ยืน ดั่งเดิม อยู่ นาน พอ เห็น นักเตง คนหนึ่ง เดิน มา จึง ตรง เข้า ไป ถาม ว่า
 “พ่อจ๋า พ่อช่วยบอก ที่ ว่า โรงพัก พาหุรัต อยู่ ที่ไหน จะ”

นักเตง “แกจะ ธุระ อะไร”

ชายบ้านนอก “ฉัน จะ ไป หา ลูกชาย เขา ดัก หั่น ข้อย เขา คง มา ทำงาน
 อยู่ ที่นั่น ฉัน เดิน หา เสีย จน ข้อนใจ แล้ว”

นักเตง “อ้อ งาย นิดเดียว ละ แก จะ บอก ให้ แก ไป ต่อย เจก
 ตาก รด คน นน เขา ซี้ ประเดี๋ยว จะมี คน เขา พา แก ไป ถึง
 เอง ละ”

นายเฉียบ กลับ มา จาก บัณฑิต ได้ และ มา บอก กับ บิดา ว่า บิดัน
 ได้ ซ้อ เหมือน รว ได้ แห่ง หนึ่ง เปน ราคา ๒๐๐๐ บาท ทำให้ บิดา นัก ประ
 หาดใจ มาก บิดา พอ ได้ ยิน ก็ โกรธ ทำไม เจ้า จึง แยก ใจ ได้ เช่น นั้น
 ขำ ว่า เจ้า ถูก คน ที่ บอก ชาย เขา ต้ม เจ้า อย่าง ลึก

นายเฉียบ “ผม ไม่ ชัก ทน อะไร เลย คุณพ่อ ก็ ยิง งั พ่อ ผม
 ซ้อ แล้ว ผม ก็ ประกาศ เรียก หุ่น ต่ง เปน บริษัท ชน มี คน ใน กรุงเทพฯ
 ต่าง พา กัน ซ้อ และ ผม ขาย ต่อ ไป แล้ว เปน เงิน ๓๐๐๐ บาท”

บิดา หน้า สดก ทันที “เจ้า นะ หรือ ขำ เปน ผู้ ซ้อ หุ่น ได้ ๓๐๐ หุ่น
 เปน เงิน ๓๐๐๐ บาท ด้วย นะ”

นายเฉียบ กำถั่ง จุกยา แอน หู บัด “ผม ทราบ ดี แล้ว ครับ”

คุณเบ๊ยก นักดื่ม เมื่อไปที่สโมสร คราวใด เป็น เรียก เหล้า มากิน
 ทุกครั้ง และเวลา กิน ต้อง หัดบดตา เสมอ จน เพื่อน ฝูง ทง หลาย ต่าง มี
 ความ ประหลาดใจ และ สงสัย ว่า เหตุใด คุณเบ๊ยก จึง ต้อง ทำ เช่น นั้น
 จะ ดื่ม โดย อាកพร ดื่ม ตา ไม่ ได้ หรือ ต่าง ปฤกษา กัน ว่า จะ ถาม ถึง เหตุ
 ผล ใน เรื่อง นี้ แต่ ต่าง คน ก็ ไม่กล้า เพราะ เกรง คุณเบ๊ยก จะ แหว ออกมา
 ใน ที่สุด คุณเบ๊ยก ขันรับ อาสา พอ วัน หนึ่ง คุณเบ๊ยก มา และ เมื่อ เรียก
 เหล้า กิน แล้ว คุณเบ๊ยก จึง เดิน อาจ ๆ เข้า ไป

คุณเบ๊ยก “นี่ แน่ คุณเบ๊ยก ผม ขอ ถาม หน่อย เอะ ว่า ทำไม เวลา
 คุณ ดื่ม เหล้า จึง ต้อง หัดบด ตา ด้วย จะ ดื่ม โดย ดื่ม ตา อย่าง
 เพื่อน ฝูง ทง หลาย ไม่ ได้ หรือ จะ บอก ผม ได้ ไหม ”

คุณเบ๊ยก “คุณ อยาก รู้อะไร ของ ง่าย ๆ พนัน ก็ คิด ไม่ ออก เขา เกิด
 ผม จะ บอก ให้ ก็ ยัง งง ถ้า เวลา ผม ดื่ม เหล้า แล้ว ดื่ม
 ตา ดู หน้า ตาย ใน ปาก ก็ จะ ช้ำ ออก มา ท่วม ปาก และ ผม
 ไม่ ยอยาก จะ กิน เหล้า ปรน ณา เท่านั้นแหละ ”

บุตร “คุณ พ่อ ครับ คุณ พ่อ ต้อง ให้ เงิน ผม สัก หนึ่ง ละ สำหรับ คุณ
 พ่อ ที่ บอก ผม ไม่ ได้ ว่า ผม มี กระจุก กี่ ท่อน ”

บิดา “ผู้ ชั่ง กำถั่ง ชำน คำว่า ว่า ด้วย ศัพท์ ศาสตร์ อยู่ ” “อะ ก็ พ่อ อาจ
 บอก เจ้า ได้ นี่ ณา เจ้า มี กระจุก อยู่ ๒๐๗ ท่อน เฮ ”

บุตร “ผิด คุณ พ่อ ผิด เชียว ครับ ผม มี กระจุก อยู่ ๒๐๗ ท่อน ต่าง
 หาก เพราะ ผม กลั่น กระจุก ปลด เข้า ไป เมื่อ เข้า นี อีก ท่อน หนึ่ง
 มา ต้อง ให้ ผม สัก หนึ่ง ”

อภัยเวร ไฉนยกโทษ สี่ปาก'ฟ้า'ฟ้า

บรรพ ๑

ไกล ออกไป—ไกล ออกไป ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ของ กรุงเทพฯ
ทวารวดี ศรี อโยธยา ภูมิ ประเทศ อัน แด่ต่างไป ด้วยรถไฟเงินเนินเขา
และ ธารน้ำ ดำธาร อัน มี น้ำไหล เรื่อย อยู่ เป็น นิตย — เป็น ภูมิ ประเทศ อัน
ควร จะ จัด นับ เข้า อยู่ ใน ถิ่น มรูกันดาร ปราบฏ นาม มาแต่ดึกดำบรรพ
สมัยว่า นครเวียงจันทน์!

วันคืน ที่ จะ กล่าว สืบไป นี้ อยู่ ในกาล วสันตฤดู ซึ่ง ข้าพเจ้า—
ออก พระราชรินทร์ ตำแหน่งพระตำรวจ จตุตศบาท ต้อง เดินทางจาก
กรุงศรี อโยธยา รอน แรม ไป ตาม ภูมิ ประเทศ แห่งภาค มรูกันดาร ดังกล่าว
แล้ว ด้วยความลำบากยากแค้น แค้นเข็ญ แต่กระนั้น, ข้าพเจ้า ก็ มิได้
คิด เมื่อหน่าย ญาระยะ ท้อ ถอย ด้วย ประการ ทั้งปวง เพราะ เหตุว่า มี
ความ จำเป็น อยู่ บาง สิ่ง ที่ บังคับ มิให้ ข้าพเจ้า กระทำ ไป เช่นนั้นได้ ด้วย
ข้าพเจ้า เป็น ข้าราชการ ของ พระบาท สมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัว พระบรม

ราชาธิราช ที่ ๔ และ ณ บัดนั้น ก็ ยัง กำลัง ปฏิบัติ หน้าที่ อัน สำคัญ และ ตบมือเป็นพระราชภาระ ซึ่งพระองค์ ท่านต้องพระราชประสงค์ เป็นนักหนา

ก็ ซึ่ง ข้าพเจ้า กล่าว ว่า สำคัญ และ ตบมือ บัดนี้ สมควร จะ เปิด เผยให้ท่านทั้งหลาย ทราบ เสีย บ้าง ก็ คง จะได้ แล้ว เพราะ ประพฤติ การณ อัน ข้าพเจ้า กระทำได้ สำเร็จ เรียบร้อย ต้องพระราชประสงค์ ของฉัน เกดฉัน กระหม่อม ๗ ไปแล้ว เกือบ ๓๐ ปี เต็ม และ เมื่อ ข้าพเจ้า กลับ จาก ภาค มรณังคาร มา ถึง กรุงศรี อโยธยา เรื่องราว ที่ ข้าพเจ้า กระทำ สันอง พระเดช พระคุณ พระบาท สมเด็จพระเจ้า อยู่หัว ก็ ได้ แพร่ หาดายอยู่ ภายใน พระราช ดำนัก บ้างแล้ว อีก ประการหนึ่ง เถา ณ บัดนี้ พระองค์ ท่าน ก็ ได้ สวรรคต แล้ว สู่วิถี อัน เป็น ทาง นฤพาน ไป แล้ว ด้วย ก็ เมื่อ กระนั้น, จะให้ข้าพเจ้าปกปิดไว้ทำไม?

ความจริง, ข้าพเจ้า เบื่อ หน่าย ต่อการ ที่ จะ นั่ง หดง คด หดง แข็ง จารึก หนังสือ ลงใน แผ่น ใบ ตาน เสีย อย่างยิ่ง ถึง แม้ ว่า เรืองน ข้าพเจ้า เป็น ผู้กระทำ อัน และ ผล ที่ ได้ รับ ค่อนข้าง จะ นำ ความมี ขอเสีย มา

สู่ ตัว ข้าพเจ้า เอง ก็ จึง อยู่ แต่ ว่า คน อย่าง ข้าพเจ้า—ออก พระราช วินทร ซึ่ง มี อายุ ปูน ขรา ลง มาก แล้ว เช่นนี้ จะ มีความ นิยม ชม สัก เพียงใด เทียว

หากไม่ เป็น เพราะเหตุนี้ บัดนี้—ภริยายอด ที่ รัก ของ ข้าพเจ้า—ภริยา ซึ่ง ได้ เคย ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา นาน ไม่ขอรับให้ ข้าพเจ้า เขียน หรือ ตัว หัดเอง ไม่มานั่ง ตรงหน้าให้ ข้าพเจ้า เขียน พดาง ขม โคม ของ

หลุดออกไปด้วยพลองแล้ว ข้าพเจ้าก็ใคร่จะขอพูดด้วยความเกลียดชังว่า เรื่องราวเหล่านี้จะปฏิสนธิขึ้นในท่ามกลางชาวกรุงเทพฯ ราวใดศรีอยุธยาไม่ได้เลย เป็นอันขาด!

ภาพ ซึ่ง ดอย อยู่ ตรงหน้า ข้าพเจ้า ตั้งแต่เริ่มเขียน ลง จนกระทั่งถึงอดุลานันท์ จะเป็น ภาพ ซึ่ง เกิด ขึ้น นาน ปี มา แล้ว ก็ จริง อยู่ แต่ข้าพเจ้าก็ ยัง จำ ได้อย่างละเอียดดีถ้วน อา! ข้าพเจ้าเคย ดำบาก กราก กรำ ไป ใน กลาง เขต กลาง ฝน — ข้าพเจ้าเคย ตก อยู่ ใน ท่าม กลาง ปลาย หอก และ ดาบ อันแหลมคมในดินแดน มลฑล ประเทศ จนเกือบจะเอาชีวิต มาไม่รอด— ข้าพเจ้าเคย หลง โหล ใน ความงาม ของ หญิงสาว ผู้หนึ่ง ซึ่ง เป็น ธิดา ของ เจ้า ผู้ ปก ครอง นคร เวียง จันทน์ จนถึง แก่ ต้อง ยอม เสีย เกียรติยศ เสน่หา ชัย บัง จน กับ อ้าย พวก ขบถ เพื่อ ซึ่ง นาง งาม นั้น และ ผล ที่สุด ข้าพเจ้า ก็ มี ชัย ชนะ— มี เกียรติยศ อัน ยิ่งใหญ่ ใน มลฑล ประเทศ ข้าพเจ้า ได้นาง งาม ผู้ นั้น ไว้ ใน กำมือ สัมภวาณ ประสงค์ และ หล่อน ผู้ นั้น ก็ คือ—หญิง บัวขาว ภริยา ขอดรัก ของ ข้าพเจ้า ซึ่ง กำลัง นั่ง อยู่ ตรงหน้า ข้าพเจ้า ณ บัดนี้เอง อา! คิด ขึ้น มา แล้ว—ท่าน เขียว มัน เป็น เรื่อง ที่ น่า อมอก อมใจ เสีย เหลือเกิน

เมื่อ เหยยหนา น จาก การเขียน และได้ สัมภา ของหญิง บัวขาว คราวไร ข้าพเจ้า ก็ ยัง รู้สึก อมอก อมใจ อยู่ ถึง มา คราว นี้ เรา ทั้งสอง จะ อยู่ ด้วย กัน มา ด้วย ความ ผาสุก สว่าง งาม จน แก่ เฒ่า ถึง ปานนี้ แล้ว ข้าพเจ้า ก็ ยัง เห็นว่า ความ งดงาม ของ หญิง บัวขาว ยัง มิ ได้ พลดอย แก่ ไป

ตามอายุด้วยเลย หล่อนยังมีหัวใจวรรณคดีได้แปลตั้งปด้อยู่เสมอ
ทั้งนี้ทำให้ข้าพเจ้าออกรู้สึกเสียดายเวลาที่ผ่านพ้นมาแต่นั้นขึ้นนั้นก็

อัน พระราชภารของ พระพุทธเจ้า หลวง ซึ่งทรงไว้ดวงพระฤทัย
พระราชทานมอบหมายให้ข้าพเจ้าไปกระทำต่างพระเนตรพระกรรณ
ทั้งนี้ก็คือการไปติดต่อบัณฑิตแนบ เหตุการณ์ในนครเวียงจันทน์ หรือ
พูดอย่างง่าย ๆ ข้าพเจ้าใคร่จะลงความเห็นเอาเสียว่า ข้าพเจ้าก็คือ
คนสืบราชการลับของกรุงศรีอยุธยาไปทำการสืบข่าวอันสำคัญที่นคร
เวียงจันทน์เอง

มีข่าวโจษกัน อยู่กลางตลาด—และมีข้าก็ติดตามเข้ามาจนถึง
ภายในพระราชฐานว่า เจ้าผู้ครองเมืองเวียงจันทน์กับอุปฮาดและหัว
เผ่าคบคิดกันจะเป็นขบถต่อกรุงศรีอยุธยา—และจะตั้งแข็งเมืองมียอม
อ่อนน้อมเป็นข้าขอบขัณฑสีมาของพระพุทธเจ้าอยู่หัวตั้งแต่ก่อน

พระพุทธเจ้าหลวง—พระบรมราชาธิราชที่ ๕ ย่อมปรากฏแก่
มวงมุขอำมาตย์โดยทั่วไปแล้วว่า พระองค์เป็นพระมหากษัตริราช
ซึ่งทรงตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรม มีพระฤทัยหนักแน่นและเต็มไปด้วย
ด้วยพระมหากรุณาธิคุณอย่างใหญ่หลวง ข่าวขบถของหัวเมือง
ลาวนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมิได้ทรงเชื่อถือเอาว่าเป็น
ความจริงแต่ก่อน พระองค์โปรดเกล้าฯ ทรงใช้พระชนาณพินิจดูให้
ละเอียดถี่ถ้วนแท้ แต่ก็ด้วยต้องพระราชประสงค์จะให้ข่าวนี้ปรากฏ
เท็จจริงลงไป ข้าพเจ้า—ผู้เป็นตำรวจคดีกับท้าวจึงต้องรับพระบรม
ราชโองการให้ไปสืบสวนเป็นความลับ ด้วยเหตุดังนี้แหละ ข้าพเจ้า

จึงว่า— ขณะที่ ข้าพเจ้า จาก กรุงศรีอยุธยา ไป ทำ พระราชภาระ ของ พระเจ้า อยู่ หัก ใน เวลานั้น ไม่มี ข้าราชการ ใดๆ จะ ทราบ หรือ ด่วนรู้ แม้แต่ สักคน นอกจาก จะ ทราบ แต่เพียง ว่า ข้าพเจ้า ทุส ตา พักราชการ เพื่อไป เยี่ยม ญาติ ที่ ศรีอยุธยา แล้ว ก็ ไม่มี อะไร พิเศษ ไป กว่า นี้ แต่ พอ ข้าพเจ้า ได้ กระทำ พระราชภาระ นั้น สำเร็จเสร็จ สิ้น ไป แล้ว—นั้นแหละ เรื่องราว จึง กระจ่าง ปรากฏ แก่ ทวย อำมาตย์ และ ปวงราชบริพารทั้งหลาย เขา เหล่านั้น พากัน โสภณ ถึง ความ สำมารถ ของ ข้าพเจ้า อยู่ ออก ซึ่ง แท้ ระหว่าง นั้น—ข้าพเจ้า ไม่กล้า จะ ปฏิเสธ ว่า ข้าพเจ้า จะ ออก ถอน ต่อ ความ ชื่นชมยินดี ใน คำ สรรเสริญ เหล่านั้น เสีย ได้

ด้วย เรือ, ด้วย เกวียน, และ ด้วย พาหนะ ยาน อื่น ๆ อีก ข้าพเจ้า ก็ได้ ถึง นครเวียงจันทน์ ภายใน เดือนเศษๆ โดยอาศัย สาย พระราชหัตถ์ เลขา ตบ แต่ง แก่ เจ้าของ ยาน พาหนะ เหล่านั้น

ข้าพเจ้า บรรลุ ถึง เวียงจันทน์ เวลา ค่ำ แล้ว และ เลือกหา โรงที่พัก อาศัย อยู่ นอก เวียง โดย ให้ ค่า เช่า อย่าง สูง แก่ เจ้าของ ซึ่งเป็น ดาว มี อายุ ชราภาพ และ คา เก็ก ก็ ไม่ได้ ส่ง ส่วย ใน ความเป็น อยู่ ของ ข้าพเจ้า หรือ ใ้ กลาม ข้อ ความ อะไร จาก ข้าพเจ้า แม้แต่ สัก คำเดียว ออ! บัดนี้ ข้าพเจ้า รู้สึก ตัว ว่า กำลัง ตก อยู่ ใน ท่ามกั ด่าง แห่ง ความ แดกดัน ของ ขนชาติ ดาวทั้งหลาย ข้าพเจ้า กำลัง กระทำ พระราชภาระ ซึ่ง พระบาทสมเด็จพระเจ้า อยู่ หัก ต้อง พระราช ประสงค์ ให้ เป็น ความ ตบ อธิจจา! ข้าพเจ้า คือ ตัว ศัตรู อัน ร้ายกาจ ของ ชาติ ดาว ถ้าหาก ข้าพเจ้า ทำอะไร

ให้เป็นพิรุณออกมาแล้ว—ไม่ต้องสงสัยเสียว่าชีวิตของข้าพเจ้าจะไม่
หลุดตามลงไป—แต่ข้าพเจ้าก็ยังเคราะห์ดีอยู่

ซึ่งข้าพเจ้าจะเป็นใคร—มีสำนักหักหลังอยู่แห่งไร—และเหตุ

ใดจึงพลัดเข้ามาในเงื่อนนั้น?—หาเป็นเหตุให้พวกสาวชายหญิง

ทั้งหลายคิดใจสงสัยข้าพเจ้าสักเล็กน้อยไม่—เขาเหล่านั้นมองข้าพเจ้า

อย่างมองคนอื่น ๆ ซึ่งกระทำตนเป็นจารกบุรุษท่องเที่ยวไปทุก ๆ นิกม

คาม หรืออย่างพวกพ่อค้าเร่ทางบง—ทั้งนี้เพราะกิริยาอาการของ

ข้าพเจ้า ซึ่งมาแต่แม่จะแสดงคัมภีร์ให้เหมือนกับพวกสาว—แต่ก็

ไม่เหมือนตนเองเป็นคนเหี้ย—ตกลงเป็นอันว่าข้าพเจ้าได้กระทำกิจ

อันแรกสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ปราศจากบุพพการีระแวงสงสัยด้วยประการทั้งปวง

ไปสิ้นหนึ่งแล้ว

ที่พักของข้าพเจ้า ออกจะดีปรกมาก—หลังคาซึ่งมุงด้วยแผ่น

หิน มีแมลงมุมและยักไข่ติดอยู่เกลื่อนกลาด—อากาศหรือที่ร้อน

อบอ้าวหายใจไม่ไหวจะอดทนได้เสีย—แม้ข้าพเจ้าจะได้เปิดหน้าต่าง

เพื่อให้อากาศเข้ามาสับเปลี่ยนบ้าง—แต่ก็ไม่มีประโยชน์อันใด—ข้า

ว้ายกลิ่นนาคว่าและของโสโครกติดประดังกันเข้ามาในห้องยิ่งกว่า

ขรรวมดาเสียอีก

ตกลงความตั้งใจของข้าพเจ้า ซึ่งคิดว่าจะนอนระงับความระหือย

ระเหี่ยใจ อันได้ทราบคร่ำมาตลอดทางเห็นจึงเป็นอันใช้ไม่ได้เสียแล้ว.

ข้าพเจ้าได้พักอยู่นอกเวียงเป็นหลายวัน—แต่ก็ยังมิได้ทราบ

ข่าวหรือร่องรอยแห่งการขบถของเจ้าผู้ครองเวียงสักเล็กน้อย—ทั้งนี้

ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกกตัญญูใจเสียอย่างยิ่ง

คืนวันหนึ่งราวกลางเดือน ๘ เจ้าบุญสาร คือผู้ครองเวียง ได้ทำพิธีอาสาธา คือบำเพ็ญกุศลบวชนาคพระภิกษุบ้าง สามเณรบ้าง รวมเป็นจำนวนเท่าหมาย ที่พระวิหาร อันเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปนิมิตกร เกิดมรภฏ และพระบางภายในคุ้ม คืนวันนั้นข้าพเจ้า นั่งเล่นอยู่หน้าที่พัก แลเห็นมหาชนชายหญิงพากันเดินไปตามถนน เป็นกลุ่ม ตาเจ้าของโรงที่พักมาถามข้าพเจ้าว่า :

“คำวนั้นพอเมืองทำพิธีอาสาธา และมีมหรสพสมโภชพระแก้ว และพระบาง จะไปเที่ยวบ้างหรือ?”

“หนทางคงไกลแน่นอน” ข้าพเจ้าตอบแสดงตนว่าเป็นสาวคฤหัสถ์เดียวกับแก “ขอยขยงเดินหนทางไกลๆ เพราะรู้สึกเมื่อยนัยน์”

“โอ, บั๊ ไกลหนักหนา” แกตอบ “พอสุดทางนั้นก็ถึงคุ้มพอเมือง”

ข้าพเจ้านึกอยู่ว่า พิธีของเจ้าผู้ครองเวียงคงสนุกสันถวามมหาชนไปชมมากมาย หากข้าพเจ้าได้ไปชุมนุมกับเขาแล้ว บางทีจะได้รอม รอยชาวขบถบ้าง กระมัง คิดดังนั้นแล้วข้าพเจ้าก็ตกลงใจจะไปเที่ยวงานมหรสพนั้น จึงตอบแกว่า :

“สู่เถาไม่ไปบ้างหรือ? ข้อยจะลองไปเที่ยวบ้าง”

พูดแล้วข้าพเจ้าก็กลับเข้าที่พักแต่งกายเสียใหม่ อย่างเรียบร้อย ข้าพเจ้าสรวลขบขันได้ข้างใน อย่างรัติกุ่ม ครั้นแล้วก็ออกเดินตามพลเมืองตามประเพณีไปกับเขา ข้าพเจ้าเดินตามพวกสาวไปจนสุดถนนนี้ และแล้วก็เลี้ยวซ้ายมือไปออกถนนใหญ่ ข้าพเจ้าทอด

สายคาไป ข้างหน้า แดเห็น แสงไฟ สว่างไสว อยู่แต่ไกล แต่เมื่อ
มาถึง มุม กำแพง วัด แห่งหนึ่ง ณ บัดนั้น ข้าพเจ้า กับ พลเมืองทั้งหลายก็
จำต้อง หยุด ชงก

“หยุด!” เสียง คำว่าจ ถึง หวายเป็น ผู้หนึ่ง ร้อง ตวาดมาจาก ถนน
“แอบเข้าไป ข้างทาง พ่อเมือง เล็ดจ”

ข้าพเจ้า แอบเข้าไป จน ชิด กำแพง วัด ตาม คำสั่ง และ คอย ดูอยู่
ด้วยความ ตั้งใจ สักอึดใจ หนึ่ง ก็มี กระบวน แห่ง มาตาม ถนน ณ ท่าม
กลาง กระบวน แห่ง นั้นเอง ข้าพเจ้า แด เห็น แคว่ หลังคา ติด ด้วย สัตของ พน
แดง ๒ หลัง มี คน หาม โดย ครบ ถ้วน หลัง แรก มี ชาย แก่ คน หนึ่ง มี
ลักษณะ ท่าทาง พุ่มฐาน นิ่ง ยึด ตัวตรง เป็น สิ่ง น่า เกรงขาม หอมือ คับ
บุหรี และ ทอด สายตาตรงไป ข้างหน้า ส่วน แคว่ หลังที่ ๒ ผู้หนึ่งเป็นหญิง
สาว—ปรากฏ แก่ ตา ข้าพเจ้าโดย แจ่มชัดว่า เป็น หญิงสาว—เป็นหญิงสาว
ซึ่ง มี รูปโฉม โฉมพรรณ เดาศักดิ์ สัมด้วย ลักษณะ แห่ง ความงาม ทุก
สิ่ง ทุก อย่าง ความงาม ของ ห่อน นั้น สามารถ ทำให้ ข้าพเจ้า ตก ตึง
จึง คิดว่า แทบ จะไม่ กระพริบ

ข้าพเจ้า ขอ สารภาพ ตรง ๆ ว่า ณ บัดนี้ ข้าพเจ้า รู้จัก รัก ห่อน
แล้ว—รัก ห่อน เพราะ ความงาม อันไม่มี ที่ติ ของห่อน เหล่านั้น!

ทันใด—คล้าย ๆ กับว่า บุพเพ สันนิวาธ สร้าง มาแต่หนหลัง ห่อน
—ซึ่ง จะเป็นใคร ก็ ตาม ได้ หัน วงพักตร์ อัน จมจ้ม พร้ม เพรา มาทาง
ข้าพเจ้า และ เมื่อ ดวงตา อันคม คำขลิบ ของห่อน กระทบ กับ สาย คา

ของข้าพเจ้า หัดนอน ก็ขี้ม ออก มา อย่างน่าเอ็นดู แต่ แดง ก็ขี้ม วง
พักตร์ แสดง อาการ ขวยเขิน

หัดนอนเป็นใคร—มี พงศ์เผ่า เหล่ากอเป็นไหน ? ข้าพเจ้าไม่รู้จัก
และไม่ เคย คิด หรือ เคย คิด—แต่ จะ มี ประโยชน์ อะไร เมื่อ ความรัก ได้
นำมา ถึง ข้าพเจ้า ออก จน มี คมิต เช่นนี้ แดง ?

ขณะนั้น ข้าพเจ้า ต้มตัว—ต้ม หมด ทุก ๆ สิ่ง ทุก ๆ อย่าง แม้ พระราช
ภาระ ของ พระบาท สมเด็จพระเจ้า อยู่ หัด ซึ่งข้าพเจ้า ได้รับ พระราชบัญชา
มอบ หมายถึง ให้กระทำ ก็ ต้ม อัน ความคิด ที่ จะ ไป ดูการ มหรศ
สมโภช พระแก้ว กับ พระบาง ก็ ได้ อันตรธานไป ความงดงาม ของ หญิง
สาวผู้นั้นได้ เปลี่ยน หัวใจ อัน แข็ง กระด้าง ของ ข้าพเจ้า เสียแล้ว

ข้าพเจ้าเดิน ตาม กระบวน แห่นั้นไปใน ระยะ ห่าง พอ สัมควร แต่
สายตา ของ ข้าพเจ้า นั้น มิได้ ลดละไป เสีย จาก แกร์ ของ หัดนอน เลย

มี ข้ากระบวน แห่ ก็ หยุด ลง ณ ที่ หน้า กำแพง วง ของ พ่อเมือง
แต่ยังมี ทน ท ข้าพเจ้าจะได้ เห็น การ กระทำ ของ แม่ สาวสืบไปจากนั้น
ก็ พอดู รู้จัก ว่า ข้าพเจ้า โคน ผู้ใด ผู้หนึ่ง ซึ่ง อยู่ ข้าง หลัง กระเทย ใหญ่
ข้าพเจ้า จน ตัว เข

ข้าพเจ้าเหลียวหน้า กลับไป จ้อง ดู เขา โดย รวดเร็ว !

อา, กักขพระบวช ! ผู้ซึ่ง กระแซะ โหด ข้าพเจ้านั้นมีรูปร่างหน้าตา
น่าเกลียดยิ่งนัก ผิวหน้า ของเขาดำ คดำ คิ้วดำ ตา ตี๋ ใต้ หนวด
หระอมหระม เวลานั้น เขายืน จ้องว่า จ้องดู หน้า ข้าพเจ้า พดาง แลยะ ขี้ม
อย่าง น่า บาดตา ที่สุด

“ดูมันจาง อย่างไร ?” เขาถามข้าพเจ้าเสียง ห้าวๆ “ดูไม่รู้
หรือว่าหญิงสาวที่ ดู จ้อง อยู่ นั้น เป็น ธิดา ของ พ่อเมือง”

“แต่ ดู ต้อง กระแทก ข้อย อย่างนี้ ด้วย หรือ ?” ข้าพเจ้าย้อนถาม
พดาง ระวังบ่โทษะไว้ จัน สู้ด กำถังจิตต์

“อย่า พุด มาก มาย” เขาตอบ สบัดๆ ตามวิธีคนพาด “ข้อย
รัก หญิง บัวขาว อยู่”

“ดู จะ รัก หรือ ไม่ รัก ข้อย บ่ อายากรู้” ข้าพเจ้า ตอบ และ รู้ลึก
โกรธ แค้น อ้าย หมอน ชัน อ้า หลาย เท้า “แต่ เมื่อ ข้อย มี สิทธิ ที่ จะ ดู
หล่อนได้ ข้อย ก็ จะ ดู”

“นั่น, หมายถึงว่า ดู จะ ดู กระ ข้อย เมื่อนั้น” ประทับของ
ข้าพเจ้า กล่าว เขวระ ค่อไป “ก็ ได้, เขียว ใน ดาน วัด นี้”

โตหิต ของ ข้าพเจ้า ผัด ชัน หน้า จัน รู้ลึก ซา ซึ่ง ออก พระ ราษ
ริบท จะ ขอม ให้ ผู้ใด ดู ได้ ย่าง ยาน อายา เพื่อดู ข้าพเจ้า วน เขย
หน้า ยอม สกตง และ แล้ว เรา ทั้ง สอง ก็ เดิน ตาม กัน เข้า ไป ใน วัด เมื่อ
ถึง ดาน ทวาย ตรง หน้า โบสถ์ เรา ก็ พากัน หยุด ข้าพเจ้า ปลด คาบ ออก
จาก ที่ ซ่อน เสรี่ยม ตัว จะ แก้ว ไช้ ความ เป็น พาด ของ อ้าย มนุษย์ ก็ ก็ ขพะ
ผู้ เสด็จ ให้ จัง ได้

“ข้อย รู้ ดี ว่า ดู คือ ใคร อ้าย เพื่อน เอย” มัน พุด พดาง วัน ถอย
ไป ราว ๒-๓ ก้าว “ดู บ่ ห่อน ไซ้ ลาว ดู เป็น ไทย ไค ชน มา สอด แหม
ความ ดับ ที่ เวย์น นี้ อย่า โกหก เถย อ้าย เพื่อน”

ข้าพเจ้าต้องเลือกชนทั้งตัว ออก! อ้าย หมอนต้องรู้ความดี
ของข้าพเจ้าหมดแล้ว! ทันใดนั้น ข้าพเจ้าก็เงยคาง ฟันลงไป ตรง
กลาง กระหม่อม ของมัน อย่างสุดแรง

ปรบกันแห่ง ข้าพเจ้า ยก คาง ของ มัน ขึ้น รับ คาง ข้าพเจ้า ไว้ ได้
ข้าพเจ้า แลเห็น มัน ยิ้ม แลเห็น รอยฟัน พลาง มัน ก็ คำราม ออกมา
ด้วยความโกรธแค้น

“ดูจะสู้ช้อย อ้อ, บ่ท่อนมีใครจะกล้าสู้กับช้อยเลย”
มัน หยุด นิดหนึ่ง แล้ว กล่าวต่อไปว่า “ชน ช้อยว่า ตลอด ทหาร เอก ของ
ท่าน อุปฮาด แล้ว ใคร ๆ ก็กลัวทั้งด้วย”

แต่ข้าพเจ้าไม่ฟังเสียง และก็ ไม่ตอบ ข้าพเจ้า โถม เข้าฟันมัน
อีก วาระหนึ่ง มัน หอบ ข้าพเจ้า ด้วย ความ ว่องไว น่าชม แต่ คราวนี้
ข้าพเจ้า ก็ ไม่ ยอม ถอน คาง กลับ เหมือนกัน ข้าพเจ้า รุก ได้ คิด ตาม
มันไป ทุก ๆ ทาง ที่มัน หลีก และ จ้วง ฟัน มัน ไม่ เลิก ทว่า ข้าพเจ้า
ฟัน ตรงไป ข้างหน้า มัน และ บางที ก็ ฟัน ไป ทาง ขวา แล้ว ก็ คัด คับ
หวน มา ฟัน ทาง ซ้าย บาง บาง คราว ข้าพเจ้า ก็ ฟัง แทะ มัน บาง แต่
ทุก ๆ ครั้ง มิได้ ถูก ต้อง ตัวมัน ดังที่ มัน พยายาม หอบ ปลายคาง ของ
ข้าพเจ้า อย่าง แล่น คล่อง ว่องไว ราว กับ วานร

“ดูอย่า นึก เหย ว่า คาง ของ ดู จะ สู้ ช้อย ได้” มัน พุด และ ยัน
เป็น เสียง เยียหยัน ถ้า ช้อย ไม่ มีฝีมือ จริง แล้ว ที่ ไหน ท่าน อุปฮาด
และ ท้าวเพี้ย จะ คิด การ ให้ ใหญ่ ได้ ได้ ช้อย เป็น กำนัน ของ ท่าน ทั้งสองนี้”

ก้อยคำของ มัน ลึกคิด ใจ ข้าพเจ้า ชน มา ทน ทน ใด ความคิด ซึ่ง
ข้าพเจ้า ต้อง มา ถึง เมือง เวียงจันทน์ ก็ ผิด เค็น ชน กตาง ส้มอง พะ อา!
ข้าพเจ้า พัง นึก ถึง หน้าท ชน มา ได้ และ พอน นึก ขึ้น มา ได้ ก็ พอ เหมาะ
กับ ได้ พบ ร้อง รอย—ร้อง รอย ซึ่ง จะ ทำให้ ชาว ชน เมือง เวียงจันทน์ แจ่ม
แจ้ง พอ พระราช ฤทธิย์ ของ พระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อ้ายปรับภัก
ของ ข้าพเจ้า คง เป็น ศักการ ผู้หนึ่ง ซึ่ง ถ้า ข้าพเจ้า บังคับ ให้ มัน ตกอยู่
ภายใต้ อำนาจ ข้าพเจ้า ได้ แล้ว เรื่องราว จะ กระเจิง ขึ้น อีก ไม่น้อย เลย.

บรรพ ๒

พอ คิด ถึง นั้น แล้ว ข้าพเจ้า ก็ พยายาม ระมัด ระดวง คัว พยายาม หา
ช่อง ทาง ที่ จะ เอา ชัยชนะ มัน ให้ จึง ได้

ซึ่ง มัน อวด ตัว มัน ว่า มัน เป็น คน มี ผล มอ เก่ง กตาง นก เป็น ความ
จริง เพราะ กตาง ข้าพเจ้า จะ เอา ชัยชนะ มัน ได้ ถึง แก่ เหนือ ไหว่ โดย ชัย

ข้าพเจ้า ยอม คน เป็น ฝ่าย กับ มัน เพศ พก เขา กตาง อยู่ พก หนึ่ง
ครั้น แล้ว ก็ กลับ รุก ได้ มัน ไป ตาม เดิม อีก ข้าพเจ้า หอด ขวา และ พน

ซ้าย รุก มัน ไป จน คิด ขอบ พัทธเดมา ของ โปสถ์ และ โยกาต ท้าย ทูตของ

พยายาม จะ ถอน ตัว ออกจาก ที่ นั้น ข้าพเจ้า ก็ พัง ตาม ตรง ไป ยัง ต้น แขน
ขวา ของ มัน ไม่ ทน จะ บัด รับ เหมือน เคย ความ ของ ข้าพเจ้า จึง แถ่น

ฝัง ลง ไป ใน เนื้อ มัน ร้อง ครวญ ปล่อย คาบ ตก ลง ไป จาก มือ

เท่านี้—ข้าพเจ้า ก็ มี ชัย ชนะ แล้ว!

• อ้ายทูตของ สัตว์หุดจก บินตาย ความ ของ ข้าพเจ้า และ ขนบ จะ วง
 หนึ่ง ข้าพเจ้าก็ วิตกกังวล ของ มัน อยู่ ข้าพเจ้า ทั้ง ตาม เดี๋ย และ
 กระโดด เข้า คอว่า คอ มันไว้ โดย ขนบ พัดนี้ บินถ้ำกันไป มา ตก ตก อยู่
 พักหนึ่ง มันก็ เดี๋ย ที่ ข้าพเจ้า วิตกกังวล มัน ต้ม คอว่า ลง ไปนอน อยู่กับ ดาน
 ทวาย ข้าพเจ้ารับ ใช้ เตา เหยียบ หัดง มันไว้ ข้างหนึ่ง พดาง ก็มด ลง เก็บ
 คาบ ซึ่ง ตก อยู่ โถงๆ มา ถือ

“ ขอยแพ้วแล้ว ตูก็จง บัดคอ ขอยเกิด ” อ้ายทูตของ พูด อย่าง
 ใจ เด็ดเดี่ยว “ อย่าทรมาน อะไร ขอย อีก เลย ”

“ ขอย จะ ยัง ไม่ บน ตู จนกว่า ตู จะ บอก ความ ถม ให้ แก่ ขอย ”
 ข้าพเจ้าตอบ มัน “ อนการ ใหญ่ ที่ ตู ว่า อุปฮาด กับ ท้าว เพี้ย คบ คิด
 กัน กระทำ นน เป็น อย่างไร ? ”

“ อย่าถาม ขอย อย่างนั้น มัน พด เดี๋ย เครือ ” ขอย ก็ถูกผู้ ชาย
 ซึ่ง จะ ช้อชีวิต ด้วย ความ ยอมทน อ้าย คือ คนทง หุดจก นน ใช้ วิถี ”

“ ถ้า ตู บอก ขอย เพียง คำเดียว ขอย ก็ จะ ใจ ชีวิต ” ข้าพเจ้า
 ปล่อย “ ท้าวเพี้ย กับ อุปฮาด คบ คิด กัน จะ เป็น ขบถ ขอย ก็รู้ แต่
 เดี๋ย ขอย อยาก ทราบ ความ ละเอียด ”

“ ขอย บ่ ห่อน พูด ได้ หรอก บัน ขอย เดี๋ย เกิด ”

ลักษณะ ที่ ข้าพเจ้า กำลัง ปล่อย โยน ซักถาม อ้ายทูตของ อยู่ ก็ พอ
 ได้ ยิน เดี๋ย หนึ่ง แด่นมา กระทบ หู— เดี๋ยนั้น เป็น เดี๋ย ของ คน มาก หุดจก
 กำลัง ให้ ร้อง ดัง อยู่ ข้าง ถนน เป็น เดี๋ย ให้ ร้อง ซึ่งมี แวด แห่ง ความ
 หุจรีต เจือปน อยู่

อ้าย ทูตอง ต่ต้งซน ท่ง คั่ว มั่น ร้อง ซินว่า :

“ไปช่วย—เร็ว หญิงบัวขาว ! พวกซ้อยกำลัง จะฆ่าพ่อ เมือง
อยู่ เร็วไป ช่วย เธอ เกิด อ้ายเพื่อน ”

“ สู่หมาย ความ ถึง หญิงสาว ที่ ซน แคร่ ไป เมื่อ ค่ะ หรือ ? ” ขำพ
เจ้า ถาม “ เธอ ชื่อ บัวขาว หรือ ? ”

มัน พยักหน้า “ ไป เร็ว เกิด น้า อ้ายเพื่อนซ้อย ซ้อย รู้ว่า สู้รัก
เธอ ซ้า ซ้อย เลี้ยเกิด อย่า ซักซ้า ”

ขำพเจ้า นั้น กังใจ ด้วย เกรงว่า จะ เปน อุบาย ของ อ้าย ทูตอง
แต่ ใน ที่ สุด ความ เปน ห่วง ใน หญิง สาว ซึ่ง มัน บอก นาม ของ หล่อน แก่
ขำพเจ้า ว่า หญิง บัวขาว นั้น เปน ใหญ่ กว่า อะไร หมด ขำพเจ้า จึง ตก ลง
ใจ กด ปดาบ ตาบ แทง ลง ไป ตรง คอ ของ อ้าย ทูตอง เต็มแรง มัน ร้อง
ซน คำหนึ่ง แล้ว ก็ นั่ง แ่น ไป ขำพเจ้า ผละ ออก จาก ร่าง ของ มัน รบวิ่ง
ตรง ออก ไป ยัง ถนน ที่ พบ หญิง บัวขาว เมื่อ ก

เมื่อ ขำพเจ้า ไป ถึง ก็ ได้ แล เห็น ผู้คน พดเมือง กำลัง วัง กัน อยู่ ด้วย
ฮอตหม่าน ขำพเจ้า จึง มอง ตรง ไป ยัง คุ้ม ของ พ่อเมือง โอ ! ก็ ซ้อย
คำ ของ อ้าย ทูตอง ที่ บอก แก่ ขำพเจ้านั้น เปน ความจริง แท้ ทุก อย่าง
ณ ที่นั้น กอดำ กระบวน แท้ ของ พ่อเมือง เมื่อ กัน สว่าง ใส่ว ไป ด้วย
คบเพลิง ขำพเจ้า แล เห็น คน ซึ่ง ฉกรรจ์ ๆ เปน อัน มาก โทก หัว ด้วย ผ้า
ต่างสี ทา ตัว ด้วย ดินหม้อ คำ รวด กับ ดี หมัก บางคน ถือ หอก บาง
คน ถือ ดาบ กำลัง วัง ได้ ซ้ำ พัน คน เต็ม อย่าง คึก คนอง

• ข้าพเจ้าพยายาม ระวัง ความ ตื่นเต้น ได้ เสีย ครั้น แล้ว ก็ ชู ความ
ขึ้น เห็น อีกระ พธาง กวัก กว้าง จึง ผ่า เข้า ไป ใน ถดาง พอด ใจ อ้า มะ หิด
เหล่านั้น อย่าง ไม่ คิด ชีวิต

“ หมึง มัว ชาว ! ” ข้าพเจ้า ร้อง ดังนั้น “ หมึง มัว ชาว เธอ อยู่
ที่ไหน ? พยายาม ระวัง สติ อารมณ์ ได้ ช้อย มา ช่วย แล้ว ! ”

• อะไร เป็น เหตุ ให้ ข้าพเจ้า ขึ้น มือ เข้า มา เกี่ยว ด้วย พวก ขบถ — อะไร
เป็น เหตุ ที่ ทำ ให้ ข้าพเจ้า กล้า ร้อง เรียก หมึง สาว ซึ่ง ไม่ เคย รู้จัก พุด จาก กัน
อย่าง ไม่ นึก อาย เหนียม เช่น นั้น ? ข้าพเจ้า ตอบ ไม่ได้ — ตอบ ไม่ ได้
จริง ๆ นอกจาก จะ พุด ได้ แค่ เพียง ว่า ภาย นั้น ข้าพเจ้า จิต ใจ ถอย
จน ไม่ รู้ ตัก อะไร หมด ข้าพเจ้า นั่ง อยู่ แต่ ใน โดม หน้า อับ คงม ของ
หมึง สาว ที่ ข้าพเจ้า ชอบ ออก ชอบ ใจ อยู่ เท่านั้น สิ่ง เหล่า นั้น, ท่าน
ทั้ง หลาย จะ กล้า ยืนยัน เจ็บ หรือ ว่า เป็น เพราะ อารมณ์ แห่ง ความ รัก ที่
ข้าพเจ้า มี อยู่ ต่อ ห่อน — หมึง มัว ชาว ?

ปลาดาย ตาม ของ ข้าพเจ้า เป็น มรรค เทศ แหวก ทาง ให้ ข้าพเจ้า จึง ผ่า
ฝูง พวก ขบถ เข้า ไป จน ถึง แคว่ หลัง ที่ ๒ ซึ่งเป็น ความ คง ใจ ของ ข้าพเจ้า
แต่ เมื่อ ถึง ที่ นั้น แล้ว ข้าพเจ้า ก็ หว เห็น มี ผู้ใด อยู่ ไม่ ใจ ข้าพเจ้า
หาย ความ นึก ถึง ว่า เจ้า หมึง มัว ชาว คง จะมี อันตราย เกิด ขึ้น เป็น นัน คง

ข้าพเจ้า พ้น แวง พวก ใจ อับ ขพาต ที่ ถัดม รอบ ข้าพเจ้า ด้วย ความ
หวั่น เป็น อย่าง ยิ่ง ข้าพเจ้า จึง ตะลุย ผ่า คน หอก คม ตาม เทียบ ค้นหา
ตัว เธอ อยู่ เป็น จ้า ตะ ห้วน ใน ที่ สุด เมื่อ ไป ถึง แคว่ หลัง แรก ข้าพเจ้า ได้

พบเจ้าบุญसार เจ้าผู้ครองนครเวียงท่าช้างถูกมัดและตกอยู่ในความ
ควบคุมของชายผู้หนึ่งมีรูปร่างกำยำดำดำน ๓—๕ คน

ข้าพเจ้ารีบพุ่งพลายตามไป ยังคนที่หนึ่งโดยรวดเร็ว มันล้ม
คว่ำโดยไม่ร้อง ตกคำเดียว ขณะอ้ายคนที่ ๒—๓ กำลังยืนตั่งอยู่
บนข้าพเจ้าก็รีบพุ่งมันลงไปด้วยเร็ว มันไม่ทันระวังตัว คนหนึ่งจึง
ถูกตาบของข้าพเจ้าที่โหดขาด ผก ลงมาจนถึงหัวใจ และอีกคนหนึ่ง
ถูกที่ศีรษะโลหิตไหลอาบหน้ามันล้มลงตายทั้งคู่

ครั้นแล้วข้าพเจ้าก็ก้มลงประคองเจ้าบุญसार ช่วยแก้ไขอกที่มัด
ออก พอหลุดเจ้าบุญसारก็ลุกขึ้นยืนจึงดูหน้าข้าพเจ้า แต่ยังมีท
ที่แก่จะพูดว่ากระไร ข้าพเจ้าก็จึงถามขึ้นก่อนว่า :

“หญิงบวชไปไหน?”

เจ้าบุญसारพูดอะไรไม่ออกเพราะความสันตนาใจ แก่ยังมี
ตรงไปข้างหน้า ซึ่งข้าพเจ้ารีบมองตามไปทันที

ภาพที่โผล่ออกไปข้างหน้า—เป็นภาพของพวกพาดชนหมู่หนึ่ง
กำลังก่อกวมกันทำอะไรอยู่เป็นก่อกวม ข้าพเจ้าเห็นมันกระโดดโลด
เต้นหัวเราะด้วยความรื่นเริง นึกอ้า—ข้าพเจ้าก็ผละออกจาก
เจ้าบุญसार จึงตรงไปยังพวกคนเหล่านั้นจนสุดมือ ข้าพเจ้า
ใช้ดาบฟันกระตุกเข้าไปจนถึงกลางวงโดยพวกชนเหล่านั้นไม่ทันรู้ตัว
และที่กลางวงนั้นเอง ข้าพเจ้าได้แต่เห็นชายฉกรรจ์ผู้หนึ่งกำลังอุ้ม
หญิงสาวผู้หนึ่งอยู่

ข้าพเจ้าทำได้ อย่าง แน่นยำ ที่เดียว ว่า... หล่อน คือ หญิงสาว ซึ่ง
ข้าพเจ้า แล เห็น นิ่ง แกร่ ไปใน ชบถน แท้... อ้อ, หล่อนคือ หญิงบัวขาว!

หล่อนพยายาม คั้น รน จะให้ หลุด ออก จาก แขน ของ ชาย ผู้ นั้น พร้อม
ด้วย ตั้งเสียง ร้อง ขอ ความ ช่วยเหลือ อยู่ เอ็ด อัง คม

เสียง ของ หล่อน รัว ใจ ของ ข้าพเจ้า ให้ ชัก เหม—กษณะ นั้น ข้าพเจ้า
เต็ม ไป ด้วย ความ หนำ นิด... ข้าพเจ้า ไม่ รู้ ดีก อ้าย คือ ชีวิต—ไม่ รู้ ดีก

หวาด กลัว คือ คม หอก คม ดาบ อัน มี จำนวน นับ เป็น ดิบ ๆ นั้น เลย... ความ
มุ่งหมาย ของ ข้าพเจ้า มี อย่าง เดียว เท่านั้น แล ระบุว่า... จะเป็นตาย อย่างไร
จะ ขอ ช่วย หญิง บัวขาว ให้ หลุด พัน ไป จาก เลื่อม มือ ของ อ้าย พวก ชบถ
ให้ จึง ได้

ข้าพเจ้า ร้อง ควาก ชน คา เดียว... แดง ก ไซ้ ดาบ แทง คอ หอย อ้าย
คน ที่ อ้อม หล่อน อยู่ นั้น เฒ่า แง... มัน ร้อง ไต่ คา เดียว มือ ที่ อ้อม หญิง
บัวขาว ก็ หลุด... แดง มัน ก็ เช ต้ม ชวบ ลง ขาด ใจ ตาย... ข้าพเจ้า โดด

เข้า อ้อม หญิง บัวขาว ได้ ด้วย มือ ซ้าย... ส่วน มือ ซว้าย คง ถือ ดาบ ฟาด
ฟัน พวก อัน ขวาท ที่ เช่ กัน เข้า มา ถ้อม ข้าพเจ้า อย่าง บา เลือด... มัด และ

ดาบ หตาย เล่ม จาก พวก ศัตรู ได้ แทง พัน มา ยัง ข้าพเจ้า หตาย ครั้ง... แต่
ข้าพเจ้า ก็ พยายาม บัด บ้อง จน สิ้น ความ ถูมา รก... เวลานี้ ข้าพเจ้า ต้อง

ทำ หน้าที่ อย่าง หนัก—ต้อง บ้อง กัน มิ ให้ อาวุธ เหล่า นั้น ถูก ต้อง หญิง บัวขาว
—หญิงสาว ที่ ข้าพเจ้า รัก และ บูชา... และ โหน จะ ต้อง ระวังก รักษา ชีวิต

ของ ข้าพเจ้า เอง อีก... อย่างไร ก็ ตาม ผล ที่ สิ้น ข้าพเจ้า ก็ เกิด หลุด ออก

จากที่ต่อมได้ ข้าพเจ้า อัมหมิง บัวขาวไว้นั้น กระชั้น และ วังยอน

กตัญญูไม่ทำด้วย ของเจ้าบุญถาวร จนสุดมีที่

ข้าพเจ้า รู้ลึก ว่าพวก ศัตรู กำลัง จึงได้ ตามมา ข้างหลังอย่าง ไม่
ย่อท้อ เหมือนกัน แต่ ข้าพเจ้าไม่ คิด ที่ จะ ถดถอย หลัง หันไป ต่อสู้กับมัน
อีก เพราะ ถ้า ข้าพเจ้า จะ ถดถอย ไป สู้กับ มัน ก็ คง จะ มี แต่ พ่าย แพ้ มัน
ฝ่ายเดียว พวก มัน มี กำลัง เป็น กายกอง ต่อหน้า ข้าพเจ้า ศัตรู คน เดียว
ใหม่ จะ สู้มันได้ อีก ประการหนึ่ง เสา เหวลง เรียกว่า แรง ของ ข้าพเจ้า ก็
สิ้น ลง ไป อีก ไร ชะงืด แล้ว

เมื่อ จน จะ ถึง ประตู ของ ข้าพเจ้า พบตำรวจ ๔ คน กำลัง ยืน
หอก ขวาง หน้า อยู่ ข้าพเจ้า ร้อง ขอ ทาง ต่อ เขา แล้ว ก็ จึง ผุดผ่อง

ประตู จึง ไป ได้ ปล่อยให้ พวก ตำรวจ นั้น ต่อสู้ กับ พวก ขมดไปดางๆ

ข้าพเจ้า วาง หูฟังบัวขาว ลง บน ม้าไม้ ไม่ ซึ่ง วาง อยู่ ข้าง ประตู
ขณะ นั้น ข้าพเจ้า แล เห็น หลดอน ยม และ พักตร์ ของ หลดอน แดง เขม

ควย ดี ได้ หด อ่า, ภรรยา อากา ร้อง ช่วยเหลือ ของ หลดอน ดู ข้าง ช่วยเหลือ
ความ งาม ของ หลดอน ให้ ทน ชน อีก เป็น อีก ประการ หนึ่ง ได้ เปิด

เพลง แห่ง ความ เสน่หา ก็ ถูก ชน ภายใน หัวอก ของ ข้าพเจ้า ๆ แทบ จะ
อดกลั้น ความ เสน่หา ได้ มิ ได้ เกือบ จะ โถม เข้า ประคอง หลดอน — และ

จุ่มพด หลดอน เสีย ให้ ส่ำส่ม กับ ความ รัก เหวลง ข้าพเจ้า ดม ตัว ดม
คน — ดม ความ เหม่อย อ่อนเพลีย และ ความ ปวดเจ็บ เสีย สิ้น เชีง แล้ว!

แต่ ครั้น นั้น ถึง หน้า ที่ ของ ข้าพเจ้า ที่ จะ ต้อง กระทำ ต่อ ไป ขึ้น มา

ข้าพเจ้า ก็ พยายาม หักห้าม ความ รู้ลึก อันแสน ประหลาด — แล่นดู มัน เสีย

ข้าพเจ้าจัดเครื่อง แต่งกาย ซึ่งขาดกระวัง กระวังเสียให้รัดกุม พดาง
ขยับ จะเดิน กลับไป ล้วง แห้ง การ ค่อยๆ อัน นำ หวาด เสียของ นั้นอีก แต่
ยังมีคนที่ ข้าพเจ้า จะได้ ท้าวดู ออกเดิน ไป หญิง บัวขาว ก็ อดมือ
ข้าพเจ้าได้ กระทำให้ ข้าพเจ้า ชักหัน กลับ มา จ้องหน้าของ หล่อนทันที

พอ แล เห็น สหน้า อัน ชัด สดุด อัน ผิด จากที่ เป็นอยู่ เมื่อก่อน ของ หล่อน—
ตลอดจน ดวงตา — ดวงตา ซึ่ง จ้อง ดู ข้าพเจ้า ด้วย แวด แห่ง ความ อดาย
ข้าพเจ้า ก็ รู้สึก ออกเดิน และ ตลอด ทุก ส่วน สรรพางค์ นั้น อยู่ริบๆ

“โอ, ได้ โปรด เกิด โดย ครนอย” หล่อน ร้องบอก ข้าพเจ้า
ด้วย น้ำเสียง อัน ดันเครือ “ท่านได้ ค่อยๆ กับ เขามา มาก แล้ว พัก
เอา แรงเสียเถิด!”

ข้าพเจ้ายิ่ง ตั้ง งง ใน น้ำเสียง อันหวาน จับใจ ของ หล่อน โอ!
ข้าพเจ้า นี่ จ้อง ดู หล่อน—จ้อง ดู หล่อน ด้วย ภิรยา อัน กระตือรือร้น กระส่ายผิต
ปรกติ ข้าพเจ้า พูด บ่น อะไร อยู่ พึมพำ ซึ่ง ไม่ เป็น ภาษา มนุษย์

“เชื้อ ข้อย น้อยเถิด” หล่อน กล่าว เป็น ทักออน “ท่าน จง พัก
เอา แรงเสียบ้าง ถ้า ท่าน หาญ จะ ออกไป ค่อยๆ กับ พวก ขบถ ข้อย
น้อย เชื่อ ที่เดียว ว่า ท่าน คงจะ ไม่มี ชีวิต กลับ คืน มาดู ข้อย น้อย อีก

ข้าพเจ้า คุกเข่า ลง ตรงหน้า ของ หญิง บัวขาว และ จับมือ ของ หล่อน
กุมไว้ ด้วย ความ รู้สึก แดง สีเน่หา

“ฉัน ยินดี จะ ตาย เพื่อ เธอ—เพื่อ ความ อิศริ เป็น เจ้า เป็นใหญ่ ของ
เธอ และ พระ บิดา ของ เธอ” ข้าพเจ้า ตอบ “โปรด อนุญาต ให้ฉัน
ไปเถิด”

ข้าพเจ้า ไม่ อดใจ ได้ จึง เดิน ไป ใกล้ หล่อน — ข้าพเจ้า เป็น
คน นิสัย ชอบ

“ บม ประโยชน์อันใดดอกท่าน ” หล่อนค้อนพวง จ้องดูมือ
ของ หล่อน ซึ่งถูกข้าพเจ้ากุมไว้ “ ทหารและตำรวจนำหอกเล็กเป็น
กองโตออกไปปราบปรามพวกชุมนุมแล้ว ”

ข้าพเจ้าเงื่อนใจ แต่สิ่งที่จริงก็เป็นการดีสำหรับข้าพเจ้าที่จะได้
อยู่ใกล้ หล่อน ข้าพเจ้ายังมิได้คิดคำนึงต่อไปอีก

“ ลูกชื่อนี้เถิดท่าน ” หล่อนบัญชา

ข้าพเจ้าพยายามจะลุกขึ้นตามคำสั่ง แต่ทันใดข้าพเจ้าก็รู้สึก
ปวดโยกไปทั่วสรรพางค์กาย จิตต์ใจก็หวิว ๆ คล้ายกับจะเป็นลม
ข้าพเจ้าพยายามฝืนใจหักห้ามความรู้สึกเหล่านั้น แต่ก็ไม่ได้สำเร็จ ใน
ที่สุดข้าพเจ้ารู้สึกคล้ายกับว่ามีใครเอามือมากรัดดวงใจของข้าพเจ้า
ไปเสีย ข้าพเจ้าพับหน้าลงไปบนคอกของหญิงมัวชางและหันหลัง
ประคองไปโน้นทีโน้นเอง !

ในระหว่างที่ข้าพเจ้าหมดสติ หญิงมัวชางจะปฏิบัติพยาบาล
ข้าพเจ้าอย่างไร และหัวใจของหล่อนจะรู้สึกถึงความประหลาดชนิด
หนึ่งในขณะที่ข้าพเจ้าพับศีรษะอยู่บนคอกของหล่อนหรือไม่ ข้าพเจ้า
ไม่ทราบเลยทั้งหมด เมื่อข้าพเจ้าลืมตารู้สึกตัวขึ้น ข้าพเจ้ารู้สึก
ว่าตัวมานอนอยู่บนฟูกภายในห้องแห่งหนึ่ง และตรงหน้าข้าพเจ้า—
เจ้าบุญฮาร์กำลังนั่งอ่านด้วยพระหัตถ์เลขา คู่ชีวิตของข้าพเจ้าอยู่

ข้าพเจ้าตกตะลึงเมื่อเห็นการนี้ไปเช่นนั้น อ่า ! เมื่อตอน
ข้าพเจ้าหมดสติ เจ้าบุญฮาร์คงค้นตัวข้าพเจ้า และคงทราบ

แล้วเจ้าข้าพเจ้าคือใคร เป็นแม่นมั่น อินจัน! ข้าพเจ้าช่างโง่เขลา
เบาปัญญาเสียยิ่งนัก อันการที่ มาทำราชกิจ ของ พระผู้เป็นเจ้าอย่าง
สำคัญ ๆ เช่นนี้ ควรที่จะ พยายาม ระมัดระวัง ตัวอย่าให้ผู้ใด เกิดอุปสรรค
สงสัยได้ เลย จึง จะ ถูก เพราะ ถ้า มี คนนี้ แล้วไหนเลย การแผ่นดิน ของ
พระบาท สมเด็จพระเจ้า อยู่หัว จึง จะ ดำเนิน ราบรื่น ไป ได้ เออ!
นี่ ข้าพเจ้า จะ ทำ ประการใด ดี ไป ดี — และ เมื่อ เจ้าบุญดาร์ รู้จัก ตัว เสีย
เช่นนี้ แล้ว ข้าพเจ้า จะมี ชีวิต รอด กลับ ไป กรุงศรีอยุธยา ได้ เจียวหรือ?

ข้าพเจ้า ทอด สายตา ออกไป ทาง หน้าต่าง แต่ เห็น อากาศ ปัดพัด
ปลั่ง และ ทองฟ้า เขียวขจี ไป ตลอด ดวงอาทิตย์ กำลัง เบื้อง แสง แฉม
กระจ่าง อยู่ กลาง หาด ข้าพเจ้า คิด ขึ้น มา ได้ ทันทีว่า หมอ สัตยปราศจาก
ความ รังเกียจ ตัว ไป คนหนึ่ง เต็ม ๆ

เจ้าบุญดาร์ เหลียวหน้า มา มอง ข้าพเจ้า เมื่อ แกเห็น ข้าพเจ้า ต้ม
ตา คน นั้น แล้ว เขาก็ มี สันนิษฐาน ยิ้มแย้ม แจ่มใส พยายาม พูด ขึ้น ว่า :

“ออกพระราช วินมรทาน ม่ กำลัง อยู่ ดี หรือ ? เชิญ ถูกรับ
ประทาน อาหาร เสีย ก่อนเถิด ข้าพเจ้า จำ ต้อง ขอโทษ ท่าน สัก พัน ครั้ง
ที่ไม่ ได้ ต้อนรับ ท่าน ผู้เป็น ผู้แทน พระเจ้า อยู่หัว กรุงศรีอยุธยา ให้ ดีพอ”

ข้าพเจ้า พยุง ตัว ถูก ขึ้น นิ่ง และ มองหน้า เจ้าบุญดาร์ ด้วยความ
พิศวง สันเทห์ เป็น อย่าง ยิ่ง

“ท่าน ไม่ ควร จะ สงสัย สิ่งใด ต่อไป อีก แล้ว เจ้าบุญดาร์ กล่าว
คือ ข้าพเจ้า ไม่ ใช่ ศัตรู ของ กรุงศรีอยุธยา และ ท่าน ข้าพเจ้า เป็น

ผู้หนึ่ง ที่มีความซื่อสัตย์จริง รักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
กรุงศรีอยุธยาเสมอ”

“ถ้าเช่นนั้นทำไมจึงไม่ส่งเครื่องราชบรรณาการลงไปถวาย
ครูก่อนๆ?” ข้าพเจ้าถามขึ้น “ทำไมท่านจึงบังอาจคิดขบถ
ต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว?”

เจ้าบุญดาร์หน้าแดงขึ้นทันที แต่แล้วกลับหัวเราะ

“ท่านออกพระราชรินทร์ เหตุการณ์เมื่อคืนนี้—เหตุการณ์ที่ท่าน
ต้องใช้ดาบของท่าน ฟาดฟันคนเหล่านั้น ท่านยังจำได้หรือไม่ ใช่หรือ?
ท่านได้ช่วยเหลือนำข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของอ้ายขบถเหล่านั้น—
ท่านได้เห็นกับตาของท่านเองว่า แม้ตัวข้าพเจ้าเองก็ยังเอาชีวิตแทบ
ไม่รอดเช่นนั้น” ในท่านจึงยังคิดใจสงสัยข้าพเจ้าอยู่อีกเท่า?”

ถ้อยคำของแก่อีกคิดคำนึงของข้าพเจ้าให้คิดไปตามคำพูดของแก
อา, ข้าพเจ้าฟังนึกถึงภาพที่แกถูกคนกำยำดำงันจับมัดตลอดจน
ข้าพเจ้าได้เข้าไปช่วยแกออกมา นั้นได้โดยนัยเอง อา! จริงแล้ว
เจ้าบุญดาร์คงไม่ได้ทำแต่ให้กลอะไรกับข้าพเจ้า แกคงไม่ได้เป็น
ขบถตามข่าวที่เขาโจทกันนั้นเลย

ข้าพเจ้าพนมมือและกราบเจ้าบุญดาร์ด้วยความรู้สึกเคารพน
น้อมแก่ยังขึ้น “จริงแล้ว” ข้าพเจ้ากล่าวตอบ “ข้าพเจ้าฟังนัยได้
โดยนัยเอง”

“อย่ากราบข้าพเจ้าเลย ท่านออกพระราชรินทร์” เจ้าบุญดาร์
พยุงร่างของข้าพเจ้าขึ้นจากการหมอบ “ท่านเป็นผู้แทนผู้หนึ่งของ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”

“ถ้าเช่นนั้น ท่าน จะโปรดเกล้าให้ข้าพเจ้า ฟัง ถึง เรื่องนี้ ให้ละเอียด ได้ ไหม ?” ข้าพเจ้า ถาม แยก อีก “ข้าพเจ้า คิดว่า ผู้ที่ คิด การ ขบถ ต่อ ท่าน และ พระ บาท ล้ม เตะ พระ เจ้า อยู่ หัว ของ ข้า พ เจ้า คง มี ตัว ตน เป็น หลักฐาน อยู่”

เจ้าบุญดาร์ นั่ง ตรอง อยู่ ครู่ หนึ่ง แดง กัด ถั่ว กับ ข้าพเจ้า ว่า “แน่นอน ผู้ที่ คิด การ ขบถ ทน ต้อง มี ตัว ตน ข้าพเจ้า ทราบ ระแคะ ระคาย ว่า ผู้เป็น หัวหน้า คือ ข้าราชการ ผู้ใหญ่ ของ ข้าพเจ้า เอง มัน คือ อ้าย อุปฮาด และ ท้าวเพี้ย ซึ่ง ข้าพเจ้า ใจ มั่น นึก หน้า”

“ทำไม ท่าน จึงไม่ จับ ตัวมัน ประหาร เสีย เถ哉?” ข้าพเจ้าถามอีก “ข้าพเจ้านึก แล้ว ไม่ มี ผิด ข้าพเจ้า ได้ ระแคะ ระคาย อยู่ บ้าง เหมือน กัน”

“ข้าพเจ้า ยัง ไม่ กัด จับ มัน เพราะ ยัง ไม่ ทราบ เรื่อง เป็น หลักฐาน” แยก พูด และ ถอน หาย ใจ ใหญ่ “อีก ประการ หนึ่ง เค้า มัน ก็ มี พวก พ้อง มาก นาย นัก เวลานี้ อ้าย อุปฮาด รัก ลูกสาว ดัน—มัน พยายาม จะ วิวาท กับ หล่อน โดย มา สู้ ขอนัน บ้าง—และ หา วิธี ตัก พา หล่อน หนี แต่ ดัน รู้ เท่า มัน ๆ มา สู้ ขอนัน คราว ไหน ดัน มัก จะ ปฏิเสธ และ ระวัง ลูกสาว ของ ดัน ชึ่ง ชัน แต่ เคย ดัน จม ใจ เสีย แดง ที่ เนื้อ ของ หญิง บัว ขาว ได้ ถูก พวก มัน แทะ ต้อง อยู่ มาก หลาย คน ดัน จึง จำ ต้อง จัด การ ไป ตาม แบบแผน ซึ่ง อ้าย อุปฮาด จะ เค็ด้ม เขา คน เดียว พวก ที่ ได้ ถูก เนื้อ ตัว ของ หล่อน คง ไม่ ยอม เป็น แน่”

“ข้าพเจ้า จะ ทำ อย่างไร ?” ข้าพเจ้า ถาม แยก อีก “ข้าพเจ้า คิด ว่า ถ้า ข้าพเจ้า รู้ ถึง คน ที่ คิด ขบถ ต่อ ท่าน และ พระ บาท ล้ม เตะ พระ เจ้า อยู่ หัว ของ ข้า พ เจ้า คง มี ตัว ตน เป็น หลักฐาน อยู่”

“ข้าพเจ้าจะหาแข่งขันชิงขันด้วยผู้หนึ่งจะคิดขัดอย่างไรบ้างไหม?” ข้าพเจ้าถามเป็นที่เด่นที่จริง เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้หนึ่งที่ได้แต่ต้องหนีหนีหนีมาแต่

เจ้าบุญดาร์ร้องทักข้าพเจ้าเต็มเสียง “อะ, จะเป็นการเสียเกียรติยศของท่านมากทีเดียว ท่านออกพระราชวังหรือ หากท่านแพ้ผู้พลเมืองไม่ได้ ท่านจะว่าอะไร? ข้าพเจ้าเชื่อที่เคยว่าเวียงของข้าพเจ้ายิ่งมีนายพรานที่เคยยิงนำไม่ยิงขันแน่นอนอยู่แล้ว”

ข้าพเจ้าออกไปอีก ความจริง, ถ้อยคำเตือนของเจ้าบุญดาร์ก็พอฟังได้อยู่ แต่สำหรับข้าพเจ้าเมื่อความรักทำให้คำบอกเสียแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่าคำเตือนของข้าพเจ้าบุญดาร์หาเป็นแก่นสารอะไรไม่ ข้าพเจ้ากระหายอยากจะได้ฝีมือของข้าพเจ้า—อยากจะได้นางงามแห่งเวียงจันทน์เป็นหนักหนา คิดว่าหากเป็นบุพเพสันนิวาสของหญิงบัวขาวและข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็คงชนะพวกเหล่านั้นแน่แท้!

“มันจะเสียเกียรติยศอะไรหนักหนาทีเดียว” ข้าพเจ้าเอ่ยในที่สุด “ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านตรงๆว่า ข้าพเจ้ามีความรักหญิงบัวขาวยิ่งนัก”

“ท่านออกพระราชวัง” เจ้าบุญดาร์กล่าวแต่มั่นเสียงแต่คงความมิดย่นใจอยู่ “ท่านจะเอาเกียรติยศของท่านมาพัวพันเสียที่ไหนแล้ว ความจริงข้าพเจ้ารักยิ่งนักที่ท่านรักลูกสาวข้าพเจ้าๆ ขอบอกตรงๆว่า ข้าพเจ้ารักท่าน เพราะท่านเป็นบุรุษ

ทำไมใจของอาภักดาหามุ หากท่านได้มาพูดต่อหน้าของหญิงบวชอาภักดา
ข้าพเจ้าเสียก่อนเกิดเหตุแล้ว ข้าพเจ้ายินดีเต็มใจจะยกหัตถ์ให้
ท่านเสมอ แต่...อนาถใจนักท่าน ออกพระวราชรินทร์ ท่านจงเด็ก
คิดเสียเถิด”

“ข้าพเจ้าหมดความสามารถที่จะปฏิบัติตามคำของท่านได้”
ข้าพเจ้าตอบด้วยน้ำเสียงอันหนักแน่น “ข้าพเจ้ารักหญิงบวชอาภักดา
ข้าพเจ้าจะปลอบตนเป็นชาติเดียวคนหนึ่ง ข้าพเจ้ายังชุนคือนหน้าท่าน
ข้าพเจ้าเชื่อฝีมือของข้าพเจ้าว่าอย่างไร คงต้องชนะเด็ด เพราะ
ข้าพเจ้าเคยหัดยิงกระสุนมาตั้งแต่เด็กแต่น้อย”

เจ้าบุญสาร ส่ายหน้าด้วยความอิดหนาระอาใจในความดื้อด้น
ของข้าพเจ้า แต่ในที่สุดแกอดรนทนคำอ้อนวอนของข้าพเจ้าไม่ได้
แกก็เลยพูดเชยๆ ว่า :

“ตามใจท่านเถิด ท่านมีสิทธิที่จะเข้าแข่งขันด้วยเสมอ และ
สำหรับความจริงใจข้าพเจ้า ขออวยพรให้ท่านได้ชัยชนะและได้หญิง
บวชอาภักดาไว้ในเงื้อมมือของท่านเถิด ความจริงข้าพเจ้าไม่อยากจะ
หัตถ์ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของคนอื่นนอกจากท่าน”

ข้าพเจ้าก็ถึงตรงกราบเท้าเจ้าบุญสารด้วยความเคารพ “ขอให้
สมพรปากของท่านเถิด”

เมื่อเจ้าบุญสารออกไปจากห้องแล้ว ข้าพเจ้าก็ถึงมือรับ
ประทานอาหาร ความอิม อิม อิมใจทำให้คอหอยข้าพเจ้าคับตันจน
แทบจะกลืนข้าวไม่ได้ ข้าพเจ้าเบบช้าๆ พยายามคิดถึงเรื่องราววัยเด็ก

พันแปดไป พุดาง เมื่อ ออม แล้ว นาง ผู้ มี ปรำบัง นาคถนอม หนึ่ง ก็ เขา มา
ยก ส้อมรับ กลับ ออกไป แต่ สักประเดี๋ยว ก็ กลับ เข้ามา หา ขำพเจ้า อีก

“ ข้อย ยอยาก จะ พุด กับ ท่าน สัก คำ ” เขา ก่อว แก่ ขำพเจ้า เมื่อ
ขำพเจ้า เอน หลัง ลง นอน “ ข้อย เป็น ขา ๘ ข้อย คอย ของ เจ้าเมือง เมื่อ
เห็น ท่าน ผู้ ก่อหาญ มา จาก เวียง ไค้ แตะ มา ช่วย ปรำบัง ขบถ ข้อย ก็ ออก
รักใคร่ ท่าน มาก ท่าน ไม่ รู้ หรือ ว่า เวลานี้ พวก ข้างนอก เวียง พากัน โจม
ถึง ฝีมือ และ ความ หัว ชาญ ของ ท่าน อยู่ ช้าง แซ่ เขา พวกนี้ คง ฉายา
ของท่าน ว่า ‘ เลื้อย เวียง ไค้ ’ และ ชน มา ช่วย ระวัง ความ ทุกข์ เข้าย
ของ บ้านเมือง ”

“ ก็ ข้าง เขา ปะไร สู้ จะ ไป เกี่ยว ของ กับ เขา ทำ ไม่ ได้ ? ” ขำพเจ้า
พุด กับ เขา อย่าง ไม่ เอาใจใส่

“ ข้อย บ่ เกี่ยว หรือ ก ข้อย มี เรื่อง หนึ่ง เป็น ความลับ จะ บอก
แก่ ท่าน ”

เขา กรอ ขีบ กระชาบ พดาง คลาน มา อยู่ ตรง หน้า ขำพเจ้า
“ ท่าน เป็น คน ถิ่น ของ พ่อเมือง และ เป็น คน ก่อหาญ ข้อย จึง ยิน ต
จะ บอก กับ ท่าน มะรึนั้น จะ มี งาน สยามพร ชิดา พ่อเมือง อ้ายพวก
ขบถ จะ ก่อ การ ขำพ และ แย่งชิง เจ้าหญิง อีก ข้อย รู้ ว่า อ้ายอุปฮาด
กำลัง เตรียม กำลัง พร้อม มุด แล้ว ”

ขำพเจ้า ตก ตก โทลง “ จริง หรือ ? สู้ ไป ได้ ยิน ที่ ไค้ มา ทำ ไม่
สู้ จึง ไม่ ไป บอก พ่อเมือง ให้ จัดการ บ้อง กัน ได้ ? ”

“ ข้อย บอก แล้ว ” เขา ตอบ “ แต่ ข้อย ได้ ทราบ ว่า ท่าน เป็น
ผู้ หนึ่ง จะ เข้า แข่งขัน ยิง ชน กับ เขา ข้อย จึง เคืองใจ ”

“ขอบใจผู้ยิ่งใหญ่” ข้าพเจ้า ตอบ พลัง หายใจโล่ง ออก
 เท่านั้น แล้วเจ้าคนใช้ ก็ กลับ ออกไป
 รุ่งขึ้น อีก วันหนึ่ง บาดแผล ของ ข้าพเจ้า ก็ หาย สิ้น ธิ อัน ความ
 เหน็ด เหนื่อย เมื่อย ตำ ก็ พดอย เหลือ หายไป ด้วย สิ้น ข้าพเจ้า นั่ง นอน
 คอย รอ วัน แห่ง การ ชิงชัย ซึ่ง จะ มา ถึง ณ ด้วยความ กระตือรือร้น กระด้างเป็น
 อย่างยิ่ง

เพลา คั้น วันนั้น ข้าพเจ้า ได้ รับ คำ ของ หญิง บิดา ชาติ ฌบิพหนึ่ง จาก
 คนใช้ อัน มี รูป กายา ของ ข้าพเจ้า นอกจาก จดหมาย ข้าพเจ้า ได้ รับ ผ้า
 สะไบ ของ หล่อน ซึ่ง ทอ ขึ้น อย่าง ประณีตงดงาม อัน ใจ ความ ใน คำ
 ของ หล่อน นั้น ทำให้ ข้าพเจ้า รู้สึก ปลื้ม ปิติ ยิ่งนัก เท่า ที่ ข้าพเจ้า อ่าน
 คำ ของ หล่อน ข้าพเจ้า ก็ พอ สามารถ อ่าน เสร็จ เข้า ไป ถึง หัวใจ ของ
 ผู้เป็น เจ้า ของ ได้ ด้วย เหมือน กัน ว่า หญิง บิดา ชาติ นั้น มี ความ เด่น หนา
 ข้าพเจ้า ไม่น้อย กว่า ที่ ข้าพเจ้า มี อยู่ ต่อ หล่อน เลย หล่อน กล่าว กับ
 ข้าพเจ้า ใน คำ นั้น ว่า หล่อน ได้ ทราบ ข่าว จาก พระ บิดา ของ หล่อน ว่า
 ข้าพเจ้า ก็ ได้ เข้า แข่งขัน ยิง ธนู เพื่อ ชิง ตัว หล่อน ด้วย เหมือน กัน ชาว
 ทำให้ หล่อน ใจ ชื่น และ หอยพร ให้ ข้าพเจ้า สัม ปรารถนา

ข้าพเจ้า ยก ผ้า สะไบ ซึ่ง หล่อน ให้ มา จูบ และ ปลดปล่อย ให้ ดวงจิตต์ หอด
 กระหวัด ไป ถึง ภาพ ของ ผู้เป็น เจ้า ของ มีอะไร บางสิ่ง มัน ใจ ข้าพเจ้า ว่า
 ข้าพเจ้า จะต้อง ได้ รับ ชัย ชนะ จาก การ แข่งขัน นี้ อย่าง งดงาม !

ครั้น วัน กำหนด มา ถึง - พอ ตก เวลาค่ำ ข้าพเจ้า ก็ จัดแจง ปลดอม
 ร่างกาย เสีย ใหม่ คือ ใช้ มีน หม้อ ทา ตัว จน ดำ สดม เดี๋ย ทาง เกว ชาติ

กระวุง กระวัง คล้าย กระยาจก คนใช้ของข้าพเจ้าได้เด็กหา ชน มา ให้
ข้าพเจ้า คนหนึ่ง ซึ่ง เมื่อ ข้าพเจ้า แด เห็น ก็ นึก ชอบใจ ชนมาทันที กัน ชน
นั้น ทำด้วย เหล็ก อย่างดี มีนาหนัก พอ เหมาะ กับมือ ที่เคย
พอได้ เวลา อันควร ข้าพเจ้า ก็ ออกเดิน ไป สู่ สถานที่ อัน เป็น ที่ตั้ง
แห่ง การ ชิงชัย ซึ่ง จัด ขึ้น ที่ ด่าน สันาม ภายใน เวียง โดย คน ใช้ เป็น
มรรคบุรุษ

อันการ ตกแต่ง ประดับ ประดา ใน บริเวณ ด่านนั้นช่าง แดงาม ละลาน
ตาไปหมด ตาม สุ่มทุมไม้ ก็ ประดับ ไป ด้วย อัจฉริยะ สดุดี ไป กับ ชวชัย
ซึ่ง ซึ่ง เมื่อ ต้อง ตกพิศ ก็ สดุดี ชาย อยู่ ไหว ๆ ภายนอก ชอบ ด่าน นั้น
แต่ ก็ ถิ่น หลามไป ด้วย ผู้คน ไม่ ว่า แก่ เจ๋มา สาวหนุ่ม เพียง คน พุด พัง
ดู แข่ง แข่ง เทบ จะ ไม่ ได้ ยืน ศัพท์ สำ เนียง อะไร ซึ่ง เป็น ที่ น่า หลอก หู เสีย
เหลือเกิน

ข้าพเจ้า มา ยืน รอ การ เสด็จ ของ เจ้า บุญสาร อยู่ ดัก คัด ใจ หนึ่ง
ชบวน แห่ง แก ก็ มา ถึง เจ้าบุญสาร ขึ้น นั่ง บน พลับ พด้า พร้อมด้วย
จิตา ของ แก แดะ เหล่า นางกำนัล ทบปวง

ตำรวจ ผู้ หนึ่ง เป็น ผู้ เฝ้า ร้อง ให้ พลเมือง เข้า แข่ง ชน อยู่ ด่าน
ครั้น แล้ว การ ชิงชัย ของ พลเมือง ก็ เรมชน—!

อุปฮาด แด่ ตัว อย่าง ด้วย แก่ เดิน ผ่าน หน้า ข้าพเจ้า ไป หยุด อยู่ ที่
หลัก สำหรับ จะ ยิง แต่ เมื่อ เขา ถึง ที่ ข้าพเจ้า ยืน อยู่ เขา ก็ ถ่ม น้ำ ดาย
คล้าย จะ รด หัว ข้าพเจ้า

“อ้าย กระยาจก ก็ แค่นั้ ละเออะหน้าเข้ามา กับเขาด้วย” เขา
 พุดพดาง หัวเราะ อย่าง น่าเกลียด ขำพเจ้าไม่ว่าอะไร ขำไม่ได้
 พิศุ หน้า ของเขา เดี่ยว ด้วย ขำพเจ้า ทอด ด้วยตา ตรงดัง ไม่ ยิง เบ้า ซึ่ง
 ปัก อยู่ ห่าง จาก หลัก ราว สัก ๕๐๐ ก้าว และ ล้อม อยู่ ด้วย ความ มั่นใจ
 นอกจาก คิว ขำพเจ้า และ อุปฮาด แต่ ยังมี ซากิ ดาว อีก ๓-๔ คน ซึ่ง
 เข้า ร่วม ใน การ แข่งขัน ทั้ง นี้ ต้อง คน แรก ดู แ่ กาย พูม ฐาน ดัน นิย ฐาน
 เหว ว่า คง เปน พรหม พอก ของ อุปฮาด แต่ อีก ๒ คน แ่ กาย วัง รัง กัด ย
 กับ พราน บ้า
 คน ที่ หนึ่ง ก่อน ที่ จะ ลง มือ ยิง เขา ก็ ค้ม ลง กราบ เจา บุญสาร
 และ แล้ว ก็ จ้ม ค้น รน ง้าง ยิง ออก ไป ลูก ที่ ๑ ผิด ลูก ที่ ๒ ถูก
 กระดาน เบ้า และ ลูก ที่ ๓ ปัก คัด อยู่ ริม เ็น รอบ วง เปน อน วา
 ไม่ได้ ผล ต้ม ตัง ความ ตึงใจ ขำพเจ้า เห็น เขา เหว ยง ค้น รน ไป ด้วย ความ
 หัวเลี้ย แล้ว ก็ เลี้ยง ออก มา ยืน ข้าง หลัง ปล้อย ให้ คน ที่ ๒ เขา ไป ยิง
 คู้ไป คน ที่ ๒ ก็ ออก มา เห็น เขา ยิง ผิด เบ้า ถึง ๒ ครั้ง ส่วน
 ครั้ง ที่ ๓ ถูก ขอบ วง กัด เหม อน กัน
 คน ที่ ๓ และ ที่ ๔ คือนาย พราน บ้า ๒ คน ก็ เขา ไป ตอบ ยิง ดู บาง
 คน ที่ ๓ ยิง ถูก ใจ กต่าง ของ เบ้า ลูก เดียว ส่วน อีก ๒ ลูก ถูก กระดาน
 เปตา ๆ ส่วน คน ที่ ๔ ยิง ผิด ลูก หนึ่ง ออก ลูก หนึ่ง ถูก ขอบ วง กัด เหม
 และ ลูก ที่ ๓ ถูก ใจ กต่าง เหม อน กัน
 คน ที่ ๕ คอย ออก ไป แล้ว อุปฮาด ก็ เขา ไป ยืน แทน ที่ เขา
 ง้าง ค้น รน ออก มา ยาว แล้ว ก็ เ็ง อยู่ นาน เมื่อ เหม เาะ ใจ เขง ก็ ปล้อย

ถูก ชน ฝูงไป ถูก ชน หลอก อากาศ ตรงไป ยัง เป้า และ บัก คิค อยู่ตรง
กลางพอด—!

มีเสียง ตบมือ ดังกรอไป รอบ ๆ สนาม ข้าพเจ้า เห็นอุปฮาด
ยิ้มกริ่ม ด้วย ความพอใจ เขา ยก คัน ชน ขึ้น เติง เปน ครั้ง ที่ ต้อง และ
แต่ก็ ปลดปล่อย ถูก ชน ไป คราวนี้ ถูก ชน แค้น ไป ต้อง ถูก ชน ซึ่ง บัก คิค
อยู่ เมื่อ ครั้งแรก ทะลุ และ หลุด ตก ลง ไป จาก เป้า พร้อมกัน—

เสียง โห่ร้อง และ ตบมือ ดังแน่น ขึ้น กว่า คราวก่อน หลายเท่า อุปฮาด
เห่อ ตัว ตื้น เพราะ ความ ดีใจ เขา หัน หน้า ไป ยิ้ม กับ คน ทั้ง ๔ ซึ่ง ยิง ไป
แล้ว และ ข้าพเจ้า ด้วย เขา หยิบ ถูก ชน ขึ้น ใจ แห้ง อีก ดอกหนึ่ง แล้ว
ก็ เจย หนา ชน ไป บน ทองฟ้า พระ เอน กษณะ นม ม อภา เคราะห ร้าย คด หึง
บิน ผ่าน มา อุปฮาด จึง หมาย เติง ยิง อภา ตัว นน เพื่อ จะ แสดงฝีมือ
ให้ วิศวกร ออกไป อีก เขา แน่น ย่า มาก—ข้าพเจ้า ต้อง ขอ ชม เสย เขา
อย่าง จริงใจ เมื่อ เขา ปลดปล่อย ถูก ชน ออก ไป จาก แล่ง ไป แล้ว ก็ ปรากฏ
ว่า อภา เคราะห ร้าย ตัว นน ต้อง ทำการ ไม่ ถลา มวน ตัว ตก ลง มา ยิง พน ดิน
ข้าพเจ้า เห็น ถูก ชน เียบ อยู่ ที่ หน้าอก ของ มัน พอด!

ข้าพเจ้า ชัก รั้ว ลึก ห้วน ใจ อยู่ ครัน ๆ ยัง เห็น เขา หัน หน้า มา ยัก คิ้ว
หัด คดา เปน เริ่ง เขย หย้ม ข้าพเจ้า ตั้ง นัย ใจ ก็ ยัง ผิด ดง แต่ หาก ด้วย
ความ มานะ ว่า ตัว ข้าพเจ้า ก็ เปน ถูก ผู้ ชาย ข้าศรี คน หนึ่ง ซึ่ง จะ ยอม
แพ้ ไถร ง่าย ๆ นน ใช้ วิสัย ข้าพเจ้า พยายาม หัก ห้าม ความ รั้ว ลึก ใจ ๆ
เหตานั้น เสีย แล้ว ก็ ถือ คัน ชน ออก ไป ยืน ประจำ ที่

อา! ณบัดนี้ ถึงคราวของข้าพเจ้าบ้างแล้ว!

เสียงพลเมืองร้องเย้ยข้าพเจ้าอยู่ข้างนอก แต่ข้าพเจ้าก็มีได้ใจ
เสียหรือต้นตะเภาในคำเยาะเย้ยของเขา ตรงกันข้าม, ข้าพเจ้ากลับนึก
ชื่นอยู่ในใจเสียอีก

“เฮ้, อ้ายขอทาน แค้นจะตะเอยะหน้า มาแข่งขันกับเราด้วย
อ้ายไพร่, อ้ายคนบ้าคนตอ!” นี่แหละท่านทั้งหลาย คือถ้อยคำ
ขมขื่นของพลเมืองของออกพระราชวังที่ตำรวจจับได้ถึงมาทของพระ
บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกรุงศรีอยุธยา

ข้าพเจ้ากราบเจ้าบุญดาร์ตามประเพณี แล้วก็ลุกขึ้นจากพื้น
ชนเหล็กและเหล็กตรงไปยังจุดใจกลางของเบ้าด้วยความระมัดระวัง

ในอันดับนี้ ถ้าหากจะมีผู้ใดคอยขัดขวางแทนฝีมือของ
ข้าพเจ้า ผู้นั้นก็ควรจะเป็นเจ้าบุญดาร์และหญิงบ่าวสาวซึ่งกำลังนั่ง
จ้องตอการของข้าพเจ้าแทบดวงตาจะไม่กระพริบ และหากจะมี
ผู้ใดก่อกวนในฝีมือของข้าพเจ้า ผู้นั้นก็ควรจะเป็นบุพการีทั้งหลาย
ซึ่งล้อมอยู่โดยรอบสนาม ยกเว้นเสียแต่เจ้าบุญดาร์กับบิดา

เมื่อถึงที่หมายเหมาะใจของข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ปล่อย
ลูกหนูออกจากแหล่งไป—! ข้าพเจ้าหยุดปล่อยให้มือที่ถือลูกหนู
ลงมาข้างๆ จ้องมองไปยังเบ้า นั้นแทบจะไม่หายใจ ไม่ทันถึงอัตรา
การที่ปรากฏขึ้นกับเบ้า นั้นสามารถทำให้ข้าพเจ้ายิ้มแต่และใจชื้นขึ้น
อีกเป็นกอง ด้วยลูกหนูของข้าพเจ้าปักติดอยู่ตรงใจกลางเบ้า สม
ความปรารถนา ตั้งอยู่ตรงใจกลาง

เจียงมั่งคั่ง! แต่มีข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงคมมืออย่างหุดมๆ ดังตลอดไปทั่วรอบสนาม ข้าพเจ้าจึงค้นหามัน และจึงได้ ที่หมาย อยู่ตึกครุฑที่ถนัดถดัง ข้าพเจ้าคิดจะแสดงให้วิศวกรไปกล่าว คนเหล่านั้นบ้าง จึงเดินถอยหลังไป ๓๐๐ ก้าว ยกคันหนูขึ้นตั้ง ใหม่อีก พอได้ที่ ข้าพเจ้าก็ปล่อยมือ ลูกหนูก็หลุดจากแหงนผิงไป โดยแรง คราวนี้ ลูกหนูของข้าพเจ้า ถูกปลายลูกหนู อันก่อนและทะลุ แขนของ มัน ฉีก ถลอกไป ลูกที่ ๒ ก็ถูกตรงใจกลาง ที่เดียวกับ ลูก ก่อนนั่นเอง

ครั้งนี้ มีเสียงให้ห้องและคมมือ เกียวกรวด เน้น ขึ้นกว่าคราวก่อน หดายเท่า ข้าพเจ้าสายตา มาดูอุปฮาด แลเห็น ดีหน้าของเขา ชัด เขียวเขา กระซิบกับเพื่อนข้างๆ ด้วยท่าทาง อันน่าสงสัย แต่ข้าพเจ้า มิได้เอาใจใส่รับ เดินมาหยุดอยู่ที่หลักเดิม อันฝีมือของข้าพเจ้าซึ่ง มั่นยาไม่แพ้อุปฮาดนั้น ทำให้ข้าพเจ้านั่งอึกเขมใจขึ้นมาอีก ข้าพเจ้า อยากจะแสดงฝีมือ ทั้ง ด้ายของข้าพเจ้า ไว้ ในดินแดน มลาวาประเทศให้ ถึงสาปรากฏ เกียรติยศของ ชาวพระนคร ศรีอยุธยา — ให้เป็นที่เกรง ขามแก่ พวกลาว อันมีน้ำใจ กระด้าง กระเดื่อง คอพระบาท สมเด็จพระเจ้า อยู่หัวเสียบ้าง

ข้าพเจ้าพยายาม ระวัง สกิ ขาวมณ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็เหวี่ยงหน้ายิง หนูขึ้นไป บนอากาศ ลูกหนึ่ง เกือบพร้อมกันนั้น ข้าพเจ้ารีบหยิบ ลูก หนู มาใส่แหงนอีก ลูกหนึ่ง หมายตั้งใจยิง หนู ลูกก่อน ซึ่งกำลัง บุก หัวคิง

ตงมา ด้วย พินิน นั้น ด้วย ความ มั่นใจ พอ คง เห็น ว่า เห็นว่า เห็นว่า เห็นว่า
ก็ ปลดปล่อย ตูกลออกจาก แหตัง แด่น สดว ขึ้นไป บน อากาศ

ด้วยพระบรมเดชานุภาพและพระมหาบารมีของพระเจ้าอยู่หัวปกเกล้า
ปกกระหม่อม—ตูก ชน ตูก ที่ ๒ แด่น แหวก อากาศไป ต้อง ตูก ซึ่ง ข้าพเจ้า
ยิงไปก่อน นั้น และเสียบ เข้าไปในปตายแหตม ทั้ง ๒ ตูกกลัดกระทอน
ขึ้นไปบน อากาศ ดัง ศอกหนึ่ง แด่น ก็ ย้อน ตก ลง มา ยัง พินิน เป็น
มหัศจรรย์!

เสียง โห่ร้อง และ คมมื่อ ดัง กราว สนั่น ก้องไป รอบ สนาม!

“อ้ายเพื่อน!” เสียง พวก นอก สนาม ร้อง “อ้ายเพื่อน เก่งเป็น
ที่หนึ่ง!”

ขณะที่ กำลัง ยืน ยิ้มแย้ม อยู่ ด้วย ความ มั่นใจ นั้น ก็ พระเณร เหล่า
ไป เห็น อุปฮาด เขมมื่อไป หยิบดาบ มา จาก ถัง หาย ของเขา ข้าพเจ้า
เห็น เหตุการณ์ ไม่ เข้าที่ ตั้ง นั้น ก็ ระงับ ตัว อยู่ มี ข้า อ้าย อุปฮาด ก็
ดาบ กระโดด เข้าฟัน ข้าพเจ้า ทันที ข้าพเจ้า ย่อตัว ลง หดบ โดยเร็ว พอ
ตัวมัน ถลาลงไป แด่น ข้าพเจ้า ก็ โคนเข้าคว้า คอ ของมัน พร้อมกับ
พยายาม แย่ง ดาบ มา จาก มือมัน จนได้ ข้าพเจ้า เอามือ กุมดาบ ไว้ มัน
คง และ ปลดปล่อย อีก มือหนึ่ง ออกจาก คอ หอย ของมัน ข้าพเจ้า ยกเท้า
ถีบ ตะโพก มัน จน เซ และ พอ มัน เซ ดาบ ข้าพเจ้า ก็ ตวัดเอา คีรีชะของ
มัน ขาด กระเด็น ไป จาก ร่าง รวด ดัง ก้าวหนึ่ง ร่าง ของ อ้าย อุปฮาด ก็
ล้ม กัดลง ไป บน พินิน สนาม หน้า โถหูก พุ่งออกจาก คอหอย รวดกับน้ำพุ!

ทันทีที่มเด็จพระอโงงตงไปทั่วรอบสนาม พอข้าพเจ้าหันไป
ดูก็เห็นพวกตำรวจเจ้าหน้าทีกำลังมัดชายฉกรรจ์หลายคนติดอยู่
กับหลักเป็นแถว

มีเสียงให้ร้องขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้ร้องเป็นเสียง
แสดงความบิตติขันธ์เป็นอย่างยิ่งของพลเมือง

“เจ้าเวียงจันทน์ อ้ายซบถตายไปแล้ว!—พวกอันธพาลก็ถูกจับ
หมดสิ้น ต่อไปนี้เวียงของข่อยจะเต็มไปด้วยความสุจริต
แน่นอนแท้!”

ข้าพเจ้ายืนตรึงอิมอกอิมใจ ส่วนมือก็ถือดาบของอ้ายอุปฮาด
นั่งอยู่กับที่จิตใจลอยไม่รู้ว่าไปไหนเหนือหนใด มารูสึกตัว
เอาทีต่อเมื่อตำรวจมาตามตัวข้าพเจ้าเข้าไปหาเจ้าบุญสารที่พลับพลา
ต่อจากนั้นก็ไม่มีเรื่องราวอันควรจะสงสัยด้วยประการใดอีกแล้ว
เพราะรุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งข้าพเจ้าก็ได้ชุกินกับหญิงสาวสามคน
ปรารถนาของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้เขียนรายงานส่งมากราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัวกรุงเทพฯ ทวาราธิบดีศรีอยุธยาโดยละเอียด แดงให้ทรง
ทราบถึงเรื่องราวที่ได้เป็นมาแต่ต้นจนอดสงวนว่า เจ้าบุญสารผู้ครอง
เวียงจันทน์ไม่ได้คิดทำการประทุษร้ายหรือซบถต่อพระองค์อย่างหนึ่ง
อย่างใด เรื่องเกิดขึ้นเพราะทำอภัยและอุปฮาดล้มคบคิดกันจะเป็น

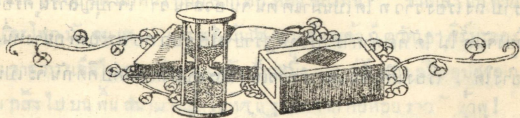
ใหญ่ ใน เวียงจันทน์ และ บดิน อปฮาด และ ท้าวเพี้ย ก็ ถูก ประหาร ชีวิต
ไปแล้ว จึง เป็น อนาถา ดัน เสียนหนาม ของ แผ่นดิน ดัน เซ่ง แดง แดง เพียง

ข้าพเจ้า อยู่ ที่ เวียงจันทน์ ราว ตักเคือน เค็ช ก็ พา หมิง บัวขาว ภริยา
ยอตรัก ของ ข้าพเจ้า กลับ มา ยัง กรุง ศรี ออยุธยา อัน เป็น บ้าน เกิด เมือง
นอน ของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ได้ อยู่ กับ หัตถ์ มา ด้วย ความ สุข ดำรง
เต็ม ชัด เรา ทั้ง สอง ไม่ เคย มี เหตุ ทะเถาะ เบาะแว้ง อัน จะ เป็น เหตุ ให้
เกิด บาตรหมางใจ กัน แม้ แต่ เล็กน้อย เพราะ เหตุ นั้น มา คราว เรา ทั้ง
สอง จะ แก่ เฒ่า ลง ถึง เพียง นี้ แล้ว ความ สุข ดำรง ก็ หา แก่ ลง ไป ด้วย
ไม่ เคย—ความ สุข เกษม ของ เรา ยัง จะ ดำเนิน ต่อ ไป อีก จน กว่า จะ ได้ ดับ
สูญ ไป เสีย จาก กรุง เทพ ทวารวดี ศรี ออยุธยา !

๑ อธิษฐาน นันท์ ๗

๑. อ้า, สุคา สักขี จะ ยัก บ่ หาย จะ ยัก ตลอด ชั่ว มลาย
ประลาศไป ๗

๑. ตราบ มลาว จะ ยาว ชั่ว ตรี มโกล จะ ตราบ อุษยา ประลัย
บ่ หนาย เลย ๗

ผสมรวมสถาปัตยกรรมสมัย อิตาลี

(ต่อจากเล่ม ๔ ตอนที่ ๑)

การ หักดัดกรรม

การทำชิ้นตัวในซอสเตรเดียเป็นสิ่งที่น่าดูมากกว่าสิ่งอื่น แต่ถึงอย่างไรก็ดีสิ่งอื่น ๆ ที่ได้ทำขึ้นก็ไม่แพ้ยุโรป เป็นต้นว่า การทำร่องเท้า นอกจากจะประณีตงดงาม อย่างแบบยุโรปแล้วยังมีราคาย่อมเยา และทนนานกว่าเสียอีกด้วย ในส่วนของเวมเบิ้ล ท่านจะเห็นภาพแสดงโรงเตี๊ยมและภาพป่าไม้พร้อมทั้งรถจักรสำหรับบรรทุกไม้เสร็จ ในห้องทุก ๆ ห้อง ซึ่งมณฑลต่าง ๆ ได้สร้างขึ้นประกวดประชันกัน มีไม้ที่เตี้ยแล้ววางเรียงอยู่เป็นแถว ท่านจะเลือกชมอย่างไหนก็ได้ นอกจากนั้นยังมีภาชนะใส่ถ้วยและเครื่องเรือนต่าง ๆ ซึ่งทำด้วยไม้ชิ้นเล็กชิ้นน้อยประดับอยู่ทั่วทุกห้องด้วย

การ

และ

บริเวณ

พื้นที่

เดิม

และ

วางแสดง อยู่ เป็น อันมาก บน ฝาผนัง ก็มี บายบอก เรื่องราว ของ เทว
และ เติบ สัตว์ ราย นานา ได้ มา อย่างไร หมู่ ชนคน เมื่อ กับ คน คุก กับ
เกาะ อังฤษ ได้นำ ไป ด้วย พวก อังฤษ เคย ให้ ชื่อว่า “กับคน คุก
เกาะ” หมู่ ชนคน ราว แพง มาก ตรง กลาง ห้อง นม ตั้ง ทาน อยู่
มาก อย่าง ด้วย กัน ถึง เหล่านี้ เขา ประดิษฐ์ ชน คน เกือบ เหม อน ของจริง
เป็น ต้นว่า ภูเขา อุด โปน พืช อด คต้าย ๆ ใน นอร์เวย์ และมี ภูเขา ไฟ
บาง ลูกหนึ่ง คต้าย ภูเขา ไฟ พุ้ ใน ญี่ปุ่น มาก

การ หักถกรรม และ โบราณวัตถุ

ใน อาณาเขต คน นว ชน ดิน ทาน จะ ได้ การ หักถกรรม ของ เขา
ดัง ใน ออสเตเรีย อีก ตั้งแต่ ทาน เห็น ก็ คือ เหนือ เนิน ซึ่ง แซ่ อยู่ ใน
ดิน ฟ้า แข็ง เหนือ เหล่านี้ หัก ถัว คต้าย กับ ทอด เหมือ นกัน ถัด จาก การ
แสดง เหนือ ไป มี ชน สัตว์ วาง แสดง อยู่ เป็น กอง ใหญ่ ๆ แล้ว ชน สัตว์
เหล่า นี้ ก็ ถูก ส่ง ไป ทำ เป็น เครื่อง ไข สร้อย หมัด นอกจาก นี้ ท่าน จะ เห็น
เขา แสดง วิธี ทำ หนังสือ สัตว์ การ ทำ ยาง การ ทำ แร่ การ ทำ สับ เทียน ไข
และ เครื่อง คน ตี ต่าง ๆ ทุก ๆ แห่ง มี ภาพยนตร์ ซึ่ง เกี่ยว กับ วิธี ทำ สิ่ง
ต่าง ๆ เหล่านี้ ฉาย ประกอบ อยู่ ด้วย เต็ม

ถ้า ท่าน อยาก ดู โบราณ วัตถุ ของ นิวซีแลนด์ แล้ว ท่าน ไม่ ควร
ลืม บ้าน ซึ่ง พวก มาโอรี ซึ่ง เป็น ชาว เกาะ นิวซีแลนด์ ได้ สร้าง ขึ้น เลย บ้าน
นี้ มี ชื่อ ว่า “มาตาอาคัว” ก่อน การ แสดง พิพิธภัณฑสถาน อยู่ ใน
พิพิธภัณฑสถาน ชื่อ นี้ ใน ตอน ใต้ ของ เคนซิงตัน ถ้า เรา ทั่ว ทั่ว ทั่ว

ตักให้ละเอียดแล้วจะรู้สึกพิศวงมาก เพราะเขาไม่ใช่เครื่องมือทำ
ด้วยแร่เตย ตู้อื่นๆไม่น่าเป็นไปได้เลย ใครที่ผ่านมามากแล้วไม่
หยุดดูสิ่งนั้นก็นับว่าโง่มาก เพราะไม่ได้เห็นของดี ในนิวซีแลนด์
นอกจากสิ่งที่เราดูมา แตกไม่ มีของอะไรแปลกตามากแล้ว ฉะนั้น
เราควรไปทักอวดกวด ทนเราจะรู้สึกทงมากนะ เพราะเขาพาเรา
จะพาท่านไปมลายู ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศสยามเรา

มลายู

สถานที่ของสหะมลายูนี้ทำอย่างแบบอาหรับกตยาๆ ซึ่งเขา
เคยใช้กันมาราว ๓๐ ปีแล้ว หนวดกลม ฉานหนา คันทัน ปาตัม และ
คนไม่อื่น ๆ ปดุก ขนเขียว ขะอุม สดชื่น ผู้ที่ผ่านมามาก ถ้าเมื่อย
ตัก หยุดนิ่ง พักได้สบาย แต่ที่ที่สบายที่สุดคือข้างสระ เราจะไป
พักตรงนั้นก็ได้

ก่อนอื่นท่านอาจจะเรียนวิธีทำอย่างใดอย่างละเอียดในอาณาเขต
มลายูนี้ เมื่อท่านเรียนรู้แล้ว ท่านอาจจะมาดูการแสดง การชก
ตีมวยก็ได้ ท่านจะเห็นเขาแสดงวิธีชก ตีมวยแต่ครั้งโบราณซึ่งประเทศ
จีนคิดทำขึ้นก่อน มีพวกกุดี ค่อยๆ ชกกันไปทีละเด็กทีละน้อย แล้ว
เขาก็แสดงวิธีชกอย่างมีชัยมาให้ดู นับว่าเป็นการง่ายกว่าเมื่อ
ครั้งโบราณมาก นอกจากนี้ท่านจะได้เห็นวิธีทอไหม ซึ่งน่าดูมาก
การทอผ้าของไทยเรายังคงอยู่ การทอไหมของเขาก็ยังอยู่
วิธีทอของหญิงมลายูไม่มีผิดอะไรกับ การทอผ้าของไทยเราเลย มีทุก

มีกระดวย มีก็ มีทุกๆ อย่างเหมือนเรา แล้ววิธี กระทบ พม กเซ็น
เดี่ยว กันด้วย

ทันที ข้าพเจ้าจะพาท่านไป ชม รูป วิว ต่างๆ ใน มณตย ข้างใต้
บน สิ่ง ต่างๆ ประดิษฐ์บ้านเรือน ไว้ ได้อย่าง น่า ชม มาก เขาได้ทำ
คลอง อากศย ซึ่ง ก่อตั้ง นายแสง อ่อนๆ ใน ตอน เย็น และ เมฆ หมอก ที่
เลื่อน ลอย ใน ท้อง พู่ ฟ้า ด้วย ดู ประศุ มณตย น้อยๆ ไม่ ผิด เลย จน
นึกได้ว่า

จริงอยู่ถึงแม้ว่าชาว มณตย มิได้ คิด ทำการ หักถกรรม และกิดกิลป
วิทยา ตนเอง แต่เขายัง ทำได้ ดี อย่าง น่า ชม เชม ส่วน การ ทำ อาวุธ
ต่างๆ เครื่องเงิน การ ทอผ้า พวก อินเดียน และ ยะวา ได้ สอน ให้ ชาว
มณตย ทำ พวก ปอศุ กัส ได้ ช่วย แนะนำ ให้ ทำการ เย็บ ปัก ถัก ร้อย และ
เครื่อง ฉายคราม ขึ้น ถึง อย่างไร ก็ ดี ข้าพเจ้า เชื่อว่า การ หักถกรรม
ของเขา คง จะ เจริญ ได้ อย่าง รวดเร็ว เพราะ อังกฤษ ก่อตั้ง ส่ง เสริม
อยู่ ใน เวลานี้

ข้าพเจ้าจะพาท่านไป ดู สิ่ง ใกล้เคียง ที่ เกรง จะ ไม่มี เวลา เพราะ
ว่าเราจะ ต้อง รับประทานอาหาร ถัด จาก สิ่ง ใกล้เคียง ไป เรา จะ ผ่าน ชาวราแวก

จีน

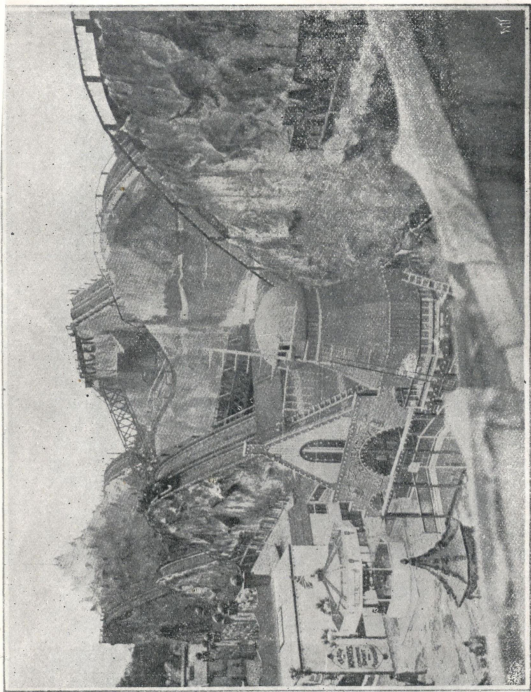
ที่ ที่ ข้าพเจ้าจะพาท่านไป ดู อีก แห่งหนึ่ง ก็ คือ ย่องกง อิน เปน เกาะ
เล็กๆ น้อย แต่ มีการ ศึกษา อย่าง บรรบูรณ์ เมื่อ ขณะ ที่ ท่าน กำลัง
เดิน ชม พวก จีน ทำงาน ของเขา อยู่ ณ ที่ นั้น จะ อด อด เวลาน ท่าน อยู่ ที่

แวมบัตย เพราะสถานที่ และ สิ่ง ของ ต่าง ๆ ล้วน แต่ เป็น ของ จัน ทงหน
ใน อาณาเขต ประเทศ จันน มรณ ชายอาหารและของเบ็ดเตล็ดซึ่งจำต้อง
แบบ มา จาก ร้าน ใน กรุง บักกิง รานหน พอกวี เคย เป็น ผู้ ทำ ถวาย
พระเจ้าแผ่นดิน จัน มา แล้ว อาหาร ของ เขามี ขบ รังนก หปลาคุดตาม
ซึ่ง เรา เคย รับ ประทาน กัน แล้ว และ ใช้ เขา เก็บ ไว้ ประมาณ สัก พัน
มา แล้ว มี ชาว ยุโรป ชอบ รับ ประทาน กัน มาก นอกจาก ของ เหล่านี้
ยังมี สิ่ง ที่ แปลก ๆ อีก มาก มาย หลาย อย่าง การ หัตถกรรม กสิกรรม
ก็ มี แสดง อย่าง น่าดู เช่นเดียวกับ ที่อื่น ๆ เหมือนกัน

แอฟริกาตะวันตก

เมื่อ เรา ผ่าน เมือง จัน มา แล้ว จะ เห็น กำแพง สี่ แดง อยู่ ตรง หน้า
เมื่อ ท่าน ผ่าน เข้า ไป ท่าน จะ เห็น ว่า ณ ที่ นั้น คือ แอฟริกา ตะวันตก ชาว
อังกฤษ บางคน ยัง ไม่ ใฝ่ ทราบ ดัน ก็ ว่า แอฟริกา ตะวันตก ให้ ผิด อะไร
แก่ อังกฤษ บ้าง ท่าน จำ ชื่อ โกตเดนมัวร์ (Golden Coast) ได้
หรือ เปล่า เพราะ อะไร เขา จึง เรียก เช่น นั้น ? ไม่ เพราะ ว่า แอฟริกา
แถบ นี้ มี ฝั่ง สัมบูรณ์ หรือ น่า จะ ชอบ ใจ ปรัชซี เฮนรี่ แห่ง ประเทศ
ปอตเกต นั้ เพราะ พระองค์ ได้ เป็น ผู้ ส่ง คน ไป ตรวจ แอฟริกา ตะวันตก
ก่อน ผู้อื่น

ถึง อย่างไร ก็ ดียัง ไม่ มี ผู้ คน ประเทศ นี้ ได้ ทด ทน ทุก แห่ง แต่
ทันที พบ แล้ว ว่า อุดม สัมบูรณ์ อังกฤษ ก็ได้ รับ ไว้ เป็น อาณาเขต แม้
การ ปกครอง และ ความ ซื่อสัตย์ ไป ทด ๆ ก่อน ที่ ท่าน จะ ผ่าน เข้า ไป

ภาพ ส่วน หนึ่ง ใน แผนก บรรณ
ณ พพิธิภัณฑ์ เวมบลีย์

ชมการ แสดง ศิลป หัตถกรรม ใน ห้องใหญ่ ข้าพเจ้า ขอแนะนำให้ท่าน
 หยิบชม ห้องเล็ก ๆ ซึ่ง เป็น โคน อยู่ ข้างนอก เสียก่อน ห้องนี้ เป็น
 ร้านขายของ นนเอง ท่าน จะ ได้ เห็น ชาว พนมเปญ กำลัง ทำงาน กัน ง่วน
 อยู่ แต่ ที่ ตรงนี้ มัก จะมี คน แพน เต็มอยู่ คนนี้ กว่าจะ เบียด เขา
 เขาไป ดู โต๊ะ เหน จะ กว เวตา นาน ไม่ น้อย อ้อ ! ข้าพเจ้า ดม กระเชบ
 ให้ ทน ดู หึ่ง ซึ่ง กำลัง บนหม้อ ด้วยมือ อยู่ ท่าน เป็น เจ้า แห่ง ชาว
 พนมเปญ องค์ แห่ง ทรง พระนาม ว่า ... ข้าง ๆ ห้องนี้ มี ร้านเครื่อง
 โลหะ อยู่ ร้าน แห่ง นี้ ใน ร้าน นี้ เจ้า ราช บุตร ของ พระเจ้า เปรมปรีดิ์
 กระษัตริย์ แห่ง เอสซันต์ ซึ่ง องค์ กษัตริย์ เข้า ครอง ครอง ใน ค. ศ. ๑๙๑๗ กำลัง
 ทรง สลักไม้ อยู่ แต่ พระองค์ มัก จะ ขอด แต่ ที่ ทำ เสร็จ เรียบร้อย แล้ว
 ทั้งนี้ ...

โกลด์ คอสท์ (Gold Coast)

ที่นี้ เรา เดิน ต่อ ไป ข้าง ใน เรา จะ เห็น ภาพ แสดง ถึง ผัง โกลด์ คอสท์
 ก่อนอื่น เรา พบ ได้ ทำ ไว้ วัตถุ หนึ่ง คง มา มาก่อน ทั้ง แสดง ถึง การ ทำ
 โกลด์ คอสท์ แต่ ปกติ จน กระทั่ง เสร็จ รับ ประทาน ได้ ดู ๆ ก็ น่า เพติพิศ
 นอกจาก นี้ ท่าน ยัง จะ ได้ เห็น เรือ สิ้นค้า หลาย ลำ กำลัง จอด ทอด สม อยู่
 ตาม ริม ผัง ทะเล คอย รับ สิ้นค้า โกลด์ คอสท์ ข้าง ที่อื่น ท่าน จะ ได้ เห็น วิช
 เขา ขน กระสอบ โกลด์ คอสท์ เรือใหญ่ และมี กระสอบ โกลด์ คอสท์ เต็ม วาง อยู่
 ให้ ท่าน ชม กระสอบ หนึ่ง นี้ แสดง ให้ เห็น ว่า การ ส่ง โกลด์ คอสท์ ไปขาย ย่อม
 ได้ รับ อนาคต รวย จาก น้ำ ทะเล โกลด์ คอสท์ ไป คราว นี้ มาก ๆ โกลด์

ที่ส่งไปขายที่อื่น ประมาณ ปี ละ ๑๕๐,๐๐๐ คัน ท่านจะเห็น ข้างหน้า
 พนมเมืองที่แดงคาวเต็มๆ ดินนาหิวระเริงมาก แต่เขาเห็น ของเขาว่าด้วย
 เราจะไป หิวระเริงเขาจะกระไรได้ นอกจากนั้น มีการ แต่งการศึกษา
 ใน แอฟริกาตะวันตก อาจารย์ผู้ปกครอง ยิน คอย อธิบาย ถึง ความ
 ของนักเรียน และให้ สัมผัส ทางคน ของนักเรียน แก่เรา ชม เล่มมือ เด็ก
 แอฟริกา ที่อายุต่ำกว่า ๑๒ ขวบ สามารถ เขียน ภาษา อังกฤษ ได้ อย่าง
 คล่องแคล่ว นอกจากนั้น เขา แต่งถึง ดูกเลื้อ หน้าที่ ดูกเลื้อ และ
 ไทโรลไม่มีสาย

ตลาด ชูแดน

เมื่อท่านได้ชม ถึง เหล่านี้ แล้ว ท่านจะไม่ ยาก จาก ไป ที่อื่น เลย
 แต่ ถ้า ท่าน เดิน ออก มา แล้ว ท่าน จะ รู้สึก ว่า ท่าน ตก มา อยู่ ทางทิศ
 ตะวันออกของ แอฟริกา แล้ว หน้า ประตู มี ข้าง เชือกหนึ่ง กับ สิ่ง ที่ โต
 ตัวหนึ่ง ยืน อยู่ ดัง ที่ จะต้อง มี เชือก มัดไว้ จะ ไม่ ทำ อันตราย แก่ ท่าน
 เลย แม้ แต่ น้อย เมื่อ ท่าน เห็น ดัง ที่ จะต้อง เข้า มา แล้ว จะ ได้ เห็น
 ตลาด ขาย ยาง เครื่อง วัตถุ ความลึก ของ ทะเล ชนิด ใหม่ และ ภาพวาด
 แห่ง เมือง ชูแดน พร้อม ทงเกาะใหญ่ น้อย ตาม ผัง ทะเล ดัง ที่ ทำให้ ท่าน
 ถึง กับ ชัก กติ คือน วน ของ ชาว ชูแดน วน หนึ่ง ใน ที่ นาน จะ เห็น
 สินค้า ของ อังกฤษ มี ขาย อยู่ เพียง ๓๒ เปอร์เซ็นต์ เท่านั้น ส่วน อีก
 ๖๘ เปอร์เซ็นต์ เป็น สินค้า ของ ชาตินอื่น การ ที่ เขา แสดง ได้ ให้ เห็น ชัดเจน

เช่นนี้ เพื่อจะเตือนใจ พวกพ่อค้า อังกฤษ ให้คิดถึงการ ตกต่ำ ของสินค้า
ของเขาใน ชูตาน

แอฟริกาใต้ ประวัติศาสตร์ และ หัตถกรรม

โอ้ โอ้ ! ท่าน ข้าม ถนน มา อีก ถนน เดียว เท่านั้น ก็ จะถึง แอฟริกาใต้
ดู ประหนึ่ง ว่า ท่าน มี ของ วิเศษ นึก อะไร ได้ ดังใจ ท่าน จะ เห็น ตึก ใหญ่
ตั้ง ตระหง่าน อยู่ ตรง หน้า ทาง ประตู เข้าม อนุสาวรีย์ ของ แอน โตน ฟอน
เรย์บิค ผู้ ซึ่ง ได้ ไป ตั้ง อยู่ ที่ เคปทาวน์ (Cape Town) เป็น คน แรก
ใน ค.ศ. ๑๖๕๒ ทรง ซ้ายมือ ท่าน จะ เห็น หนังสือ พิมพ์ ต่างๆ ใน แอฟริกาใต้
วาง เรียง อยู่ เป็น แถบ ยาว ยืด และ ถ้า ท่าน เดิน ขึ้น ลง ตาม ถนน ตรง
ดู โดย ถัด กัน แล้ว จะ เห็น การ หา เติ่ง ชีพ ของ แอฟริกา โดย ตลอด มี
การ ขุด แร่ ทอง และ เพชร การ เจียร ใน เพชร การ ทำ ชน ดัด และ ผ้า
การ ทำ นา ทำ สัตว์ การ ทำ ชน นก กระจอก เทศ และ อื่นๆ อีก มากมาย
ทาง ทิศ ตะวันตก มี ทะเล ใหญ่ นก กระจอก เทศ และ มี นก กระจอก เทศ เดิน
อยู่ ขวักไขว่ อย่าง ช้า ๆ นาน ๆ ใกล้ กับ ทะเล ใหญ่ นก กระจอก เทศ มี ถ่าน
รถไฟ ตั้ง อยู่ และมี รถ อยู่ หลาย คัน ใน รถ เหล่า นั้น มี อาหาร ขาย
ใคร จะ เข้า ไป รับ ประทาน ก็ได้ บน ก้าว แ่ง มี ตาราง กำหนด เวลา รถ ไฟ
ติด อยู่ ด้วย

เท่า ที่ ท่าน ได้ เห็น มา ณ ยัง ไม่ หมด ของ ตึก เดียว ถ้า ท่าน เดิน ตรง
ดู ให้ ดี คือ ไป อีก จะ เห็น เขา แต่ง ตั้ง ประวัติศาสตร์ ของ แอฟริกา ตั้งแต่ ครั้ง
โบราณ โดย กระได้ บน แผ่นหิน นอกจากนี้ ยังมี อาวุธ เครื่องใช้ สร้อย

และบ้านเรือนของชาวพื้นเมืองวางแสดงอยู่อย่างเปิดเผย ท่านจะได้เห็นสิ่งต่างๆ ที่พวกฮอลันดาได้ไปทิ้งไว้ คล้ายกับท่านได้อ่านประวัติศาสตร์ของแอฟริกาซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

ลังกา ขา ศัลย

วันนี้เราเดินไปทางทิศตะวันออก อีก ๒-๓ กิโลเมตร เราจะข้ามมหาสมุทรอินเดียทีเดียว ในเกาะลังกานี้มีการแต่งวิหังทำชาซึ่งออกหน้าออกตากว่าสิ่งอื่น ติดในเกาะลังกานี้ได้ทำขึ้นอย่างงดงามมาก บนเพดานคาดด้วยผ้าดอกอย่างมีราคา และตามประตูหน้าต่างก็ติดผ้าแพรตตะการตา ในลังกาจริง ๆ ถ้าใครมีการทำพิธีอะไรสักอย่างหนึ่งจึงจะมีการแต่งบ้านแต่งเรือนกันสวยงามเช่นนั้น นอกจากนี้มีไข่มุกต์และเพชรพลอยต่างๆ แวดั่ง ฝรั่งใช้มุกต์ทั้งหมดคิดดูประมาณสัก ๓,๐๐๐,๐๐๐ เปาดี เขาแต่งวิหังหาไข่มุกต์ได้เสร็จเรียบร้อยแล้ว เชื่อว่าสัตว์ทุกคนที่ได้ผ่านเกาะลังกา คงจะอดชมไม่ได้เป็นแน่ ต่อจากเกาะลังกา ก็มีที่ที่จะเที่ยวได้ อีกหลายแห่ง เป็นต้นว่า เกียนนา, บอสตัน, นีวเฟาแลนด์ และปาลเลตไทน์ แต่ไม่ว่าอะไรจะดี เหมือนท่านที่ได้เห็นๆ มาแล้ว และมีดินที่อุดมด้วยแร่ทองคำด้วย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอพาท่านกลับมาอีกเถิด

ของ ขวัญสุดท้าย

คนหนึ่ง ฤทธาคนี

แปลและเรียบเรียง

ประตู่ เด็กเมย ออก กระทำให้บังเกิด มีแสงสว่างพุ่งเข้ามาข้างใน จากห้องโถงใหญ่ ภายนอก แล้วกลับ มืดโดยเร็ว พร้อมกับ เสียงขานดัง ของของสาวใช้ว่า “คุณ แดน แดงเตอร์”

“คุณ มาเพื่อจะ บอก ตู, หด่อนทราบ แล้วมิใช่ หรือจะ ว่า พรุ่งนี้ ทำไม, หด่อน — — —”

โฮว วัน แดน แดงเตอร์ ชะงัก ลง พถัน แสง ไฟ ใน เตา ฉาย เต็ม ดวง หน้าของ เจ้า หด่อน ผู้ มี อาถรรพ์ กิริยา แดงคง อยู่ เต็ม ตัว ว่า ไม่ พอ ใจ อย่าง ชึ่ง

“หด่อน ไม่ สบาย กระมัง, เพนนิ โดป ?”

“โอ เปต้า” เป็น คำ ตอบ ห้วน ๆ “แต่ ดิฉัน ได้ สั่ง คน ใช้ ไว้ ว่า บุคคล ทุก คน จัก ต้อง รับ คำ ตอบ ว่า ดิฉัน ไม่ อยู่ บ้าน”

“ฉัน รู้, เวลส์ ที่ ทำ ตาม อย่าง แข็ง แกร่ง หด่อน อย่า โทษ เลย ฉัน ตก ลวน เข้า มา เอง อนิจจา! พรุ่งนี้ แล้ว ฉัน จะ จาก หด่อน ไป

นับตั้งแต่วันที่... และฉันจะไปโดยไม่เห็นดวงหน้าของหัตถ์ก่อนมิได้
เป็นอันขาด... โอ! เพนนิโลป, หัตถ์ไม่พอใจ... สิ่งใดทำให้เป็น
เช่นนี้หนอ”

เขายืนขึ้น ยืนมือทั้งสอง ออกประคอง คีรีหัตถ์ลง พาดเซยคาง
เบา ๆ เจ้าหัตถ์ คว้าด้วยความโตะระแฉ้ว กระโดด ออกห่าง

“อย่า นะ !” คุณได้รู้เห็น มากกว่า ที่ฉัน ต้อง การให้ผู้อื่นรู้เห็น
แต่เมื่อ คุณ อยู่ที่นี่... ฉัน ต้อง บอก... และ บาง ที่ พรุ่ง นี้ โลก จะ รู้ ด้วย
ทุกข้อเสีย ! เคอร์วิค — เคอร์วิค หักฉันไปเสียแล้ว !”

“ไป แล้ว” แถนแถนเคอร์ ทอน “ไป — ที่ไหน”
เพนนิโลป มาดเคอร์ ยกให้... เอ็ม มี ออก ถูบ คด้า โคม ไฟ พา
ซึ่ง ต้อง แสง วอบ แวบ ดู ดวง หน้า อัน จม ลม ของ เจ้าหัตถ์... อัน เกือบ
เป็น ผล ให้ ชาย หนุ่ม หมอบ ตง แทบ ท้าว เพื่อ กล่าว ขอ ความ รัก

“นาง ตั้ง ชีวะ” หัตถ์เอ๋ย, ขณะ ที่ ตน เอง หาย อก าย บน เก้าอี้ ไฟ
เด็ก ข้าง ๆ “ฉัน ไม่ สามารถ เฝ้า เมื่อ คุณ ยืน อยู่ เช่น นี้ เคอร์วิค
หนีไป สืบ ต้า หัก แล้ว... เขา พัก อยู่ กับ พวก ชิน แคร่ โอ, ร้าย จริง —
ร้าย จริง ที่ เดียว”

“หัตถ์ หมาย ความ ว่า พวก ชิน แคร่ ที่ เมอร์ ตน คอรัท หรือ ?”

“ถูก แล้ว” หัตถ์ รับ “ฟรีด้า ไซค์ ก็ อยู่ นั้น ด้วย เหมือน กัน
คุณ เคย จำ ได้ ไหม ว่า มี กลาย เขา เฝ้า ต่อ แต่ เรื่อง ที่ เคอร์วิค กล่าว ขวัญ
ถึง ความ งาม ของ หัตถ์ นว ทุก หน ทุก แห่ง”

“ฉันจำได้, ฉันเคยเห็นนาง ฟรดา หมาย, หล่อน มีผม สด ทอง, ตาสีน้ำตาล แก่ รูป ทรง อ่อน แอ่นงาม ท้ว”

“ถูก, จริง ทั้ง สด” เพนนี โดป ย้ำ “ดิฉันไม่เกลียด ถ้า และ หัวใจ ของ หล่อนงาม เช่น ภายนอก แล้ว ดิฉันจะมี รุ้สึก เป็น ห่วง เหย ดักนิด”

“น่าเสียดใจ หล่อน แม่ ประ กอบ ด้วย ความ ทนกลั่น แขน ปาน ไต่ ก็ คียัง มีอาการ สดเคียว เป็น ระยะเวลา” แตนแคสเคอร์ จ้องดูสัตว์ ประดิษฐาน ร่วง สด้า รวด กับ นาง เทพธิดา อยู่ ข้าง หน้า อย่าง จริงจัง

“ฮะ!” เขา ออก อุทาน ย่อ “พบ กัน อีก ที่ ซินแคลร์ ไม่ ต้อง สดสัย ทั้ง คู่ คง รุ้กัน ก่อน แล้ว แน่ นอน ถ้า ทราบ เช่น นั้ แค แรก ดิฉัน คง ตามไป และ, ที่ นั้น เรา จะ ต้อง เกิด วิวาท กัน ถ้าน ถูก ผู้ ชาย อีก ด้วย”

“เพราะ อะไร คะ, คุณ แตนแคสเคอร์?”

“ดวง ตา ชายหนุ่ม ถูก โฟดง ดู ดู บรรจุ ความ โกรธ แค้น แทน สดใจ เจ้าได้ เต็ม ออก สด้น หัว ใจ อัน ดึก สด จะ หยั่ง ถึง แก่ ว่า อยุ่ ด้วย อาการ บิดี แห่ง ความ ห่วง ซนิด นึ่ง ซึ่ง บังเกิด ขึ้น ใน ขณะ จิตต์ นั้น

“ดิฉันได้ รับ จดหมาย จาก เคอร์วิค ฉบับ นึ่ง เมื่อ ฉานน สด ว่า เขา จักไม่ กลับ มา อีก เนื่อง จาก เขา และ ฟรดา ไซค์ จะ ประพฤติ สดไร เมื่อ ห้าง กัน มิได้ เป็น อัน ซนด ทั้ง สดง ต่าง ให้ สดญา ซึ่ง กัน และ กัน อย่าง หนา แน่น”

“แต่ หลดอนไม่ตกใจ” เขาเสริม
 “เปล่า” เจ้า หลอดน ปฏิเสธ “ดิฉันยัง คง รัก เขา เช่นเดิม กับ
 ครั้ง ๕ ปี ก่อน เมื่อ เรา แรก กัน ใหม่”

ชายหนุ่ม กระเก็บ คง นั่งคุกเข่า ข้างหน้า พดาง กม มี สัตว์ รัง มา
 ไว้แน่น

“โอ้เอ๋ย, เพนนิโลบ” เขา ออก “หลอดน จะ แบ่ง เขา ความ รัก
 นน มา ให้ คน เพียง ส่วน หนึ่ง, ส่วน เดียว เขา นน ไม่ ได้ หรือ จะ ?”
 เจ้าหลอดน สัน คีระ “ไม่ได้ — ไม่ได้, คุณ ไม่ ทราบ ว่า หัวใจ สัตว์
 เช่น ดิฉัน เป็น เช่นไร ฟรดา ซีก ไม่ เหมือน ดิฉัน และมี เขา เคอร์ วิค
 ดำ ที่ รัก ยัง คน เดียว ของ ดิฉัน จัก คง กลับ มา ทวง เขา ความ รัก คืน ไป
 ออก นน นอน

แถบ แดง เคอร์ แทบ ทอด อาศัย ใน ความ หนัก แน่น ของ หลอดน ความคิด
 อย่าง หนึ่ง อุด ด้ ขึ้น เขา อาจ ชนะ ความ รัก ด้วย ความ สนิท สนม

“ฉัน ไม่ ได้ คิด เช่น ว่า หลอดน มี ความ สุข เพียง ใด ฉัน ก็ พอ ใจ
 เพียง นั้น เพนนิโลบ หลอดน คง เป่า เป่า เบียด ใจ มิ ใช่น้อย เพราะ อยู่ ด้วย
 คน เดียว ไป กรุง โรม กับ ฉัน เกิด เขต ดา นัอง ลาว ฉัน จะ ยิน ดี ดัชน รับ
 เสมอ เพื่อ กัน ความ ครหา ฉัน ยิน ดี พัก ตาม โย เค็ด กี่ ได้ และ ข้อ สำคัญ
 ขากา สภา คณิ ตา สแห่ง เดียว จะ บัง เกิด ผล แก่ หลอดน ให้ ถึง ซึ่ง ความ สุข สม บูรณ
 อย่าง เด็ด ยิง”

เจ้าหลอดน นั่ง นิ่ง ครอง นิ่ง นาน ที่ เต็ม ๆ ดวง หน้า หัน ดู เคาไฟ
 แดง รม ว่าง มา ทาง ชาย หนุ่ม

“ดิฉันจะไป !” หดอน รีบ

แดนแคสเคอว์ ชื่นชอบ ความ บัดใจ ภายใน อย่าง เหลือ ดน แกม ยม
แทบ จะ ปรี เขา ร้อง เกือบ เป็น เสียง ตะโกน ด้วย ความ สัมหมาย อัน มิ ได้
นึก ถึง ว่า อาจ เป็น ไป ตาม ความ ประสงค์ ดู เหมือน ชายหนุ่ม ของ
เห็น ผล รวง ๆ อยู่ ภาย หน้า เป็น ผล ซึ่ง เกิด ลอย ด้วย ความ สุข อัน เขา
เล่า ปรารถนา ทุก ๆ อย่าง เข้า และ ออก

“แม่ คุณ ของ คน จัน” เขา ทำ ท่า ประกอบ “อา ! หดอน จะ ต้อง
ชอบ เอดดา, เอดดา จะ ต้อง ชอบ หดอน แล้ว จะ มี อะไร อีก เดา
นอก จาก ความ สุข”

เพนนิ โดป ยืน ขึ้น และ ยืน มือ ออก ให้ บุรุษ หนุ่ม
“คุณ ต้อง กลับ ก่อน ดิฉัน มี ธุระ จะ ทำ อีก ตั้ง นับร้อย ข้อ สำคัญ
ก็ คือ จดหมาย ไป ยัง นาง ไทรซ์ ให้ รับ รักษา บ้าน เรือน เวตา เรา ไม่ อยู่,
กลับ เอะ ค่ะ”

“ตา ก่อน, จัน ก็ ว่า พรุ่ง นี !” เขา เผย ปาก โดย มิ ได้ มิ
ครั้น แลว ศรัทธา ซึ่ง มี ผล ดี เทา ของ เขา จึง ก้ม ลง บน มือ ของ เจ้า หดอน

ครูใหญ่

วัน รุ่ง ขึ้น ตอน เข้า พระ ศรัทธา เจ้า แม่ อานาจ ชับ เมฆ หมอก ให้ หาย
สูญ ไป จน สิ้น เป็น กาดะ เดียว กับ เพนนิ โดป และ ไอรี วุ่น แดนแคสเคอว์
พร้อม ทั้ง เสด็จ ถิ่น นำ คน ไป ประดิษฐาน อยู่ บน เรือ เมฆ คำนั่ง แดง สว่าง
เมื่อดวง อรุณ กระทำให้ งาม หน้า เพนนิ โดป ชาว ชัด ดู คล้าย กำลัง วิจารณ
ถึง สิ่งใด สิ่งหนึ่ง แต่ สายตา ของ หดอน ยัง มี อานาจ พอ จะ กระทำ ให้

แทนแค่เคอร์ รับ ขอน ขวาย จิต ถึง ของ ในการ เดินทาง นี้ ถ้า เร็ว ถึง โดย
เรือ พลับ เพียง ตัว คน เดียว มียอม ให้ เป็น ทก ขั้ว ร้อน ถึง เจ้า หล่อน แม้
ใน เวลานี้ หรือ ภาย หน้าที่ ตาม เขายอม ประจักษ์ แก่ใจ อยู่ เสมอ ว่า
ชั่ว แต่ ดี กิด ให้ รู้ ดี ก็นั่น เจ้า หล่อน อาจ กลับ ความ คิด เสีย สิ้น
เชิง ที่ เดียว

ทั้ง สาม เป็น พวก สู้ ท้าย ที่มี โอกาส โดย สาม เรือ ดำนี้ ผู้ โดย
สาม คน ๆ เตรียม ตัว พัก อยู่ ตาม โย เติล โกลั ๆ และ รับ เด็ก ห้อง พัก
แต่ เข้า ครู่

“เป็น โชคดี เหลือ เกิน” แถน แถน เคอร์ พุด ขณะที่ เลือก หีบ
ต้ม ภาวะ ไว้ ร่ม ชัน “ฉัน รับ ไท ศัพท์ เลือก ห้อง ไว้ ให้ แต่ คั่น นี้ หล่อน
และ เวล ที่ ดี คง พอใจ แล้ว ฉัน จะ ออก ไป สัก ครู่ ถ้า หล่อน รู้ ดี มี
สิ่ง ใด ผิด ปกติ โปรด บอก ให้ ทราบ โดย เร็ว”

เพนนิ โลป ไม่ ตอบ ดู รู้ ดี มี ชื่น ชอบ กด คล้าย ปราศ จาก
สติ สัมปชัญญะ เจ้า หล่อน ทอด กาย ลง บน เก้าอี้ เด็ก ๆ รีม ผา จักษ
จึง ดู เวล ที่ ดี จิต แสง เข้า ของ อย่าง ร่ม ร้อน

สัก ครู่ ใหญ่ แถน แถน เคอร์ ก็ ประทณ อยู่ นำ ประศุ พดาง กับ คีรี ยะ
อย่าง งาม ให้ แก่ สตรี ผู้ เขายอม บุษบา แล้ว ว่า เป็น เทพ ชิดา แห่ง ความ สุข
ของ เขา คน เดียว

“ฉัน จะ คง ลา หล่อน ไป ดู แต่ สิ่ง ของ ๆ บาง ละ, ไม่ เข้า กลับ
มา ที่ นี้ เมื่อ หล่อน ปราศ ณา อะไร อีก ฉัน จะ ได้ สมนา คุณ ให้ เต็ม
ความ สามารถ

ผู้โดยส่าน คน สุด ท้าย ก้าว ขึ้น บน เรือ เฝ้าย หูด ตัง กระทอน ก้อง
ไป หมด แล้ว ลมก็ ถูก ชัก ขึ้น ต่อมา อีก ครู่ เดียว เรือ เมย์ คำน
จึง ค่อย ๆ ใช้ จักร ห้าง ทำ ออกไป ทุก ที่ กระทั่ง เห็น เพียง จุดดำ ๆ
จุด หนึ่ง เท่านั้น

“เป็น อย่างไร บ้าง” เพนนี โลบ ผู้ ชำนาญ ทาง ทะเล หัน ไป
ดักยอก ลำวู ใช้ “ฉัน เห็น ผีง ทะเล อังกฤช คิด ศา อยู่ เสมอ ทั้ง คิด ว่า
มี ข้า คง ได้ กลับ มา เห็น อีก ด้วย”

เจ้า หล่อน กล่าว พดาง ก้าว ออก มา บน คาด พ้า ให้ แขน พาด
แคม เรือ ได้ ดวง ตา จึง ตูม เขา เป็น หล่น ๆ หล่อน ยืน อยู่ ที่ เดียว
จน เหลือ แต่ ภาพ ทะเล สุด ล้าย ศา รอบ ภาย ช่าง แฉ่น อ่าง อ้าง น่า เศร้า ใจ
พุท ไซ้ เอ๊ย ! เดอร์ วิก, ครึ่ง หนึ่ง เมื่อ ๕ ปีก่อน หล่อน เคย ประสพ
ภาพ เช่น นี้ แต่ มี รุ้ ลึก เบ่ง่า เบ่ง่าย แต่ ลึก นิด เพราะ มี เดอร์ วิก
ล้าม หล่อน ยืน พลอด อยู่ ช่าง ๆ รุ้ ลุ่ม พดก ยิง คง ดอย เคื่อง ดูด คิม
ในความ ทรง จำ ครัน มา บัด นี้ ฮี อ่า ! กรรม—กรรม จริง ๆ

เพนนี โลบ หัน กลับ ยัง ห้อง ของ หล่อน ทันใด โด่ด ประสพ ใด
ลัม ผด กับ เฝ้าย หนึ่ง เป็น เฝ้าย ที่ เคย ชิน กับ หุ เจ้า หล่อน มา แล้ว เป็น
เวลา นาน มัน เป็น คำ พุด ซึ่ง หล่อน เอง เคย ประสพ ครึ่ง หนึ่ง ใน ที่ เช่น
นี้ ด้วย

“หล่อน อบ ชุ่น พอ แล้ว หรือ, พรึ่ ตาย อต รัก ?”

ลัตรี ผู้นำ ลัง ลาร มของ ปราด ไป ตาม เฝ้าย และ ที่ นั้น, ห่าง จาก
หล่อน เพียง เด็ก น้อย สาย ศา ได้ กระทบ ภาย มุรุษ และ ลัตรี คุหนึ่ง

นั่งอยู่บนเก้าอี้คาดฟ้า เจ้าหัตถ์อันไม่สามาริเห็นดวงหน้าทั้งสอง แต่หมวกแคบ คอเดอรัชนสัตว์ ซึ่งโผล่จากเก้าอี้ตัวหนึ่ง กระทำให้ทราบแน่นอนว่า เป็นผู้ใดคล้ายดูเงาของเจ้าหัตถ์อันเองในกระจกอันนั้น

เพนนิโลปก้าวเข้า ๆ พอดับภาพทั้งสอง หัตถ์อันจึงตั้งต้นวิ่งโดยเร็ว ณ ที่นั้นประตูห้อง เจ้าหัตถ์อันชน แดงแคสเดอรัเข้าโดยแรง ชายหนุ่มก็โอกาสกอดร่างน้อย ๆ เข้าไว้แน่น ขณะที่ยังคงดูดวงหน้า เขาเรียนรู้ทันทีว่าคงมีเหตุหนึ่งบังเกิดขึ้นแล้ว

“อะไร หรือ เพนนิโลป ?” เขาถามเรียบ ๆ

ดวงหน้าเจ้าหัตถ์อันเป็นประกายขึ้นทันที แล้วตอบสั้นกระชับ

“เราอยู่ที่นี่ — บนเรือดำน้ำ !”

“ใคร ? ตายละ ! หัตถ์อันหมายความว่า เดอรัวิก หรือ ?”

“ถูกแล้ว, เดอรัวิกกับฟรีดาไซค์ โอ, ไฮร์วัน ดิฉันจะหาอย่างไรเล่า ?”

“หัตถ์อันประสงค์จะให้ฉันหอบลงข้างล่าง เพื่อกระทำการว่ามีได้มากับหัตถ์อันกระมัง ถ้าหัตถ์อันกับเวสต์ดีสามารถเดินทางต่อไปได้ ฉันจะรีบลงเสียที บุญก่อนคนเคยว

“ไม่ได้ ! อย่า — อย่าทำเช่นนั้น โอ ! ไฮร์วัน มันน่ากลัวเพียงไร ที่มาเห็นสามีของดิฉันเองกับสัตว์อื่น เขาจะเห็นดิฉันไม่ได้เป็นอันขาด เพราะเขาคงคิดว่าดิฉันตามเขา มาเพื่อฆตสิ่งใดสิ่งหนึ่งนอกดิฉัน, ไฮร์วัน ข้า, ดิฉันจะหาอย่างไรเล่าคะ ?”

กายเพนนิโลป ดั้น แต่เท่าจรวัด ศรัทธา ๒ — ๓ คน ที่
ผ่านไป มา ขอด หัน กลับ มา ของ เลี่ยม มิได้ มัน น่า แปลก นี้ กระไร เมื่อ
หญิง รูปงาม หมอ จด ยืน มี ดวง หน้า ชัด ปราศ จาก เลือด อยู่ ภายใน วง แขน
ของ ชาย หนุ่ม ผู้ ดู เหมือน กำลัง ขู่ เข้าย อย่าง น่า ถวิล ค่อ เพศ ตรง ข้าม
“เจ๊ ยบ ๆ ไว” แดน แดง เคอร์ กระ ขิ้น ปลดอบ “อย่า ตกใจ,
เข้าไป ใน ห้อง หล่อน เอะ” แล้ว ให้ เวสต์ ด้ ออก ข้าง นอก ไป เลี่ยม เรา
จะได้ พุด จาก กัน ดัง วัก”

“แต่ หล่อน คง เมาคิด” เพนนิโลป ขัด
เขายิ้ม อย่าง ใจ เย็น “ไม่ เบน ไไร, ดัน จะ จัด การ เอง”
มี ชาย ชาย หนุ่ม ก็ จัด การ แก่ เวสต์ ด้ เลี่ยม ร้อย เขา กลับ มา
นั่ง ตรง ข้าม กับ สตรี งาม ต่าง จ้อง ดู ดวง ตา ด้วย ความ หมาย คน
ละ อย่าง

“คิด ไม่ ตก” เจ้า หล่อน เผย ริม ฝี ปาก “มัน จวน จะ เหลือ เกิน
นัก ว่า ทง สอง คง ไป แต่ วาน นี้ อ่า ! เหมาะ ทีเดียว, บางที ดัน อาจ
จะ ทำให้ การ เติบ ทาง ของ เรา ชงกได้”

เขา ผละ หลัง ร้อง ดั้น “หล่อน กัด ทำรี, แปลก, หล่อน เค็ม ใจ
จะ นำ ชาย ผู้ ยืน ด้ สดะ ตั้ หล่อน เอง, สดะ บ้าน ของ, เกียรติยศ,
เพื่อ หญิง อื่น กลับ มา อีก พุด เติบ กระ มั่ง, เพนนิโลป”

“ไม่ ใช่ เพื่อ ดัน” หล่อน แก่ คอ “เพื่อ ตัว เอง คง หาก
มี ะ นน เขา จะ ขาด ความ หนีบ ถือ จาก เพื่อน, ของ บิดา ผู้ ฆรา ภาพ ของ เอง”

“เป็นประโยชน์อะไร ?”

“ดังนั้น คุณจะไม่ช่วยเหลือนะหรือคะ ?” หล่อนถาม

เขาทอดสายตาไปทางอื่น พูดว่า “หล่อนจะทำอย่างไร, คงไม่มีประโยชน์ ถ้าหล่อนจะตรงเข้าหาเขาต่อหน้าชนทั้งหลาย ในเรือ ลองนึกซิผลจักเป็นประการใด เดอร์วิค เป็นบ้า ครั้นเอง เขาเกือบวิวาทกับเพื่อนรักที่สุดของเขาด้วยเรื่องฟัวดา เป็นหล่อน เขา หรือจะยอมได้น้ำ — พระเจ้า ! เกิดอะไรขึ้น ?”

แดน แคล์เตอร์ กระโดดลงจากที่ เฝ้ายงกหวัด เบ้ากอบหุอยู่ข้างบน ฝ่าเท้าวิ่ง พลุกพล่าน ชดมุน ตลอดจนกระทบโศดทั้งต้องในห้อย ชายหนุ่มแผ่นกระซาง ประตูเปิดออก เขาเกือบไม่เห็นสิ่งใดเลย หมอกกระจายคลุมทั่วท่าเรือ !

“แย้ละ” เขาพึมพำ “สักครูคงมืดมิดต้องเห็นกันละ”

พอจบคำพูดความจริงจึงปรากฏ เฝ้ายงกหวัดของเรืออีกลำหนึ่ง โถงเข้ามาทุกขณะ ไม่มีทางหลีกเลี่ยง !

“เกิดเหตุอะไรขึ้น ?” เพนินโตปถาม เจ้าหล่อนหมุนร่างมาโถงแดนแคล์เตอร์ “เรือชนกันหรือคะ ?”

“คงเป็นเช่นนั้น แต่ไม่มีอันตรายหรอก, อย่างดี — — —”

พริบตาหนึ่ง เฝ้ายงกหวัด ออกคำดังดังดังนั้น แล้วสักครูจะดำดิ่งเรือจึงวิ่งเทียบบอกให้คนโดยสาร รวบ รวมเข้าของโดยเร็ว

แดนแคล์เตอร์ ยึดมือคนหนึ่งไว้ “บอกฉัน, เกิดเหตุร้ายขึ้นกระมัง”

“เรือก่าตัง จม” กระดาษตอบ เรือ บรือ “อย่าให้พวกผู้หญิง รัง ข้าง เรือ เจาะ เบน ช่องใหญ่ !”

เขา จึง ค่อย ไป โดย เรือ ชาย หนุ่ม จึง หัน กลับ หลัง

“เกิด เหตุ หน่อย, หล่อน ควร เก็บ สัมภาระ ไว้ เพื่อ ชุกตะหุก”

เสียง กับ ตัน ร้อง ถิ่น “ชั้น คาด ฟา ให้ หมด, อย่า เสีย เวลา, มี เรือ กรว เรียง พอ ทุก ๆ คน”

สิ้น คำ ดัง ก็ บังเกิด ผล ให้ ผู้ โดย สำน วัง เฮอะ อะ ตาม กับ ตัน เปน แถว ขน ข้าง บน บ้าง อุ่ม ดู กง หลาน เสียง ร้อง เรียง ไหวก เหวก น้า สยด สยของ ดัง เวจ ใจ ยิ่ง

เพนนิโตป, แตนแคตเตอร์ และ เวลท์ อยู่ ต่ำ หลัง พวก อื่น ๆ ทั้ง สิ้น เพราะ ห้อง เจ้า หล่อน เปน ห้อง ท้าย เรือ ดังเกิด กิริยา หล่อน เหมือน หนึ่ง ว่า ไม่มี เหตุใด เกิด ขึ้น เรือ ก่าตัง จม ลง โดย เรือ ดี หน้า คน นับ คง หลาย ร้อย ชัด ขาว คล้าย ปราศ จาก ชีวิต นั้น

“ทาง นี้, คุณ นาย, เรือ !” กับ ตัน ร้อง พดาง รับ แชน เพนนิโตป ดัง ไป ยัง เรือ ต่ำ หนึ่ง ขณะ เดียว กับ ที่ กระดาษ อีก คน ตก แตนแคตเตอร์ กับ เวลท์ ต่ ลง ยัง ต่ำ โถ้ ๆ กัน

“ฉัน มา กับ ผู้ หญิง คน นน” แตนแคตเตอร์ อุตหรณ์ และ พยายาม จะ ไป รวม กับ เพนนิโตป พอ ดี กับ ตัน กระซอก ตัว ไว้ ตัว สั้น ด้วย ความ โกรธ

“แก บ้า ! ลง เรือ, ไม่มี เวลา เบียด ยืน เรือ !”

แทน แดง เตอร์ หัน กลับ จ้าง ดู เทพธิดา ของ เขา ครู่ หนึ่ง ด้วย ความ
กระหาย แล้ว ถอย มา ตาม คำ สั่ง

เรือ กรรเชียง ทั้งหมด ค่อย ๆ ม้วน ลง บน พื้น มหาสมุทร โดยกว้าง
อยู่ ระหว่าง นกยูง ซึ่ง อาจ มา เยี่ยม เย็น ทุก ขณะ จิตต์

“กับ คุณ และ กระดาษ ที่ เหลือ เอา ?” เพนนิโลป ตะโกน ว่า
แขน ขา แขน ข้าง ๆ ห่อ

“เหลือ ๒ — ๓ คน เท่านั้น นะ, กำลัง ลง ตัว สุดท้าย”

เจ้าห่อ ถอน หายใจ ใหญ่ ตา จ้าง ดู เรือ ดำเนิน ค่อย ๆ กรรเชียง
ออก ห่าง ทุก ๆ ขณะ ครั้น แล้ว จึง หัน รอบ ๆ เพื่อให้ กับ เพื่อน เรือ
ดำ เคียว ของ ห่อ ถอน หัวใจ แทบ หยด เค็น บุคคล หนึ่ง เคียง กับ เจ้าห่อ ถอน
คือ สามี ที่ รัก กับ ฟรีดา ไช้ ! ฟรีดา, สตรี งาม เพียง ดวง หน้า ภาย
สัน ด้วย ความ ตกใจ กว้าง อยู่ ภายใน วง แขน ของ เดอร์ ริก ซึ่ง รั้ง อยู่ แน่น !

เดอร์ ริก เงย หน้า ขึ้น ทันใด ด้าย ตาก็ ประสพ กับ ภรรยา ที่ เขา
เริด ร้าง โดย ปราศ จาก ความ ผิด

“สวกร !” เขามัน “เพนนิโลป !”

“อะไร — ที่ไหน ?” ฟรีดา สอด ตาม โดย เร็ว เมื่อ ได้ เห็น แล้ว ๆ
ห่อ ถอน ตก พรวด ขึ้น ถ้า เรือ จ้าง เคียง เกือบ ล่ม ฟรีดา พยายาม ดึง ตัว
แต่, ด้าย เลี้ย แล้ว เพราะ มี รั้ว ร้าง ห่อ ถอน ก็ ถีบ หาย ลง ไป ใน น้ำ อัน
เขียว สดอาด

เงียบ ด้วย ความ ตกตึง ใหญ่ พอ ได้ สติ เดอร์ ริก กระโจน เข้า ไล่
ขอบ เรือ ทันใด แขน ข้าง ซ้าย ของ กระดาษ ก็ ยื่น ออก ดึง เขากลับ มา ที่ เดิม

“อย่าเป็นอะไร, ท่านช่วยไม่ได้หรอก” ผู้คนพูดวิ่งไล่
ผู้หนึ่งก็เดินไปใกล้ขอบเวทีเดียวกัน แล้วผู้หญิงในตำหนักได้
วิ่งเข้ามาด้วยความตกใจ

“เก่งจริง!” กระดาษทั้งสี่ของออกแปลก สมณะที่ยืนนั้น มีตัว
ก็จำต้องนั่งลงอีก เพราะมีกษัตริย์หน้าพิงเพราะเหตุด้วยมีอีกหลาย
ชีวิตอยู่ในความอันตรายของตน

“ไม่เป็นไร” คนหนึ่งร้อง “หัดอ่อนกว่าเก่ง — ผ่าชี — เก่งจริง ๆ
ขอเรื่อไว้สักครู่ โกลธเข้ามาแล้ว

เพนนิโลป, ศัตรูผู้ชำนาญทางน้ำคล้ายปลาตัวหนึ่ง กำลัง
พยายามช่วยเหลือนั้นเต็มความสามารถ ส่วนพริดาเด่า เบต้า, หาดอน
พยายามจุดผู้หวังดีให้จมลงใต้ท้องมหาสมุทรทุก ๆ โอกาสอันช่วยให้

“เรื่อหน้อย” กระดาษคนหนึ่งตะโกน “หมอกกำลังมาอีก
ก็ตามเนื้อเป่นกอน ๆ ต่างระดมกระเซี่ยงตรงสู่ศัตรูทั้งสอง บุคคล
ในตำหนักช่วยกันภาวนาให้พระเจ้าช่วยอยู่ເຂັ້ມ

“กระเดือกมาชี, มีฉนั้นฉนั้นจะกดหาดอนให้จมเดี๋ยวนี้” เพนนิโลป
ร้องด้วยความแค้น เมื่อพริดาไม่ยอมปล่อยหาดอน “อยู่นิ่ง ๆ, ฉนั้นจะ
ช่วย, สามารถให้ด้วย”

เจ้าหาดอนกระตุกแขนศัตรูใจร้ายโดยแรง พลางซ่อนกายอยู่กับ
ที่ซ่อนผ่นหลังดำดั่งของหาดอนเอง ไม่หันกลับไปไหนแต่ เพราะพริดา
ทั้งความบ้าเดี้ยนเพียง ดูดกลิ่นถูกหลังซึ่งทั้งสองเข้าใกล้แล้ว

บัดนี้ทั้งสอง

มีมือทั้งสองตายมือ เอ็ม มา รับ เดอร์ วิก มาส่งเดอร์ส อยู่ในจำพวก
นั้น ด้วย

จาก ความ ตึงใจ ครั้งสุดท้าย เพนนิโตป ยกฟริดา ผู้ปราศจากสติ
ส่งให้เดอร์ วิก รับ นุต ซัน และ, เจ้าหัตถ์อันล่องลอย ด้วยตาเขา ด้วยความ
แสน ขาดยัย ลัก ครู่ ชัดสุดขีดไทด์ วิน อยู่เป็นทาง

หัตถ์อันเหยยในที่สุด “เดอร์ วิก ซา, พ่อ ยอดรัก ของเมีย, นี่ — นี่
เป็นของขวัญ สุดท้าย ของ ดินนาคเธอ โอ, ยอดรัก — ยอดรัก — — —”

ฟริดา พัน อิน ตราย อยู่บน เวื่อ แล้ว หมอก ค่อย ๆ กระจาย
หนา ลง ทุก ๆ วินาที เพนนิโตป ได้ อ้า ! ความ รัก อันแท้จริง
ได้บังเกิด ขึ้น อีก, เป็น ความ รัก ซึ่งคุ้แตกใหม่จาก ถ่านไฟเก่า โอ,
สวรรค์ ! เป็นไปได้หรือนี่ !

เสียง หนึ่ง ตะ โทน กระท้อน แข่ง กับ ลูก คัดัน น้อยใหญ่

“เพนนิโตป ! เพนนิโตป !”

มัน เป็น เสียง ของ เดอร์ วิก, เปตา, มิได้ยินตอบ, ที่วานนี้ดูเงียบ
เหงาปราศ ซึ่งดำเนียงใด ๆ ทั้งสิ้น นอกจาก เสียง คัดัน ที่กระทบ ดังเวื่อ
อยู่, นาด นาน อนิจจา ! อนิจจา เขย !

* * * * *

ตามฉันให้หลังไป ด้วยอย่าง รวด เร็ว ฆง หมอก แห่ง ความ โศก
สดด ยังไม่ จืดจางยัย พันดวง จิตต์ ของ เดอร์ วิก มาส่งเดอร์ส ผู้ละบัตัน
กำลัง ทอด ภาย อยู่บน เก้าอี้ใน ห้อง รับแขก นำ เตาไฟ แห่งเดียว กับ

ที่เพนนิโกล เคยใช้ เป็นรั้วฉนวนสถานน้อย ๆ ทุก ๆ เย็น หนังสือพิมพ์
เวลาบ่าย ฉบับหนึ่ง ถูก กำขู่ ยืน อยู่ภายใน ชั่งมือ

ภายหลังเวลาไม่เร็วนัก เรือ กรรเชียง ประจำ เรือเมด คำนได้ รอด
อันตราย กลับ ถึง ท่าเรือ ทั้ง สิ้น ผู้ โดย ส่วน ๒ — ๓ คน ต้อง เสีย ชีวิต
ด้วยความ หิว กระหาย อีก เล็กน้อย หายสาบสูญ มิได้ ข่าว — ใน จำพวก
นี้ ผู้ ทรง โฉม เกิด ด้วย คน หนึ่ง นาง คือ เพนนิโกล มาสเตอร์!

ทันใด ประตู เปิด ออก ใน ท่าของ เดียว แต่ ครึ่ง ก่อน เมื่อ เพนนิโกล
อยู่ ใน ห้อง คน เดียว และ เวลา ที่ ต่ำ ดำ ไข ผู้ มี ดวง หน้า ขาว ชัด,
หน้า ตก คดอ จักขุ, ขาน ขึ้น

“คุณ แตน แดสเตอร์, เจ้า ค่ะ”

บุรุษ หนึ่ง ผู้ ย่าง เข้า มา ใหม่ ดู มี รูป ร้าง ทั้ง อา กับ กิริยา สูง กว่า
ความจริง นับ คง สิบ ปี ที่ เดียว เขา ก้าว ไป ยืน ตรง หน้า เจ้า ของ บ้าน

“ผม มา ตาม ที่ คุณ ขอ ร้อง” แตน แดสเตอร์ เอ่ย, ทั้ง น้ำ หนัก
แห่ง คำ พูด “ผม มา แล้ว, คุณ ต้อง การ อะไร ?”

“คุณ เป็น คน สุด ท้าย ที่ ได้ สัน ทนา กับ เพนนิโกล, ผม ต้อง การ
ทราบ ทุก สิ่ง ซึ่ง คุณ สามารถ จะ บอก ผม”

เขารับ เชิญ หัวเราะ อย่าง ชื่น ชม

“ถ้า กระนั้น, เมื่อ ได้ ละทิ้ง เจ้า หล่อน, นำไป สู่ มรณกรรม,
คุณ ประสงค์ จะ แสดง ให้ บุตร ชน นี้ ว่า คุณ เป็น ตำม ผู้ ว่า คณิง ขาว วน ถึง
ป็น ว่า ใจ จัก ขาด กระนั้น หรือ ? ออก จะ หนั ก นั ก ัก ะ มั ง, คุณ มาสเตอร์”

คล้ายเสียงจรีต เคอร์วิค คำหมัดเลือกโครมไปได้กระโถงตง
 เปนผลให้แดนแค้นเคอร์วิคดัดม กระแทกตงถนัดใจ ชายเจ้าโมโหกระโถง
 ความอ้าวคอด้ตร เค็นเสียงจนเกือบร้องไม่ออก
 “อ้ายบ้า !” เขาตวาด “บอกมาเดี๋ยวนี้, เพนินโดปโดยด่วน
 เธอจะไปทำไม ?”

“ปล่อยซี” ฝ่ายปราชัยร้อง พลงัน หุดตอกจาก วงแขน
 อันต่ำถัน เขาขยับคอเดินให้เรียบร้อย ดวงตาอันชุ่มขวางของ
 เคอร์วิค ซึ่งจ้องเขม็งอยู่ข้างหน้าบังเกิดผลให้แดนแค้นเคอร์วิค
 เขาต้องเล่าถึง การปราไธกับ หล่อนแต่แรก รวมทั้งความประสงค์
 ของเจ้าหล่อนที่จะช่วยเหลือสามีให้รอดจาก ภูหายนะ แต่มิได้
 เล่าข้อหนึ่งซึ่งเป็นความคิดของเขาเองที่จะพยายาม พรางเพนินโดป
 เพื่อต้องการให้หล่อนเป็นภรรยาเขา

เคอร์วิค นั่งเงยคืบ กระทั่ง แดนแค้นเคอร์วิคเล่าจบ ครั้นแล้ว
 เขาผงกศีรษะขึ้น

“ขอบใจ” เขาพูด “คุณ ควรบอกเสียก่อน ก็หมดเรื่อง และ —
 และ ถ้าเช่นนั้น คุณ คง รัก หล่อนเอง”

นี่เป็นเริ่มแรก ของ แดนแค้นเคอร์วิค ที่เผยปาก ออก ด้วย ความ บั ตี
 ว่า “จริง !”

เสียงหนึ่ง กระทำให้เคอร์วิค จ้องข้ามร่าง บรูซ ตรง หน้าตนไปยัง
 ปรางค์ เขา ร้อง กอง ท่อ ห้อง

“เพนนีโตป ! เพนนีโตป”

เจ้าหล่อนก้าวเข้า ๆ ตรงมาหาชายทั้งสอง

“ถูกแล้ว” หล่อนกล่าวเรื่อย ๆ “ดิฉันเห็นข่าวหนังสือพิมพ์เมื่อเช้านี้ และรู้ว่าดิฉันถูกตั้งสัยว่า จมลงใต้มหาสมุทร ความจริงก็เกือบ ๆ ที่เดียว แต่เรือจับปลาดำหนึ่งช่วยไว้ได้ ดิฉันไม่สามารถจะอธิบายให้ใครทราบ ถึงความเป็นไปต่าง ๆ ทำไม ไอร์วัน, คุณเป็นอะไร หรือ ?”

เพราะไอร์วัน แตนแคสเคอร์ หิน หน้า หิน ทั้ง เป็น ครั้ง แรก ใน ชีวิต ซึ่ง เขา เริ่ม สิ้น มี บุคคลใด บ้าง ที่ สิ้น ก่อน ร้อง ให้

เดอริค เขย่งขึ้น ก่อน

“เพนนีโตป, ฉันเรียนรู้แล้วว่าฉันเป็นผู้ปราศจากสมองคิด ความรู้สึก รักอื่นแท้ จึงได้กลบ บังเกิด ขึ้น อีก แตนแคสเคอร์ ดี กว่า ฉัน หาย ร้อยเท่า เพนนีโตป, ถ้า หล่อน รังเกียจ ฉัน ยินดี จะ ทำ ทุก สิ่ง ที่ ทำ ได้ เพื่อ หล่อน และ เขา”

สตรี ผู้ ทรง คุณ สมบัติ ห้าม ปาก ล้ำ ด้วยอาการ ชิงตา เจ้าหล่อนเดินไปใกล้ แตนแคสเคอร์ วาง มือ น้อย ๆ ลง บน แขน ของ เขา

“ดิฉันถือ ความสัตย์” หล่อนกระซิบ “เขาขอความรักคืนดังเดิม คุณ — คงเข้าใจแล้ว”

มิได้เสียริมฝีปากจนคำเดียว แตนแคสเคอร์ ก็ ก้าวถอย ๆ ออก จาก ห้อง ที่นี้ ครั้น แล้ว เพนนีโตป จึง หัน มา หัน

“พรีดาใช้ค้อยู่ไหนคะ ?”

เขาจึงดูสายคาหล่อน “กับพี่สาวเขา, สิ่งที่ดีแล้วจะต้อง
ทั้งเสียจากความทรงจำ มันเป็นความประสงค์ของฟรีดา และของ
ฉันด้วย”

“โอ, ดินนี่น่ะ, มันเป็นการร้ายมากที่จะปล่อยเธอให้กับ
สัตว์เช่นนั้น แต่บางทีเธออาจต้องการหล่อนมากกว่าดินนี่ —”

“ฉันเป็นบ้า” เขาขัด “เพิ่งเริ่มอ่านคนใหม่แค่เมื่อหล่อน
หายเข้าไปในกลางมหาสมุทร กระทั่งเดี๋ยวนี้” ชายหนุ่มยกมือชี้จาก

“ฉันเห็นหมดทุกสิ่งแล้ว ฟรีดามีได้เกี่ยวของกับฉัน”

“เธอหมายความว่าเช่นนั้นจริง ๆ หรือคะ? โอ, เดอร์วิค!”

เจ้าหล่อนยกแขนโอบมาล้อมที่รัก เขาจึงรอมกายหล่อนประทับ
แน่นกับนำออก

“แทนนีโอบ, หล่อน — หล่อนอนุญาตให้ฉัน แก้วแก้ว หรืออะไร?”

แทนคำพูด เจ้าหล่อนขบขันระยิบระยับบอก, เขาเขย่งแขนจุมพิต

จนสัมผัสที่ได้เรียวร่างมาเป็นเวลานาน

เดอริค, พอยอดรักของเมย์, ดินนี่รู้สึกเหนื่อย และ — โอ,

แด่นปลตมบุคที่โคกกลับมามันกับ — เธอ!

